

„Novembritorm“

(Jätku-lugu)

No teater oli lõpetanud Moskvast oma väga menuka „Ühtse Venemaa“ gastrolli, kui võõrastemaja ukse lähedal, kui Andres suitsu tehes, oma reisikoti kõrval, et seda pihta ei pandaks, toakaaslast ootas, pakkus üks tagasihoidliku välimusega noormees ostmiseks üht laptoppi. Paistis, et üpris uus. Ei tea, kust Venemaal selliseid saadakse? Kuid enne kui ta teise mõtte juurde jõudis, jõudis ta teadvusse kaks tuhat rubla, mis on ju tuhat krooni. Minu romu annab varsti ju otsad ja siin nii soodne pakkumine!? Ja edasi arutlemata ja vestluse laskumata, vahetasid asjad omanikku. Õhtul, kui päevased jooksmised tehtud ja rong juba kodumaa poole veeres, oli aega ostu lähemaks uurimiseks. Paistab, et täiesti uus viimane sõna, mis raha eest saada on, pill. Miks see aga nii odavalt müüdi? Eks ikka varastatud, mis muud, kuid see ei ole minu mure. Kui kaotajal elus nii hästi läheb, et oli luksust nii kallis mänguasi ära kaotada, siis on see vaid temale väikeseks asjade hoolikama hoidmise õpetuseks. Ei tea, kas see ka minu käes tööle ka hakkab, või peab enne itimeestele näitama. Kui ta arvuti avas, see käivitus ja palus end identifitseerida, Andres oskas seda keelt, peaegu, et hästi ja tal oli isegi hea meel, et arvuti vene keelt oskas, inglise keel ei olnud tal nii suupärane. Ruudul, kus oli näpuka koht, asus rasvane näpujälje larakas. Andres hingas, igaks juhuks, selle väheke uduseks, nagu videodest nähtud ja arvuti avas avalehe. Siin oli igasugust värki. Paistis, et see on kellegi tööarvuti olnud, sest koduses era-arvutis niipalju dokumentide moodi faile ei oleks. Kuna reisi-ärevus ja õnnestunud ostu ärevus veel magama minna ei lasknud, siis ta hakkas pilte otsima, sest praegu ta lugeda enam ei viitsinud. Ka pildid olid teisest vallast, vist mingi laevatehase inseneri staff. Igal pool mingid laevad, tõstukid, masinad ja konteinerid jne. Igav värk. Ühel pildil oli ühes poolikus laevas mingi ratastega sõiduk, mis oli väga sarnane amfiibautole, millise tagaosas asub vint. Eks laevatehases on selliseid palju, töö ikka maa ja vee peal. Kuid kolmandal pildil oli masin jäänud eespoolt peale. Naljakas oli see, et sel oli nii suurtükitoru kui ka kuulipilduja küljes. Naljad ka neil. Ei viitsinud küljest võtta, vist. Kuid kui oli vaadatud paarkümme laevakeret, nii seest, kui väljast, tulid pildid vist juba enamvähem valmis laevadest. Üks laev oli otsast otsani täis eelmainitud ujureid ja kahes kihis, nagu sõiduautode veo reka järelhaagisel. Huvitav, kas see laev viib masinad kuskile turule-müüki. Korea on parasjagu väheke närvi läinud, vist sinna. Vene värk. Relvi antakse kõigile, kes vähegi Läänega tüli kiskuda viitsivad, oli põhjust või ei olnud, see pole tähtis. Tähtis on võitlus. Võitja üle kohut ei mõisteta, kaotaja üle aga topelt ja ka taha ja ette ulatuva jõuga. Kuna paistis, et arvutis videosid ei ole, siis ta klõpsas pilli kinni, torkas laua all olevasse reisikotti ning keeras kupeekaaslasele selja, kes juba ammu magas.

Tallinnas arvuti käima ei läinud ja tuli minna tuttava itimehe poole, kes helistas järgmisel päeval, et tema seda käima ei saa, kuid ta teab üht spetsi, kes ka sellised masinad tööle saab. Helista homme, eks siis näe.

Andres ise aga läks kohvikusse, mis oli kui itimeeste büroo. Seal käis ka üks jänki, kes pidi kõik arvutid tööle saama, vähemalt nii räägiti. Peale teist mahla, ilmiski vend platsi, võttis mõned joogid ja otsis pilguga uut kohta, sest mingi punt oli tema tavalise koha hõivanud. Kuna Andrese juures oli ruumi, siis nagu Jumala juhatusel oli ingel ise õiges kohas. Andres avas lapaka ja tegi näo nagu: üllatus üllatus! Arvuti ei lase

sisse!? „Läks päris närvi“, mispeale võõras päris inglise keeles, et kas saan aidata? Andres oli hea näitleja ja tegi lootusetus olukorras oleva isiku näo ning keeras ekraani ameeriklase poole. Too vaatas seda algul ühe, siis teise kandi pealt ja ütles, et kui hädaline teda usaldaks, saaks ta selle uuesti tööle, sest paistab, et masinal on pehme viga, millist õrnalt kohendades saab parandada. Riski ju pole, see on nagoonii seni kasutu odavaks muutunud kola, kui ta ei tööta. Homme kohtume, muidugi kui te tahate, et ma aitaks.

Ameeriklane, kellel vist oli igav, imes mahla kiiresti lõpuni ja tegi minekut, haarates lapaka kaenlasse, arvates, et äri asju nii aetaksegi. Andres vaatas temale pika pilguga järgi, sest kaotada polnud suurt midagi, kuid võita küll. Eks homme näe, mis juhtub ja läks teatrisse, sest oli vaja tööd teha.

Järgmisel päeval jäi ta väheke hiljaks, kuigi täpset aega nad ei olnud kokku leppinud. Kohvikus olid kõik kohad hõivatud ja esimesel hetkel ta ameeriklast ei märganud, kuid tema märkas mind ise ja tõmbas käega, hõigates igaks juhuks Hey juurde. Tal oli lauas ja üldse selle koha kohta kummaline seltskond, kes vist tavalises elus arvutit vaid istumise-astumise alusena kasutasid ja mind kui mingit narri jõllitasid, nagu oleks neile miskit võlgu. Üks võõras avas suu ja minu üllatuseks tuli sealt puhtas eesti keeles tere ja kohe ka küsimus: on see sinu arvuti, hoides vasakut kätt minu arvutil? Minu, milles värk? Siis tuleb meil sinuga väike vestlus teha ja tõusis, tõusid ka teised. Läksime siis hanereas tänavale, mille ääres üks suurem linnamaastur seisis, arvata, et see ongi võõraste masin. Keegi avas ukse, keegi aitas mind sisse ja peale väikest linnas keerutamist auto peatus ühe suure ärihoone ees, mille uks oli ümbritsetud paljudest ärisiltidest. Itimeest enam ei näinud, ta vist ei tulnudki meiega kaasa. Kuna üks võõrastest oli seltskonna juhiks, vähemalt ta teadis ilma juhatamata teed, kuhu minna, siis kõndisin ta kannul, laptopi kandja sammud kostsid selja tagast. Asi läheb imelikuks. Vist olen politsei, või ei tea kelle küüsi sattunud. Mingi koridor mingi uks, mis varjas ukse kõrval asuva sildi, nii et ma ei näinudki mis asutusse sisse astusime. Räägiti inglise keeles. Hea seegi, vähemalt pole vene kantpead mängus. Jälle uks ja veel üks uks. Leidsin end ühes kontoriruumis, kus oli sekretäri moodi naine ja keegi keskealine mees. Ta kutsus kellegi veel ja siis olime toas neljakesi. Minu laptop asus meie vahel, tundmatu lauanurgal.

Kõigepealt hakkas rääkima naisterahvas, kes tutvustas end tõlgina ja rääkis, et nad ootavad vastuseid mõnede küsimustele ja et nad tegelevad asja uurimisega. Et härra hakkab küsitlema ja mina peaksin ausalt vastama, siis saab asja kõige valutumalt ja kiiremini ühele poole. Nii ka läks. Rääkisin kõik ära nii nagu oli, ei pannud midagi juurde, ega salanud maha. Edasi täitsin ankeedi ja kirjutasin kõik veel mingitel paberitele alla. Öeldi, et kontrollivad ja kui ma miskit ei vassinud, siis tõde selgub ja saan siis ka arvuti tagasi samas kohvikus ja samalt mehelt, kuid täpset päeva ei öelnud. Keegi tuli ja neid oli kaks, kelle vahel mind tänavale juhatati, kuid see oli teine tänav. Mind jäeti üksi ja olin siis vaba. Päev oli rikutud ja ka arvutist ilma, miskit head ka, peksa ei saanud.

Samal ajal olid kaks linna, üks ühel pool maakera, teine teisel pool, muutunud mõningates varjatud kontorites herilasepesaks. Paljud mornid näod käisid ringi ja alluvad käisid kikivarvul, sest nad ei tahtnud sellises plahvatusohtlikus olukorras kellegile jalgu jääda. Kontorihired tajusid, et miskit halba on juhtunud, kuid mis, oli vaikivate suude varjus. Kuid kui keegi oleks saanud neid üheaegselt jälgida, siis ta ei saaks miskit aru. Alles rahulik kontor oli muutunud rahvarikkaks ja koosolek ajas koosviibimist-

nõupidamist taga. Kohale oli kutsutud isikuid, kes sellisest kohast polnud miskit kuulnud. Isikud, kes nüüd kohtusid olid mõnikord väga üllatunud, kuna ei olnud varem osanud ette kujutada, et sellises seltskonnas ja kohas kohtuda võidakse. Selgus, et vaenlane on sõber ja sõbrad on kuskil mujal.

Kuna enamus nõupidamisi toimusid väikeses ringis ja nagu oli kombeks, jäid jutud sellesse ringi, millises need räägitud said, siis kuluaarides ei osanud tuttavad enam millestki rääkida, et mitte reeta üha segasemaks muutuvaid mõtteid ja tekkinud eelarvamusi.

Kuid veelgi salajasemas kohas ja kitsamas ringis ei oldud paremas olukorras. Probleem oli nagu välg selgest taevast kaela kukkunud. Asjad olid kõik ilusti oma rutiinis käinud, kui mingi „just-kui juhus“, mis oli esimeseks küsimuseks, koos teiste esimesest tulenevatega, ei andnud asu. Miski ei olnud ennustanud lähenevat tormi, sest kõik varasemad ja juba igapäevaseks muutunud valehäired ei olnud nii korrastatud süsteemina esitatud, kui see. Paistis, et miskit toimub juba ammu ette valmistatud plaani järgi, sest muidu ei oleks asi nii järsku ja nii hilises järgus ilmnedu saanud. Lahtine oli ka see, kas see kõik ei ole mingi kolmanda asja vari, mis on kas veelgi suurem, või teda ei ole üldse. Nii et pea murdmist küllaga. Vaja oli teada vaid ühe sõnalist vastust: tõde või vale. Kas ilmsiks tulnud faktid on tõesed, või väärad? Vastusest tulenes reageerimise viis.

Asjaosaliste vastaspoolel olid teised probleemid, kuid lõppkokkuvõttes taandusid need samuti kahele sõnale: teha või mitteteha! Alguses ülihea-ideaalne plaani edu oli rumala juhuse tõttu suurde ohtu sattunud ja süüdistada polnud kedagi, sest selle plaani ohtu sattumine sai alguse selle välja mõtleja, käiku lükkaja ja ellu viija kassist, muidugi mitte tema, vaid ta tütre omast, kes oli laual ajanud ümber koorekannu ja siis jooksu pannud ja kes välistreppi pidi põõningule põgenes. Mees läks maja sisetreppipidi talle järgi. Samal ajal kõõlus maja peal üks eksinud korterivaras, kes veel ei olnud otsustanud, millisest uksest ta alustama peaks, kui järsku üks uks avanes ja keegi bidzaamas mees tormas trepist üles. Kuna uks jäi lahti, siis kutsumata külaline tegi kiire tuuri üpris tavalisse korterisse, kus peale kalli teleka, mis oli pool seinu suur, miskit väärtuslikku silma ei hakanud, kui mitte arvestada tutikat lapakat ja kuna päevateenistuseks sellest piisas, tegi sääred. Juba enne lõunat ta müüs selle mittekalli võõrastemaja juhuslikule inimesele, sellistes kohtades osteti asju kiirustades, hooletult ja nii sai vahel rikkis asjadest lahti, mida mujal müüa ei oleks saanud, väheke poheemlasena välja nägevale kaabus turistile ja läks sõpra otsima, et väike võlg ära maksta ja ülejäänud raha sirgeks lüüa.

Sama päeva lõuna ajal anti pealinnas üldine häire. Kogu miilits pidi otsima kadunud sülearvutit ja neile oli antud pikk kompuutri pildiga kirjeldus. Teadagi miks, kuid linnas oli neid umbes miljon, lohutuseks lootus, et seda värvi on neid poole vähem. Mine leia see õige! Kuna asi oli väga tõsine, siis oli see antud asja juures kõige suuremaks saladuseks ja nii võtsid alluvad otsinguid, kui kellegi prominendi veidruse väljatuleku ärahoidmise akti ja tegelesid asjaga oma äranägemise järgi. Andres ei oleks see öö üldsegi magada saanud, kui selle rongi vagunisaatja Vera ei oleks paheliselt ilus neiu olnud ja kupeevagunit läbi otsima saadetud seersant naistemaias mees olnud, kes oma ametiseisundit vagunisaatja kupees ära kasutama hakkas, teisel juhul ta oleks alustanud reisijate kupeedest, kuid käesoleval juhul pakkus vaid see esimene huvi. Veera oli suures mures ja hädas, kui see mitte just kõige noorem miilits hakkas tema kupees asju liigutama, mis pidid ta väikest kõrvaläri varjama, sest rong sõitis ju välismaale, mitte

kuhugi karukolkasse. Veera pakkus siis läbiotsiale end appi ja justkui juhuslikult... edasi ei läinud juhuslikult, sest mees oli vaid seda oodanud, et naine ise läheneks ja teda ei huvitanud süütu salakaubavedu põrmugi. Tuli kähku teha, sest paarimees juba kõndis perroonil rahutult ühest vaguni otsast teise, lootes sõpra mingist aknast näha, kuid kuna oli ju suvi, siis enamus aknaruloosid oli alla lastud, et loojuv päike silma ei paistaks ja nii ta ei näinud, kaugel kontroll oma tööga on. Aeg läks, rongi väljumise aeg surus peale ja miilitsamees väljus samast uksest, kust sisenes, kohendas furaskat ja ütles, et valget kompuuterit polnud kellegil.

Noor polkovnik ei teadnud mida teha, ta ei olnud harjunud kiirelt reageerima, vaid kaugele ette planeerima ja kõiki samme järgi kaaluma, mis tundus paljudele totrusena, sest moodsal ajal tuli ka strateegiat planeerida kiirelt. Kindralid, kes olid tema käsutuses, olid jalad raku jooksnud. Ühed oletasid, et arvuti on osadeks tehtud ja info on hävinud, teised, et arvuti on kuskil ja seda pole veel kasutatud. Kolmandad, et arvuti on kasutuses, info alles ja vennikesed otsivad kaubale ostjat. Neil on kama kaks, kellele müüa laevatehasele, või välismaa konkurentidele, peaasi, et raha saaks. Internetti oli kogu riigis maha võetud, et selle kaudu miskit välja ei tilguks. Tegelikult info müüjate-raha väljapressijate variant oli samuti töös, kuid see nõudis veelgi rohkem aega kui terve linna füüsiline läbiotsimine, sest enam ei pidanud otsima miljoni laptopi hulgast, vaid miljardi infokandja hulgast, sest ega ju ilusat kompuutrit saa mingite tekstide, jooniste ja piltide pärast ära anda, peale selle on mäluka ja DVD üleandmine lihtsam, mugavam ning ohutum. Nii pidi kogu see mees tuuseldama suures sodis, mis see vana ja uus info muud on, kui sellest miskit kasu ei ole. Muusika on ju ka paljalt müra, mida on veidi süstematiseeriud ja esitatakse korrapäraselt. Info on selle kõrval miski, mida peab otsima sealt, kust ei tea ja sellisena millisena ei tea teda olevat.

Noor polkovnik oli saanud umbes kaks aastat tagasi, kõige kõrgemalt täiesti piiramatud võimalused ja õigused, et teostada see hulljulge ja üpris lihtne ning peaegu riskivaba operatsioon. Idee oli tekkinud juhuslikult, kui miski üldse juhuslikult juhtuda saab. See tundus olevat nii hea, et patt oli seda kasutamata jätta ja nii see masinavärk pöörlema pandi. Kasutades ära kõiki teadmisi ja kogemusi, millised oli andnud enda ja võõraste ajalooline kogemus ning praktika. Noor polkovnik oleks olnud ammu kindral, kuid ta oli olemuselt strateeg ja ei tahtnud oma elu kindraliks oleku rituaalidega keerulisemaks teha. Talle piisas, et paarkümmend kindralit talle niigi tensiku eest olid ja see oli hulga parem tunne, kui olla formaalne ülemus, kelle ees sirge seljaga oldi, praegu oli vaid tema sirge seljaga, kuid seda esimest korda asjaolude sunnil, et oma sõdureid julgustada. Olukord oli veel kontrolli all ja oli jäänud selle ellu viimine, mis on iga kindrali elu-unistus, kuid oli tekkinud olukord, sarnaselt sellisele, kus suusahüppaja on trampoliini tipus ja ootab treenerilt hüppe alustamise luba. Kõik kaamerad on suunatud hüppajale ja kommentaatorid on ta spordikarjääri juba ette lugenud ning on jäänud teha vaid äratõuge, kuid alt ei tule märguannet, sest treener ei ole aru saanud, kas nõlval, et seal maanduda saaks, üldse lund on,. Nüüd on täpselt sama lugu, selle vahega, et all ei teata, kas keegi veel hüppab või ei hüppa ja kas lund, mis on väga kallis, on mõtet puistata või ei ole.

Vastujalgsed hakkasid valmistuma nii plaaniks „A“ kui ka „B“ . Jõud jaotati pooleks. Ja poolitatud pead panid oma pead kokku, et iseseisvalt vastavalt plaanile tegutseda. Muidugi pidi algustama plaani enese koostamisest. Ette antud tingimused, ehk olukord, oli üpris kummaline ja et ise sellest jamast puhtana välja tulla, oli vaja palju

fantaasiat, sest olemasolev info ei aidanud siin üldse ja võis hoopiski asjale kahjuks tulla. Teada oli üpris palju, kui see ei olnud just lausvale ja suurelt alt tõmbamine. Viimased kaks aastat on kõrgem juhtkond oodanud venelaste poolset kaotatud sõja vastukäikurevansi. See võit oli tegelikult läinud väga kalliks, et mitte nimetada seda ühe kreeka väejuhi nimega tähistatud võiduks ja nüüd oli karta mingit vastukäiku, sest riivatud au sai vaid avalikul duellil kaitsta, kuna ta oli avalikult häbisse jäänud ja tunnistas ise ka propaganda sõjas lüüasaamist, kuid see oli rahvale mõeldud avaldus, kuigi, tõtt öeldes, väga tõelähedane.

Nii nagu juba mainitud. Loodi kaks töögrupp: üks tegutsemiseks olukorras, justkui informatsioon vastaks tõele ja teine, kui asi puudutab vaid sisemist töökorraldust, ega ole NATO –le kätemaksuga seotud. See uute gruppide loomine polnud kellegile mingi uudis, sest asutuses töötas juba palju kodeeritud nimega töögruppide, mis loodi aastaid tagasi ja milliste töö ei ole veel ühtsete kaante vahele veel jõudnud. Nüüd tuli luua veel ka kolmas grupp, kes leiaks kahe uue töögrupi töö ja kõikide teiste gruppide töö objektide vahelised seosed või nende puudumise. Loodud grupid jaotasid liikmete vahel töö omakorda ära. Ühed pidid käsitlema probleemi oletatavatest tagajärgedest lähtudes ja liikudes probleemi allika suunas, teise vastupidises suunas, püüdes modelleerida sündmuste käiku vastase seisukohast.

Andres kuulis töö juures, et varsti sõidavad oma projektiga Soome.

Korterivaras kulutas raha ära ja otsis uut tööotsa. Tema sõber maksis jälle omakorda võla ära ja kuulis, et ühe valge lapaka eest pakutakse suurt raha, kuid temal polnud parasjagu ühtegi sellist silmapiiril, kuid vihje oli ahvatlev ja see pandi kõrva taha.

Noor polkovnik, mõelnud hetke oma mineviku ja oletatava tuleviku peale, jõudis otsusele. Asi tuleb plaani kohaselt lõpuni viia, kuna suur osa tööd on tehtud ja sellist soodsat võimalust kunagi ei teki, kui on praegu. Kaotsi oli läinud tegelikult vaid tehtud tööd puudutavad materjalid, mis kujutasid tegelikult vaid reaalselt asjade seisust ja olid kogutud vaid aruandesse panemiseks. Plaan ise oli aga ainult tema peas ja täiesti kahjustamata. Tõelist elluviimise plaani ei teadnud isegi need, kes temale selle operatsiooni elluviimise usaldasid, sest neid ei huvita üksikasjad, vaid lubatud tulemus. Polkovnik saatis kõigile alluvatele sõnumi, et jätkaku etteantud plaani teostamist, kuid armsa lapaka jälgi laskis edasi ajada.

Vastujalgsed nii ei arvanud. Õieti oli, nagu öeldud, kaks plaani ja mõlemil kaks tööversiooni: nad võtavad mingi sõjakäigu kuskil ise ette, või lasevad seda kellegil teisel teha. Eesmärk on mõlemil juhtudel sama - NATO riik - teised riigid ei ole olulised. „B“ grupi üheks tööversiooniks oli **oletus**, nagu võib ka kõigi teistegi kohta öelda, et see oli mingi kohalik eksperiment, milline oli tarvilik, et kontrollida transpordi laeva tegelikus olukorras, mitte sõjas. Et see venelaste projekt on ühekordne ja mööduv. Oli kuidas oli „B“, plaani grupil hakkas ruttu igav, vastupidiselt „A“ plaani meestele, kes olid peale pandud tööst hingetuks mõelnud, kuid aluseks sai võtta vaid oletuse kellegi ründamise kavatsusest, kuid kus ja mis kõige tähtsam, millal, polnud teada.

Kolmandal päeval ilmus tuntud korterivaras jälle oma sõbra poole ja pakkus talle metallimurdu ja kui äri aetud, siis küsis igaks juhuks juurde, et mida ta järgmine kord tooma peaks, et asjatult ei rapsiks. Kokkuostja oli oma bossi päeval kohanud ja kuulnud, et valge lapakas olevat ikka hinnas ja veelgi hinnalisemaks muutunud, mis oli kummaline, kuna üksi asi pole üle kahe päeva nõutud olnud, enne on asi leitud ja äri aetud. Kui seda kahe päevaga kõik võmmid ja vargad leida ei suutnud, siis on see juba

välismaal, vaevalt, et kohalik külamats sellist osta jõudis. Rääkis siis sellest ka oma sõbrale, kes jäi aga kohe millegi pärast mõttesse ja kiirustas minema. Raisk! Mõtles tuntud korterivaras, paistab, et seda väljamaalasele müüdüd lapakat otsitaksegi ja mina andsin ta pool-muidu ära. Hea, et keegi seda ei tea, muidu peaks ise ka linnast kaduma. Kuid see asi tekitas väheke nalja ja kurvastas ka, kuna kolmekordne papi pakk ei olnud mingi tühiasi. Ja väheke aru pidades, sest raha kulutamise polnud kiire, kuid ka seda kaasas kanda oli riskantne, mine tea, mis juhtub? Kuna eespool mainitud odav hotell polnud kaugel, siis ta otsustas sellele pilgu peale visata, ehk tekib mõni hea mõte, või meenub midagi, mille saaks rahaks teha. Meenus, et väljamaalane, oli küll väljamaalase moodi, kuid too ei käitunud päris välismaalasena, vaid pigem nagu meie inimene. Pingutas veel mälu ja jõudis järeldusele, et tõesti, see ei olnud kauge välismaalane, vahest kuskilt külje alt. Astus julgelt võõrastemaja väiksesse fuajeesse ja kohanud seal imestunud pilku, kuna tulija polnud välismaalase moodi, kuigi ka temal polnud seljas ühtki kodumaist hilpu ja teretanud, küsis: „mis tarvis?“ Varganägu tuli leti juurde ja, teadmata kuidas alustada, võttis sajarublase näpu vahele, nagu filmides tehakse ja hakkas rääkima. Et talle helistas vana kroonusõber, kes nüüd välismaal elab ja kes tahtis kokku saada, kuid mind ei olnud kodus ja ema ei pärinud ka, nii et ma sain sellest alles praegu teada ja tulin siis kohe kohale, ainult seda ma sain teada, kus ta peatub. Administrator klõpsutas klaviatuuri ja küsis, mis ta nimi on. Kuid pikanäpumees oli kiire reaktsiooniga, elu nõuab kiiret tegemist, Toomas või Janis, enam ei mäleta, tegelikult ta ei teadnud ise ühtki eestlast ega ka lätlast, oli mõnda nime vaid kuulnud, me siis teineteist nimepidi ei kutsunud. Klõpsutas, klõpsutas – ei, selliseid siin praegu ei ole. Kahju! Korterivaras keeras raha rulli ja enne kui ta ukse sulgeda jõudis, kuulis järgi, et paar päeva tagasi olid eestlased öömajal, mingi teater. Varas pistis raha tasku ja läks teatrit otsima. Lähima teatri reklaam oli üleval, kui ära olnud etendustest polnud mingit teadet. Pole enam endine aeg, kus plakat oli soodsatel oludel veel mitu aastat üleval, nüüd polnud unustatud asjadele reklaampind raisata. Teatri kassas oli piletimüüja sama tark ja õigust jäi tal ülegi. Ta ütles, et müüb pileteid homsetele etendustele, ega ole mingi kelm, kes eilseid uudiseid müüb. Mäletab, et olid mingid eestlased ja tükk oli naljaka pealkirjaga: „Ühtne Venemaa“. Ma ei vaadand, kuid vanemad inimesed kiitsid, nooremad ei öelnud midagi. Pidid varsti Soome sõitma. Varas tänas ja lahkus, sest nii targaks ta ei kavatsenud sada, kui sai. Nüüd oli mõtlemist kuhjaga. Sõita Eestisse, et lapakas tagasi varastada, või loota, et see võetakse Soome kaasa? Kuid kuna raha parasjagu oli, siis otsustas kohe Eestisse sõita. Kuid, kuid, kuid. Vaja viisat?! See võtab aega. Minna ja hiilida üle piiri salaja, see ei olnud korteri vargus, kus kõik asjad ilusti kindlatesse kohtadesse on pandud, et tule ja võta, vaid mingi võõras koht, kus ükski asi pole seal kus peaks. Äkki teeks nädalavahetuse tuuri, milliseid mingid turismifirmad korraldavad ja mil see firma ise kiirviisa hangib. Passis pole küsimust, muidugi tuleb vaadata, et pilt oleks sobiv.

Samal ajal käis laevatehastes vilgas töö. Tegelikult töötasid kõik laevatehased hoolega, sest oli antud suur ja kiire tellimus. Hea töö, sest sõjaväe poolt tellitud laevad ei pidanud eriti siledad olema. Kuna ruumi oli vähe, siis tehti enne detailid valmis, et siis pärast reas kokku keevitada. Kuna oli tellitud sada laeva, siis oli ruumi puudus nii suur, et valmis keevitatud korpused tiriti puksiiriga öösel merele ja uputati seniks ära, kui kõik kered valmis saavad, et siis pärast mootorid peale panna, kuna need pannakse mujal kokku ja tuuakse hiljem kohale, nagu muugi sisustus.

Samal ajal töötas palehigis vastujalgsete luure, kes uuris asja igal võimalikul viisil, kuid saadud info suurt selgust ei andnud. Seda, et laevatehastes vilgas töö käis, ei olnud mingi uudis ega saladus. Ehitati gaasitrassi ehituseks laevu ja toru paneku ning veo abilaevu, millistega oli kiire, kuna sakslastega tehtud lepingud nõudsid täitmist ja venelased püüdsid ehitusgraafikust kinni pidada. Teised tehased ehisid muid vajalikke masinaid ja nendesse veetav metall ja kulutatav elekter ei andnud alust arvata, et miskit kurikavalat teoks on. Kõik oleks justkui tavaline, kui sellise kriisi ajal ei läheks teistel nii hästi, töö- ja rahapuuduse üle ei kurdeta. Nafta hind kõigub ja rohkem üles- kui alla poole. See gaasitoru ehitus on juhuslikult soodsa ehitusaja leidnud. Juulis pidid venelased toru merre panekuga alustama, et öö-päevas umbes kilomeetri edasi jõuda.

„A“ plaani mõlematel gruppidel tekkis töös kriis, sest paistis, et asi puudutab pigem „B“ plaani gruppide tööd ja vastupidi. Kuid seda, et kaks eri vaadet ühele arvamusele on jõudnud, kolmas, neist kõrgemal asuv grupp ei märganud. Nende info ja seosed moodustasid hoopis teisi kujundeid, millistel oli teada vaid oletatav algus ja lõpp, kuid täide viimise viis oli lahtine, sest tundus, et ükski viis ei ole reaalselt teostatav.

Vene noor polkovnik nii ei arvanud ja tal oli õigus. Läänest tulnud inf ei kinnitanud arvamust, et neil asjade tegelikust käigust mingi asja kahjustav kahtlus on. Lapakas, isegi kui selle sisu sattus „spetsialistidele“ ei aita neid edasi ega tagasi ja on pigem hoopis eksitavaks, mis vaid asjale kasuks tuleb.

Berliin aga ilmutas ärevuse märke, sest nende arvestuste kohaselt peaksid venelased tempot tõstma. Toru katematerjali tootmine on graafikust tugevalt maas. Pumbaja-, kontrolljaamad on Saksamaal valmis, aga kindlaks määratud hulk meist on veel Venemaale viimata, isegi need, mis trassi maa lõigu juurde kuuluvad. Venelased lubasid esimesel võimalusel laevad järgi saata.

London, kes on oma probleemidega seotud, ei arva Läänemerel toimuvast eriti midagi. Vaid üks asi on jäänud luurele arusaamatuks. Nimelt nad on kaotanud silmapiirilt viimase poole aasta jooksul igas kuus kaks allveelaeva. Vene baasidesse need tagasi jõudnud ei ole, uppunuks-hukkunuks ei ole neid samuti kuulutatud. Atlandile nad pole pääsenud, see on ainus kindel asi, mis nad teavad. Laevad peavad olema kuskil peidud, kuid kus? Nad ei saa ka kogu aeg sukeldunud olekus olla? Näib nagu nad oleksid uputatud.

Inglased ei teadnud, kui lähedal nad tõele on. Laevad olid tõesti uputatud, kuid nendel tiksus kell, mis pidi nad teatud päeval ja kellaajal käivitama, et vee peale tõusta ning meeskond peale võtta. Inglased ise olid I ilmasõja ajal peaegu sama moodi toimunud, kuid siis toodi laevad alles peale sõda ära, mitte vastupidi.

Noor polkovnik oli kasutanud inglaste kogemust ja ka sakslaste oma – esimesed uputasid valmis laevu teised pooleli olevaid laevu.

Kõrgem juhtkond aga oli juba teostatava projekti suhtes kaotanud üldse huvi, sest see mis toona tundus algul hea ja isegi väga hea plaan, oli nüüd vaid rohkem plaani viisaka lõpetamise küsimus. Oli võimalik ühe hoobiga lüüa mitut kärbest ja kõike tellija raha eest. Üks kärbes oli juba langenud, teine oli juba sportliku hasardi ja jänkidele äratagemise küsimus. Kuid kõige naljakam on see, et kõik need kolm kärbest olid välja mõeldud, et neid siis suure kisa ja ühe hoobiga maha lüüa. Esimene kärbes langes ise, ehk osteti väikse raha eest, väiksema summaga, kui esialgu arvestati. Ülejäägid kulutatakse siis sellele teisele kärbsele, näiliselt aga kolmandale. Las Lääs murrab pead. Kõik teavad, et mustkunstnik trikitab, kuid seda trikitamist on meeldiv vaadata, kui seda tehakse nii

osavalt, et publik jääb isegi teadmatusse jäädes etendusega rahule. Jänkid tegid vene sõjaväele oma triki ära, vene vägi oli alguses jahmatanud, siis mõtles järgi ja ehmatas end kangeks, sest mõistis, et ta on ei ole II Ilmasõja tehnoloogiast eriti edasi jõudnud ja on sisuliselt NATO ees, kui enne õhuluure kasutusele võttu ja nagu 1812.a. sõjas, kus sai tulistada vaid seda, mida vaid silmaga näha saab, kõik mis nägemise ulatusest välja jääb on valge maa ja halbu üllatusi täis. Olgugi, et veel hetk enne jänkidega vastasseisu sattumist nad arvasid, et on olukorra täielikud peremehed ning julge hundi rind on rasvane. Sakslased ütlevad, et julge hundi rind on haavleid täis. Venelased ütles, et nemad sellist sõda ei mängi ja taganesid kiiresti ja kindralid kõige ees, et isegi head aega ei soovinud. President ütles õhtul TV selle peale paar sõna, milliseid ta hiljem sama moodi kordagi ei korranud. Kõik oli hea, aeg ja üldine olukord maailmas oli soodne, kui vaid need itimehed alt ei oleks vedanud. Viimased said kindlasti kinga maitsta. Järgmine president ei uskunud, et asi nii hull on ja tegi treti salapunkritesse, kus kõik oli ilus ja nagu uus, sest tehnikat oli hästi hoitud, et ei puruneks ega kuluks, kuid enamjaolt 20 aastat tagasi tehtud. Sisustust oli isegi täiendatud suurte led ekraanidega, mis said tanki mootoritega käitavatelt generaatoritelt voolu, kuid jalgpalli vaadata ei saanud, sest see kui kõik jooksma hakkasid, siis pilt jäi seisma.

Kuid juuni keskel, kui plaani kuuluvad eraldi operatsioonid käigus olid ja oma funktsioone jõudsalt täitsid hakkas tulema halbu uudiseid põhisuunalt. Nimelt plaanitud kohalike töötute elanike rahutused ei tahtnud kuidagi hoogu sisse saada. Propagandistid töötasid juba mitu aastat, kuid nende ülemused elasid kaugel ja ei tundnud kohalikke tingimusi. Vene kogukond, kes oli Eestis arvukas, ei olnud asjast eriti huvitatud. Eelproov noorte kaasamisel oli läinud edukalt, kui eduks pidada suurt lärmi, kuid poliitiliselt oli see läbi kukkunud trikk, isegi osalised tunnistasid seda ja neil oli tegu et lubatud tasu saada, kuna politsei pidas neid tavalisteks tänava korratuste organiseerijateks, õieti öeldes suureks taskuvarastest poevaraste pundiks. Teine peaproov tehti hiljem, kasutades üht kaubalaeva ja kaht allvelaaeva. Imiteeriti laeva kaaperdamist ja vabastamist. Tegelikult aga „fotografeeriti“ operatsiooni toimumise piirkonda, st. kontrolliti reaalsuses, kui palju aega kulub ühe või teise positsiooni võtmiseks jne. Ja kuidas reageerib sellele vastase õhuluure. Asi viidi ka formaalselt õiguslikule lõpule, kaaperdajad andsid kohtus ettenähtud tunnistusi, millise tekst oli laenatud ajaloolistelt samalaadi tegelaste protsessidelt, kus iga süüdlasega oli seotud keegi luuraja, vene kapitalist kuskil kaugel, ning nende hulgas oli kindlasti üks juut ja kõik said ettenähtud karistuse.

Kuid vene vanem põlvkond oli muutunud iseseisvaks ja ei jooksnud miitinguid pidama, kuna nad kasutasid ootamatult tekkinud pikemat tööpuhkust enda huvides ära. Raha oli juba sukasäärde piisavalt kogutud ja nii said tehtud ammu planeeritud remondid ja väksed välisreisid. Sugulaste pool ei pidanud nüüd jookstes käima, vaid sai seal rahulikult terve suve veeta, veedaks veelgi, aga lapsed vaja kooli saata. Lootus on ainult eestlaste peal, et äkki hakkavad nemad mässama ja kui nad mässavad, siis me tuleme neile appi, et ei tekiks rahvuste vahelist konflikti. Venelased loeksid sellest muidugi mitu päeva hiljem ajalehest ja teeks seda edasi, mis neil pooleli oli, kuna nad ei tahtnud näida reeturitena. Eestlased, ehk see 40 000 töötut meest-naist olid aga üle riigi laiali, enamus maalt ja väikestest linnadest, sest Tallinna rahvas oli juba ammu Soome tee tuttavaks saanud ja ei kiirustanud tööorjusesse minemisega. Viimastele aga anti ja ka selle teisele poolele, ehk venelastele, pankadest väikse protsendiga töötulaenu. Riik, ehk töötukassa oli käendajaks. Laenu anti samadel tingimustel kui üliõpilastele, kuid suurema summa

ulatuses. Nii kadus ka kriitilise elanike grupi hulgas pinge, mis sundis kindralit spetsialistidelt uut sotsiaal-poliitilise kriisi käsitlemist, mis tuli varakult, tõe pähe, ajakirjanduse lekitada. Et vägede ja miilitsa formeerimine ei oleks erandlik ja silma paistev, siis lükati käima kohalike konfliktide programm. Sõjavägi ja miilits käib üle riigi neid ohjamas. Ring sai täis ja Oš jõudis uuesti 2010.a. vägivalda maailmakaardile. 1990.a. oli esimene proov, mis pidi avama nõukogude inimese silmad ja kiitma heaks vägede kasutamise, ikka korra ja rahu saavutamise nimel. Too kord pidi väike Nevzorov asja oma „600“ sek saates tuksi keerama, kui jooksvates uudistes rääkis 500 suvila hävimisest linna külje all, vist hooletu suitsetaja süü, ei mingit vägivalda ega rahvuslikku vaenu, ah tühiasi. Samas Vremja aga valas pisaraid, mainitud Kõrgõzstani külas põletati tookord maha 50 maja, kuid kes süütas ja miks, ei ole siiani selge. Vist ka sada viiskümmend aastat tagasi toimus seal sama jama, venelane oli alati mängus, kuid millist mängu mängis, teab ta ise kõige paremini.

Kuid noor polkovnik pidi asuma plaani peast paberile panema. Teha tuli see sotsioloogilise uuringu moodi. Alates eesmärgist ja lõpetades tööde tegemise alguse kuupäevani. S.t tagurpidi, kuid ellu viidi ikka õiget pidi. Lihtsalt, igaks etapiks kulus praktikas juba teada olev aja hulk ja nii tuli kogu protsess päevade kaupa kalendris ära jaotada. Aegu sai muuta lühemaks vaid töö teostajate hulkade suurendamisega. Siin tähendas see seda, et kui alguses jäädakse graafikust maha, siis tuleb hiljem rohkem osalisi laevaehitajaid värvata. Noor polkovnik pidas asjade käigul abiliste kaudu silma peal ja senini sujus kõik hästi, st. ehitati laevastikku ja torusid ei tehtud. Sakslased olid seda viimast tähele pannud ja tundsid tehnoloogia vastu huvi, et kuidas te jõuate? Venelastel oli vastus valmis. Toru keeratakse rullplekist otse laeval toruks, keevitatakse kokku ja kaetakse kohe isolatsiooniga, nii toodetakse pikk toru kohapeal ja selleks ongi vaja suuri toru tootmis laevu aja materjalide veo laevu, kuna kogu tootmine toimub avamerel. Soomlastega on juba kokku lepitud, et nad juuli kuust enam merele ei saa ja sõidavad kas lennukiga või Peterburi kaudu rongi- bussiga oma ekskursioone tegema. Nii on kogu Läänemeri novembri kuuni muuks liikluseks suletud, sest pole lihtsalt liiklemiseks ruumi.

Novembris aga tulevad tormid, hirmsad tormid, tuul puhub kogu selle tööstuslaevastiku Eesti randa ja häda sunnil on töölised sunnitud randuma, keda on umbes 200 000 töömeest. Teades vene vastast vaenu, tuleb nendega kaasa ka turvavägi, 100 000 meest ja võtavad kogu Eesti oma kontrolli alla. Kevadel, peale jää sulamist sõidab kõik see mees Venemaale tagasi, nendega koos lahkub vabatahtlikult ka 100 000 reeturit.

Neile, kes liiga kiiresti lugesid, tuletan meelde, et torujuhe planeeriti alguses Balti merre Saksa rahadega, nagu nii mõnigi suur vene ettevõtmine, Ukrainale ja Valgevenele surve avaldamiseks. Kuna aja jooksul saadi nendega ühele meelele, siis Balti torujuhe muutus mõtetuks, ega siis gaas ole välismaalaste peale raiskamiseks, piisab neile sellest küll, mis nad otse saavad. Nii see torujuhe mereni ei jõunudki. Kuid selle ehitamise varjus sai teha NATO-le, vargapoisi ümberriietumise triki abil, ninanipsu anda, et vaadake ette, ka meie oskame teisi petta, see ei ole oluline, et sellest miskit kasu ei ole. Oluline on üllatus. Ka see Korea värk on sama ettevõtmise osa, sest Venemaa ei alusta ühtki sõda suvalisel ajal, vaid ainult siis, kui põhilistel konkurentidel või vastastel on parasjagu vaja omavahelisi sõdu pidada. Kui parasjagu sõda ei ole, siis kõlbavad ka olümpia mängud.

Vargapoisil jäi nii Eesti kui Soome trett tegemata, kuna turismifirmad olid kõik pankrotti läinud. Noor polkovnik sai ametikõrgendust, anti ordeneid ja tehti kindraliks, kuid mille eest, eri öeldud. Sakslased pidid oma neli pooleli olevat koostootmisjaama prahiküttele manema. Inglased said teada, et üks laev vee peale ei tõusnud ja traaliseid selle peale venelaste lahkumist välja. Vastujalgsed kehtasid õlgu ja saatsid kolm töögruppi laiali, kuigi neist üks jõudis oktoobris juba kirjeldatud järeltulele. Neid ei usutud ja nende prognoosi peeti utoopiliseks, kuna selles puutus iva – vene kasu. Vargapoisil sõber jäi vargusega vahele ja pandi vangi. Andres käis oma trupiga Saksamaal, projekt oli sama „Ühtne Saksamaa“. Etendus tekitas suurt furoori, keegi ei pääsenud peksa saamisest. Kui ta koju jõudis, leidis postkastist kirja, kutsuti lapakale järgi.

12.06.10

Meenus, et pidin lisama ka 50 tanki, mis kohe üle võeti ja samas ka maha jäeti, sest ülemused keelasid sõduritel kindlal märklaual istumise ära, liiga ohtlik istumisalune, kuigi mõni arvas teisiti. Oleks veel Hummerid olnud, aga ...

03.02.12

Uudis Tv-s, et Võrumaal vajatakse 3000 ha maalappi, et sõjaväeõppusi pidada. 100 ha on liiga vähe. Ei tea, kas varsti saavad 50 Norras maha kantud saksa tanki. Kumaline on ikka veel see, et vaid filmides sõditakse metsa-maakohas, tegelikud sõjareportaazid-videod on tehtud kõik linnades toimuvatest lahingutest. Paldiski ei kõlvanud linnalahingute polügooniks, eks era-sadama äriiline tähtsus oli suurem.

08.03.2014.

Möödunud mitu aastat. Novemritorm jäeti ära, kuna gaasitoru ehitus läks ootamatult libedalt ja desandi tegemine lükati edasi. Vene sõjavägi tegi ajaviiteks mõned õppused merelt maale tungiga ja televisioon näitas uinavas olekus 14-armeed, kes NL lagunemise ajal keeldus ememaale tulemisest, sest seal oleksid nad siis peredega telkidesse elama asuma pidanud, kuna Saksamaalt evakueeruvad väed said majutuse suhtes eelise. Nii nad jäidki sinna kus olid, kuigi miilits käis neid väheke kimbutamas, kuid tulutult.

Jõudis kätte 2013.a.. Ukrainas oli elu muutunud paremaks, sama juhtus ka Venemaal, nii et ma ei teagi kus elu parem oli, sest seda ei teadnud isegi ukrainlased, kes ei suutnud otsustada seda, milline peaks nende maa olema paarikümne aasta pärast. Kas pöörata pilgud enesesse, või vaadata kaugema horisondi poole.

Peale iseseisvumist oli võetud vastu põhiseadus, mida hiljem samm-sammult täiendati, kuid hiljem leiti et on mindud põhiseaduslikku puntrasse ja taganeti varasema põhiseaduse sõnastuse juurde. Aga ka see ei toonud meeltesse selgust. Kuna valitsus ja parlament olid paljudes asjades erimeelt ja pidevalt mindi kahest viletsast lahendusest koosnevale kompromissile siis jõuti uude tupikusse. Edasi minna ei osatud taganeda ei tahetud.

Kuna jutust olid kärsitumad hinged tüdinenud, läksid nad (opositsioonimeelsed) erinevate protestivormide juurde. Asja kallale asusid feministid, kes käisid avalikult pildil asjal. Sellel ajal olid nende venemaa-võitlus-õed vangis, kuna nad aga olid vaesetest peredest, siis ei saanud miskit kulukat ette võtta. Käisid siis mööda linna ja proovisid tänavamuusikutena maailma parandada, publik vaatas-kuulas, kuid maksta ei tahtnud. Läksid siis ise sinna, kus vastuvõtlikum publik ja kus oleks vastuvõtt täis armastust ja andestust – ehk kirikusse. Kuid, oh häda, kirik oli suur ja seal oli palju rahvast, kuid pea kõigil olid omad tegemised tegemisel ja mured muretsemisel, nii et pidid oma esinemist tühjas löövis alustama. Kuid kuna selle kiriku akustika oli selline, et igas võlvialuses oli justkui omaette kirik, siis laul naabriteni ei jõudnudki ja keegi neid kuulama ei tulnudki. Hiljem, teleka uudistest said kirikulised teada, et seal esinesid mingid tüdrukud ja mingi jumala-putinivallatu lauluga.

Kuid tüdrukutel olid fännid, kuid seda vaid tööülesannete tõttu, kes kutsusid kirikuteenrid-turvad protestilauljaid välja ajama, et nood esinevad keelatud laulusõnadega jumalakojas. Kuid seal oli ka välis- ja kodumaiseid turiste, kellel ebatavaline bänd silma hakkas ja nad siis filmisid neid eksootika rubriigi jäoks, saamata laulu sõnadest ja esituskostüümist aru. Tüdrukud pandi vangi, kuigi õigasem oleks olnud nad karistamata jätta. Nüüdseks on nad väljas, kuid ebaõigluse vastane vimma on nad kangeks muutnud. Kui nad olümpiale läksid ja end väheke tutvustasid, said jälle peksa, sedakorda avalikult ja ratsapiitsadega kasakatelt. Kole lugu. Seda vaatas-nägi vene rahvas pealt ja mõtles. Nii nad meid ahistavad need kasakad. Vaja kasakatele kätte maksta. Kust neid leida?. Ukrainamaalt. Sõitsid siis õiglasel Kiievi linna ja asusid ühe ilusa väljaku äärde lagrisse, et oodata ja vaadata, kas kasakad ka tulevad. Ei tulnud. Tulid ühed teised vennikesed, kes olid samuti ülekohtu pärast miski-pärast väga närvis. Kasakate moodi nad ei olnud, kuid vene keelt rääkisid kohaliku aktsendiga. Platsi ühes otsas oli suveteatri lava. Alguses seda kasutati vihma eest varju alla minekuks. Mingid agitaatorid käisid ja hakkasid seal oma vaateid kõigile kõva häälega ette kuulutama. Vahel eksis sinna mõni laulu-pillimees ära. Kuid õhtul mindi laiali. Igaüks läks oma tuttava-sõbra poole öömajale. Kuid varsti said õigluse eest võitlejatel rahad otsa ja tuli jääda ööbima laululavale. Kasakad ei olnud ikkagi välja ilmunud ja poliitikute juttu kuulama tulnute arv kasvas. Tehti vaikselt lõket, et käsi ja nina soojenda. Mõni vanem rääkis, et siin oli kunagi oranz revolutsioon toimunud. Levisid kuulujutud, et pealinnas on miskit toimumas ja maa igast nurgast hakkasid uudishimulikud kohale sõitma, kaasas moonakott. Laager kasvas. Ajaviiteks räägiti üksteisele oma mured ära. Ühed tahtsid, et riik kaitseks vähemusi, teised et riik seisaks ikka kõigi huvide eest ühtmoodi, tegemata vähemustele ebaõiglasi soodustusi. Nii siis sai selgeks ühine eesmärk - „riik peab kõigi õigusi kaitsma“. Kui mõni miilits tuli ja uudishimutses, sai nüüd öelda, et kaitseme rahva õigusi ja tahame, et ka riik meie õigusi-vabadusi kaitseks. Sama-moodi sai ajakirjanikele vastatud, kuigi nad ei saanud aru, miks ühel väljakul vastandlike eesmärgi taotlejad inimesed üksteist nii hästi mõistavad-austavad, ega omavahel kakle. Kehitati õlgu ja vaadati seda kummalist mustlaslaagrit pealt. Vahepeal olid kojamehed kaebuse esitanud, et neid süüdistatakse tööülesannete täitmata jätmises, et väljak on prahine. Nemad aga ei saavat koristada, kuna kogu kraam olevat demonstrantide vallasvara ja seda nad ära ei anna. Kuid kuna laululaval lõket teha ei saanud, siis tehti seda platsil ja et tuul tuld-sooja ära ei puhuks, tuli teha väikseid seinu. Asjatundmatud nimetasid neid barikaadideks. Ühel päeval aga juhtus, juhuste kokkulangemise tõttu isegi see, et kõik protestijad sõitsid isiklikel põhjustel laiali ja linna

teede-tänavatte korrastajate brigaad, arvates, et plats on maha jäetud, tõi kogu väljaku tänavakatte taastamise kivid kohale. Nad ei teadnud, et protestijad kesknädalast vaikusepäeva moona varumiseks kasutasid ja kes naastes olid väga üllatunud, et keegi oli toonud kohale hulga kaitse ning viskematerjali ja sättisid oma uued lõkkeasemed kivivirnade varju. Kuidagi elati edasi, maalt töid sõbrad toitu ja kütet. Elu käis edasi. Poliitikud kasutasid palju vaba aega omava publiku tänuliku kuulmismeele ära ja käisid neile esinemas. Vahel käis külalisesinemisel mõni laulumees ja pillimeeste bänd. Kuid kõik see hakkas pealtvaatajaid tüütama, tegevust-tulemusi ei olnud. Kutsuti miilits, see vangutas pead, sest ei osanud kuskilt otsast asja ohjama hakata. Viis mõned külmarohtu ületarvitanud minema ja kõik jäi vanaviisi. Kuna lõkkeving häiris linnlasi, saadeti pritsumehed kohale. Need kastsid korra, teise ja kolmandagi korra, kuid kuskilt toodi kuivad puud ja elu võis edeneda. Nüüd, kui hullem talveaeg möödab, ei olnudki see lõkketuli nii oluline kui enne. Suurem häda oli tekkinud külmunud kastmisveest, see oli tukid ja tuha laiali uhunud ning kogu plats, koos selle skulptuuridega oli jääga kaetud. Tuli siis liivatama hakata ja toodi siis kruusa, kuna liiva kasutasid tänavate liivatajad ja materjali sai vaid teedehitajatelt. Kuid miilitsale oli asenduseks sõjavägi saadetud. Need saadeti siis demonstrante minema peletama, kuid viimased ei olnud saanud teada seda, kes siis nende õigusi kaitseb ja kus ta seda teeb. Nii jääd paigale ja et kutsumatud külalised liiga lähedal ei oleks, tuli osa kruusa suuremaid kive nende suunas lennutada, kära oli palju kuid see mõjus, taandutigi kiviviske kaugusele ja seisti seal siis kui Berliini müür edasi. See, et sõdurid-miilitsad seal kallist tööaega surnuks löid, ei meeldinud ülemustele ja neile saadeti appi püssimehed, kes pidid protestijad kummikuulidega minema hirmutama-tõrjuma. Kuid, kuid kuul on loll, lendab ei tea kuhu ja tekitab ettearvamatut kahju. Tuli tuttavad-sõbrad ravitsejad appi kutsuda. Varsti olid abiandjad ise abivajajate rivis ja nii see värk käest ära läks. Prooviti tagalat õhnestada, kuid ka see ei aidanud, sest madin oli piiratud alal ja kvartal eemal ei osanud keegi arvata, et teisel pool maju on mingi madinaplats. Saadeti suuremad väed, kuid nad saabusid, arvati, et nad tulid neile appi, võeti siis rõõmuga nad vastu, pakuti külakosti ja sõbruneti. Häda oli selles, et nad ei teadnud seda, kes on kes. Kõik seal olijad olid ühtmoodi pesemata ja vihased võitlejad. Kuid kui nad siis ülemuste käsul rünnakule asusid, pöördus endine sõbralikkus vaenuks ja enne, kui eriväelased maski alla lasta jõudsid olid nad platsilt välja aetud. Maha jäänud bussid ja autod pandi siis kättemaksuks põlema, et mis nad tulid meie õuele vaenu õhutama. Edasi läks kõik nii nagu telepildis nähtud. Mingid automaaturid-snaiperid jooksid ringi ja tulistasid. Millise tunnuse järgi nad omi-võõraid eristasid ma ei tea, kuid kui uskuda-mitteuskuda meediat, siis poliitikud ja väejuhid nende märkide hulgas ei olnud. Vanasti räägiti snaiperitest, kui laskuritest, kes tulistavad vaid enesekaitseks vastase snaipereid ja siis vastase ohvitsere. Afganistanis olid praporsikud kaitse all, sest oli üldteada, et ta suudab omadele rohkem kahju teha kui terve rood sõdureid suudab vaenlast kahjustada. Avalikustatud telefonikõnest saime teada, et tulistati päris kuulidega, kuid, et snaiprite lasketulemuste hulka, oli valesti arusaamise tõttu, ka miilitsaid arvatud, mis oli loomulikult vale, kuna arst ei saanud korraga protestijate ning miilitsate haavu opereerida, kuna viimased viidi ravile-kabelisse mujale. Nii ei teadnud ametlikud arstid seda, milliste kuulidega protestilaagri asukaid lasti, kuna need jäid lahinguplatsi lähedale ja nendega tegelesid teised meedikud.

Kuid kui viimased olid saanud käsu täitnud, saabus veelgi suure segadus. Keegi ei tunnistanud laskureid omaks. Poisid pidid rahva ees andestust paluma, venemaa pakkus

neile kriminaalset varjupaika. Ülemused olid kadunud nagu vits vette. Võta nüüd kinni, kes kelle poolt sõdis ja süüdi on.

Lõpuks oleme jälle alguses tagasi. Venelasi ahistatakse! Aidake venelastele oma venekeele rääkimise õiguse eest relvaga võidelda ! Jne. Kuid kus sa võitle? Kiievis? Võideldi, kuid kui venelane võitleb venelasega vene õiguste eest välismaal, siis on ainukeseks kaotajaks see võitlev venelane ise. Kuid kuna võitlus Kiievis ainult arusaamisi segas, asuti Krimmis tegutsema. Varem olid kaastundlikud inimesed käinud poes ja ostnud ühesugused pardilaskmise riided. Püssid, värgid, soomukid ja autod anti panustena tasuta kaasa, soomukid olid juba novembritormi aegadest transportlaevade trümmides kohaletoimetamist ja mahallaadimist oodanud. Eraldusmärkide ostuks enam raha ei jätkunud. Ainuke viga, millise rahvaväelased tegid oli see, et ei võtnud poest ostukviitungit kaasa ja nüüd ootab neid Ukraina kohtuasi, täpselt samamoodi kui laevakaitsjaid, kelle kontrollimisel selgus, et neil puudus padrunite ostmise-omamise tsekk. Tõesta, nüüd, et relvi-padruneid ei varastanud. Kohus võib nüüd nad mereröövliteks mõista-karistada. Nii on lood teistpool sood.

Ega need viimased enam olulised ka ei olnud, kuna vastasel ju eraldusmärgid olid olemas. Kuid kui see sõjaväeks kostümeeritud (et vastast juba välimusega araks teha, kuigi see ei õnnestunud eriti hästi, sest feministid olid saavutanud oma taktikalise võidu ja oli pugunud samuti rohelisse vormi ja et säilitada oma olemus, olid unustanud end koledaks teha ja ajakirjanikud, olles lummatud ilusatest silmakaartest, ei suutnud neilt oma kaameraid eemale keerata, sundides esimesi maski all vägisi naeratama oli see rahvavägi hädas kaasmaalastest sõprade sooja vastuvõtuga. Neile oli antud kuri käsk rahulikuks jääda ja nad ei tohtinud sõbralikud välja näha, kuid juba mitu päeva ei olnud keegi kuulnud ega näinud ühtki kurjalt vaatavat pilku. Mingid tädid-onud käisid vene lippudega ringi ja kiitsid jumalat, et too oli neile abilisi saatnud, kuid ükski vastaline end näole ei andnud. Seepärast ei olnud ka miilitsa-politsei sekkumine vajalik. Igas riigis on võmm nii viisakas, et teeb võõraga juttu, et kes hea sõber-külaline on ja kuidas teda aidata saaks, meil ei tule aga selline mõte isegi välismaalasele pähe. Sõdur on anonüümne vormikandja ega pea miskit ütleva, kuid ta on vaid siis sõdur, kui ta täidab oma ülemuse käsku. Sõdur peab ka võmmile oma ülemust tudvustama, sest sõjavägi on rahu ajal tsiviilvõimude kontrolli all. Kuid kui käib mingi salajane sõda (sõja ajal on tsiviilvõimud sõjaväevõimude alluvuses), mille toimumisest keegi midagi ei tea ega mõista, siis on arusaadav, et miilitsat blokeeritud väeosa väravat vabastamas ei ole. Ega siis headele korralikele inimestele keegi korralvurit kutsu. Mis sest, et nad nägid välja kui tundmatult planeedilt saabunud isikud, kes kohalikku keelt ei oska või olid selle sooja vastuvõtu tõttu kogematta alla neelanud. Kuid kui nemad end ei tudvustanud, siis tuli ise mõelda välja nende saabumise põhjus. Ja see põhjus oli lihtne. Tuldi appi kasakaid otsima, kes olid vene tüdrukutele olümpia ajal peksa andnud. Olgugi, et nad olid paha tüdrukud, olid nad kaasmaalased ja vajasisid kaitset. Kuigi mõnede arust kaitseks neid kõige paremini vangla seinad. See on siis siililegi selge.

Edasi veel minevikust. Kohalike rahvasaadikute esindus käis igaks juhuks kaasmaalaste juures maad kuulamas, kas saaks nende tiiva alla tulla, sest see autonoomia on ära tüüdanud, igav liitumisvorm, lüpsa seda Ukrainat palju tahad, ikka ei saa ta kannatus otsa, igav elu. Vahelduseks võiks olla ka lihtne oblast, kes elaks oma vaikset tagasihoidlikku elu jumala poolt ülistatud maal. Pihkvamaa elab ja kuuldavalt ei kurda.

Nii, et ära jäetud novembritorimist sai hoopis märtsisula. Kuid asi on veel väheke ebakindel, nagu meie kevadine ilm. Välja kuulutatud referendum võib untsu minna, nagu igasugune teinegi inimese poolt välja mõeldud-tehtud asi. Rahvas võib vanast harjumusest Ukraina piiridesse jäämise poolt hääletada, seda on ju omakaitse valvsa silma all veelgi kergem teha, sest karta ei ole ju midagi. Kuid kui asi tundub ukrainlastele traagiline ja solvav, võib see veelgi solvamaks saada siis, kui ei soovitagi Ukrainast lahku lüüa, kuna Venemaa jätkaks krimmilased oma isemajandamise juurde, st. sisstulekust ilma, seda, kust nad raha said, teab igauks seal väga hästi. See territoriaalse terviklikkuse jutt on praegu viisakas jutt, sest teistiti ei saa rääkimata, muutumata kodumaareeturiks. Nüüd tuleks kiiresti võtta vastu uus põhiseadus või teha praegusesse palju muudatusi, et Krimmi Autonoomsest Vabariigist saaks sõbralik naaberriik Krimmi Vabariik. Viimast tuleb siis esimesena sõltumatu riigina tunnustada. Kui neile see mõte ja iseolemise vorm meeldib ei saa Venemaa, nende soovita, seda oblastiks muuta. Enne peavad krimilased Vabariigist loobuma. Vaevalt et Venemaa endale uut liiduvabariiki tahab, eriti samasuguste ärahellitatud lapse harjumustega oblastit.

Nüüd sellest, miks pidi toimuma ärajäänud novembritorim ja tuli märtsisula. Esimene oli tehtud märtsisula vältimiseks. Algul oligi plaanis märtsisula, millisel kuul see ka siis ei oleks pidanud toimuma, kuid asjad hakkasid jooksuma sõprade rõõpaid pidi, nii nagu soovisid eilsed vihavaenlased. Berliini ja Ida-Saksamaa loovutamise tasu kättesaamise aeg oli käes ja Sakslased organiseerisid Venelastele uue torujuhtme kaudu tulusa gaasiäri. Ukraina võis nüüd kraane kinni ja lahti kruvida, Venemaad see eriti ei häirinud, kuid süües kasvab isu. Niisamuti räägiti algul, et Ust-Luga sadama valmimisel jääb Eesti transiidist ilma. Nüüd on üks ja teine valmis aga kaubavahetuse maht kasvab vägisi, kehtesta tolle ja tõsta makse, miski ei aita. Nii ka Ukraina gaasimagistraaliga ja selle gaasi hinnaga. Mõlematest oleks tarvis maksimumi võtta. Tuligi märtsisula operatsioon käima lükata. Kuid ka Ukraina ise oli krimmistunud. Hea oli elada kellegi teise huve-häda ära kasutades. Kuradima mitmetähendusliku kõlaga on sõnad: kremlistunud, krimmistunud (korrupeerunud), kriminaliseerunud. Ei olnud väga ammu, kui Ukraina minister Venemaale soodsa gaasimüügi lepingu sõlmimise eest vangi oli pandud. Teda hakati ajakirjanduses kaitsma kui head inimest, unustades selle, et süüdi mõisteti ta hoopis suure (riigi mastaabis) ametikuriteo eest. Nüüd pidi ta vaba olema. Kas peale kohut sõlmiti uued lepingud, uued ja Ukrainale kasulikud, või vanad tühistati? Gaasi transiidi tuludest pidi Ukraina odavamalt gaasi saama ja ka makstama Krimmi Sevastopoli baasi rent. Kuid kui pole gaasi müüki-ostu, pole odavat gaasi Ukrainal, pole Sevastopoli rendiraha Venemaal. Maailma üldsus ootab seda, et Krimmist ja Ukrainast enam ärevaks tegevaid uudiseid ei tuleks ja et nad vindunud probleemi vastastikku õiglaselt lahendaks. See mis on õiglane, on pooltele kõige keerukam küsimus.

Kas üks rahvus kes on juba suveräänne, saab kasutada enesemääramise õigust samaaegselt või uuesti mingil teisel territooriumil, milline on end juba suveräänseks kuulutanud? Kuna kaasajal on paljud riigid Vabariigid, millele on kodanikud kes on seadusega võrdselt kaitstud, sest kõik on ju võrdsed. Tegelikult inimesed füüsiliselt ei ole võrdsed. Sünnivad ju pooled inimestest meestena ja teine pool naistena. Sama juhtub tatarlaste perekonnas, ukrainlaste peres, venelaste perekonnas, muutudes nii vastava rahvuse liikmeteks. Nad ei ole ühesugused veel mitmest kandist. Kas neid teeb võrdseks mingi võrdsusdeklaratsioon? Mõned lasevad end opereerida naiseks, teised teha endast

mees, kuid nad teevad seda vabatahtlikult, mitte käsu korras ja mitte selleks, et muutuda võrdseks-samaseks. Nad tahavad olla keegi teine, kelleks nad ei ole sündinud. Nii on ka Krimmiga. Seda on muudetud vägisi Venemaa ja Ukraina osaks. Praegu on käsil uus vägisi ümberriigistamise voor.

Praegu on ukrainlane Krimmis pantvangi võetud. Kiiev peab nüüd pantvangide vabastamise läbirääkimisi, kuid senini endaga, sest pantvangistajad pole jutukad ja näitavad end välja justkui aafrikast saabunud rahuvalvajaid, kes ei tea kohalikest oludest midagi ja on täiesti erapooletud, kuid miks nad siis piirasid sisse kohalike väeosad, mis oma väeosades olid. Väeosasid ei olnud ju kaitsmist vajavad objektid. Nad olevat väitnud, et kaitsevad väeosasid väliste rünnakute eest. Huvitav, kes neid rünnata kavatses? Asi oleks loogiline kui Krimmis elanuks venelasi 20% ja teised oleksid ukrainlased ja krimmitatarlased, kes kõike otsustaks ja teeks. Seni oli ju Krimmi parlamendiammus venelaste poole. Ja pole teada ka see, kas need krimmilased oma vaimult on internatsionalistid, kes kõiki rahvaid armastavad-austavad või suurrahvuslike vaadetega teisi rahvaid keeli mitte-austavad-armastavad šovinistid. Kuna seda ei tea ka suur vend, siis kutsutigi krimmilased juba enne nendelt jah sõna saamist allkirjastama liitumisakti, sest mine tea, äkki tahavad iseseisvust ja olla turul venemaale konkurendiks, mitte lihttööriistaks-vahendiks, et kasakatelt ära võtta nende valdusi, et nad ei saaks seda ida-kubermangude priiksostmise rahana kasutada. Nüüd loodab vend, et saab ka idamaad samal viisil, „neljanda ja viienda kolonni“ abil vallutamise teel kätte, kuid mis ta sõjasaagiks saanud kasakatega peale hakkab, pole teada. Siber veel Venemaa käes, eks parlament kuulutata kõik kasakad vene seaduste rikkujateks ja saavad kätte õiglase karistuse. Et miks need kasakad meie õuel tüdrukuid peksavad.! Vanasti saadeti neid Amuuri jõe äärde, nüüd vast BAM-i kaitsma.

(09.03.14.K.L.)

***

Möödunud on sada päeva ja Ida-Ukrainast on saanud sõjatanner, kus eitea-kust relvad saanud töölised-talupojad oma elupaika kaitsevad. Kuid kelle eest, ei olnud kaua aega teada, sest keegi neid ei rünnanud. Nad ise vallutasid riigivõimu asutusi, et kohalikku võimu kehtestada-kaotada. Tegutsesid justkui anarhistide käsiraamatu järgi. Igaüks on täiesti vaba ja tal on õigus oma kodu teiste eest relvaga kaitsta, kuid ta oleks pidanud siis ka sinna pidama jääma. Uus Venemaa ei ole anarhistide vaba maa, vaid uus totalitaarne riik, millise vastu nad äsja justkui olid. Võim võeti oma kätte riigiasutuste kaotamisega. Praegu räägivad nad meediat ruuporina kasutades „Uus Venemaa´st“. Vanasti oli utopistide-sotsialistide fantaasiaraamatute pealkirjad samas stiilis. Kui Andres seda Uus Venemaa juttu kuulis, meenus talle üks kummaliselt ootamatu püändiga lõppenud unenägu pulmapeost. Kord kutsuti Andres pulma. Viimane oli hästi organiseeritud, kuid miski oli jäänud pulmaisal kahe silma vahele ja inimesed hakkasid kohati ise teemasid tõstma. Algul räägiti vaiksema häälega, siis muutus vestlus vaidluseks ja kippus tülik. Teises lauas-otsas-pooles olid paari töökaaslased ja sõbrad, kes pidasid

oma pidu ja märkasid tüli alles siis, kui pooled lauas püsti seisid ja läbisegi karjudes ja lauanõudega vehkides endale üldise tähelepanu tõmbasid. Tülitsejad olid nii tülis, et eemalt vaadates ei saanud üldsegi aru, kes kellega tülis on ja miks nad nii vihaselt zestikuleerivad. Tundus, et omakesed olid kõik omavahel tülli läinud. Neil olid oma õiguse tõestused otsa saanud ja olid juba valmis asja kaklusega lahendama, kuid oli üks suur ja väike probleem, mida kõik vaenupooled instinktiivselt mõistsid ja mis oleks tulnud enne rusikate käiku laskmist lahendada. Nimelt see, et tüli piir ei olnud suguvõsade vahel vaid nende liikmete arusaamades ja iga võitleja oleks pidanud enne löögi andmist selgitama välja oma lähima naabri meelsuse ja alles siis sai relvad käiku lasta ja nii pidid kõik konflikti osapooled tegema. Kui vaenulised olid seda mõistnud, et omavahelises võitluses väliste abijõududeta võita pole võimalik, siis nad vaatasid sõprade-töökaaslaste poole, et saada teada seda, kes nende poole üle tuleksid, kuid nemad olid juba vennastunud ja ei osanud, ega tahtnudki pooli valida. Tekkis ärev vaikus, millise katkestas pulmaisa, kes kasutas tekkinud vaikust diplomaatiliselt ära, hõigates „Kibe!“ ja lisis, et ka sõpruse terviseks. Kuna juba püsti oldi ja et ei teatud mida teha, siis asjad läksid edasi tehtud ettepaneku järgi. Võeti napsu noorpaari ja rahu-sõpruse terviseks ja suur lööming jäigi ära. Muidugi toimus hiljem mõni pisike konflikt, kuid need olid juba väljas ja teiste silma alt eemal. Peale pulmapidu mõtles Andres, et vedas. Uus ülikond ja ihu jäi rikkumata, kui mitte arvestada haiget pead. Nüüd aga meenutas seda pulmapidu olukord Ukrainamaal. Kõik olid justkui tülis, kuid mis põhjusel, aru ei saa. Kui asi-tüli oleks jäänud lahendada tülitsevate vahele ja kõrvallaua rahvas ei oleks sekkunud, oleks juhtunud nii nagu sõbra pulmas. Kuid sel juhul kasutasid kontvõõrad, kes ootasid peole tulekuks sobivat hetke, tekkinud konflikti oma saamahuvides ära ja sekkusid konflikti. Kuid ka nemad ei teadnud, milles tüli seisneb, siis nad pidasid osasid kontvõõraid omakesteks-tülitsejateks ja asusid ühtede poolt sõdima, teiste kontvõõraste-omakeste vastu ja suur taplus läks lahti. Antud juhul oli kõrvallaua töökaaslasteks-sõpradeks Ukraina keskvoim, kes ei saanud enam kõrvalseisjaks jääda, kuna lööma toimus nende, mitte üürnike-külaliste majas. Kontvõõraste sõbrad hakkasid siis kisama, et tulge appi, meie omi pekstakse, majaperemees teeb liiga. Kui Andres oli poolnes sellisele järeldusele jõudnud, et kui välisjõud ei oleks varakult salamisi sekkunud, ei oleks suurt verist konflikti tekkinud ja asi oleks lõppenud uue presidendi, parlamendi valimisega, valitsuse vahetusega ning konstitutsiooni muutmisega, nüüd aga pidid naaberriigid oma arsenaal-vägesid täiendama, tõstes üldist võitlus-kaitse-rünnakuvõimet. Andresel tuli veel, enne sügavasse unne suikumist, mitu head Nobeli rahupreemia väärset mõtet, kuid see osa unenäost läks kaotsi, nagu ka suur hulk separatistide kätte antud-sattunud relvadest..

21.06.2014. Jätkub.

***

Kui meie peaminister Prantsusmaal käis, siis ta kohtus paljude oluliste isikutega ja tõi kaasa häid uudiseid. See, et Venemaa saab Mistraalid, pidi olema Euroopale hea ja kasulik äri, millest ei saa kuidagi loobuda ja seepärast ei tasu kurvastada, sest asjale leiti uus, enamik pooli rahuldav lahendus. See pidi eriti kasulik olema Balti riikidele, kes saavad kohe, kui tootmispinnad vabanevad saata oma inimesed laevatehastesse uute laevade ehitust jälgima. Nimelt otsustas EL omalt poolt tellida prantslastelt kaks

Mistraali: „Sarema“ ja „Hiuma“. Viimati mainitud kohta saadeti juba kiri, et neist otsitaks nimetatud laevadele meeskonnad. Kapten ja insenerid peavad varsti laevatehasesse sõitma, meeskondade liikmeid tuleb hakata välja õpetama kohalikes sõja-merekoolides. Laevadele on ette määratud ka baassadamad nimedele vastavate saarte sadamas. Relvastus ja kogu sisseseade saab olema kõige kaasaegsemast arsenalist. Helikopterid laenab koos meeskondadega NATO, muu sõjakraami ostab sellele EL. Eestile jääb laevade käigushoidmine ning lahinguvalmisuse tagamine. Nii, et me ei pea nina norgu laskma ja võime loota kaitsevõime hüppelisele tugevnemisele.

10.07.2014.Jätkub.

***

Kõigepealt avaldan kaastunnet lennureisil hukkunute omakestele ja ka neile kes usuvad, et ohvrid olevat ise süüdi, nagu ka Ukraina, kes ei tahtnud juhtunut ära hoida ja alljärgnev on kivi massimeedia ja inimeste arusaamade maailma.

Seekord ei möödunud nädalatki, kui maailma vapustas teade Malaisja lennuki allakukkumisest. Fakt iseenesest oli hirmutav, sest selle firma lennukireisijaid on tabanud just-kui needus. Esimene, märtsisula aegne lennuk on veel leidmata, sest seda otsiti valest kohast ja rusud on nüüdseks Himaalia mägedes, või Vietnami metsades koristatud-maetud. Teine lennuk kukkus alla keset viljapõldu ja selle rusud-laibad võttis kohalik võim oma valve alla. Liigutatakse kuulujutte, et seda Tu-ks peetud, Boengilt maha viksitud lennuk, tulistati raketiga alla, kuid, kes punasele nupule vajutas, on veel lahtine, sest antud juhul ei helistanud keegi (ega pannud interneeduses üles võidusõnumit) kõikide ajalehtede toimetustesse, rääkimata üksteise võidu helistamistest, et nemad, suure saavutusena, lasksid vastase lennuki alla. Kui uskuda, mida ei tohi hetkekski endale lubada ateistlikus maailmas, siis lihtsad-selged silmaga nähtavad asjad näivad asjatundmatule pealtnägijale üpris selged ja arusaadavad. Lennukit tabas välgulööök ja nii see õhus plahvataski. Mingit terrori-raketi-suurtükirünnakut ei olnudki. Videos nähtud pardilaskmise kostüümides ja Bin-Ladeni lemmikpüssidega mehed otsisid rusude vahelt magnetiga viljapäid, et saagist miskitki päästa. Kuid need maamehed, samas ka filmimehed ei teadnud, et lavastatud lennukihuku paigas vedelevad laibad peavad olema alasti, mitte vabaajariietes. Võimalik, et sündsad mehikesed riietasid need, enne seda kui pildistama filmima hakkasid. Samuti oli võtteplats liigselt rusudega kaetud, nagu lennuk oleks alles maaga kokkupuutel-lahti rebimisel, nagu maandumisel või õhkutõusmisel, purunenud, mitte aga äikesepilvede vahel. Hale-naljakas (olen rikutud maailmavaatega-moraaliga-arusaamisega) oli kaader õnnetuspaigal demonstreeritud passidest, sest varematele aegadel oli sarnasel juhul taustaks kommentaatori jutt kommunismi-vaenulike riikide kodanike kuritahtlike isikute, pahatahtliku osaluse ilmselgetest tõenditest. Meenus, et üks tuttav oli solvunud, kui tema siiras Moldova Dnestri äärses konfliktis vabatahtlikuna osalemise soov sõjakomisarjaadis tagasi lükati, sest temal puudus passis sealne sissekirjutus. Täna abiabipakkumise ilmutamise eest ja öeldi, et kohalikud miilitsad ja sõjavägi lahendavad probleemid ise. Nii oli vist, üheksakümne esimesel aastal. Huvitav oli meediast kuuldav väide, et musta kasti tahetakse Moskvas analüüsida-lahti muukida. Varematel kordadel (nt. allakukkunud Poola riigijuhte vedanud lennuki puhul) räägiti, et

selle salvestust saab vaid lennukit-kasti valmistanud vabrikus lugeda! Ju siis arvatakse tõsimeeli, et tegemist on Tu-ga, mille tootjad Venemaal.

Peale eelkirjeldatud juhtumit tsiteeris neljas võim, et prantslased täidavad kindlalt endale võetud kohustusi ega tule Venemaalt seletusi-võlgu välja nõudma, nii nagu see juhtus paarsada aastat tagasi, kui Napoleoni afäär, mille oli Venemaa ise esile kutsunud, kui uskuda vene ajaloolasi, toimus. Nii pididki prantslased EL poolt tellitud laevad kiiresti tootmisse võtma, et oma aumehelikku poolt näidata. Viies kolonn avalikult ei kommenteeri.

19.07.2014.a. Jätkub.

***

Isreali-Hamasi vaheline tulevahetus-sõda on Ida-Ukraina sündmusi maailma eest tagaplaanile surumas, kuid kuidagi ei saa aru, miks maailma ajakirjanikud selle konflikti traagelniite ei julge välja tõmmata. Oli juba ammu teada see, kes sõnades Isreali vastu on ja kes palestiinlaste Hamasi toetab. Iroonia seisneb selles, et Venemaalt põgenenud juudid sõitsid Isreali ja sealt, paremat elu otsima, edasi teistesse riikidesse. Kuid osa vene emigrante jäi paigale ja nende lapsed sõdivad Hamasiga, keda omakorda tulistatakse vene relvade-raketidega. Varem võis välismaale emigreeruda poliitilise pagulasena vaid venemaa lähetusega ja venemaa huvides ja see komme ei ole muutunud. See, et konflikt just Ukraina kriisi ajal teravnes, on juhitud konflikt. Kui uskuda 1834-1835.a. ajalookäsitlusi (vt. Venemaa ja Austria suhted 1815 – 1849.a. lk.449-474 Kasutatud Venemaa ja Austria vahel sõlmitud “Traktaatide ja Konventsioonide” kogumikku. Kõide IV I Osa 1815 – 1849.a. F Martens. Keiserliku SPb Ülikooli professor. V.a. 1878.a. Selle mittetäieliku kogu võib leida ERR õiguse lugemissaalist.), siis on Venemaal hoopis teised ajaloolised sihid, milliste saavutamiseks on ta valinud väga kõverad teed ja milliste teostamise nimel teeb näiliselt kummalisi tegusid. Eelmainitud viite sisust selgus, et Venemaa sekkus Belgia-Hollandi kriisi, lubades sõjaliselt sekkuda Hollandi kasuks, et Belgia kolme riigi vahel ära jagada ja ta on nõus mittesekkuma, kui Inglismaa ja Prantsusmaa teda Idapoliitika (Türgi hävitamisel) ajamisel vabad käed jätaks. Nõukogude aegses kooliõpikus on mälu treeninguks toodud lihtne näide: Venemaal oli Peter I ajal kaks suurt vaenlast: Loodes Rootsi ja Lõunas Türgi (Швеция Турция), st. ümberpööratud ш on sarnane м (Ennem kirjutati Т nii agu oleks ш tagurpidi pööratud). Põhimõtteks oli asja ebatavalise esitusega meeldejäävaks muutmine. Selle meetodi õigsust kinnitab see, et ma seda senini unustanud ei ole. Kuid! Natuke hiljem tekkinud olukorra kohta kirjutas-rääkis Bakunin (Tahtsin teda mängida, kuid öeldi, et antud juhul on tegelane juba elukogenud filosoof), et venelastel on kaks peavaenlast-rahvast: sakslased ja soome-ugrilased! Kui ennem räägiti riikidest, siis hiljem rahvastest. Viimati mainitud mehe sõnad tunduvad paikapidavamad kui esimesed. Rootsi ja Türgi on on liiga tugevad, et neid võita. Türgi on aga liiga suur ja tugev riik, et sellega tülli minna ja Venemaa teeb kõikvõimaliku, et viimane ei toetaks mingit teist riiki. Türgi ei tohiks venelaste arvates olla ühegi teise riigiga liidus. Sama mure on ka teistel riikidel. Venelastele on suurteks külasteriikideks vaid tugevad riigid: Saksamaa, Türgi, Soome, siis alles vähetähtsad kohad. Mainitud riikide ja omi inimesi nad fasistideks ei nimeta,

teiste riikide rahvuslasi küll. Mina olin kroonus kohe fašist, kui tegin pähe näo a-la „nepanimaju“.

See-selleks. Ma ei oleks viitsinud reageerida, kui poleks eile Tartust Tallinnasse sõites näinud Venemaale veetavate MB (sõidu ja veoautod) rekade kolonni (umbes 10 000 autot aastas), milline juba aastaid läbib Eestit. Ei takistanud pronksiöö ega ka senini Ukraina konflikt! Kas Eesti hoiab majandust ja poliitikat lahus. Meie oleme head naabrid ja ei sekku sakslaste-venelaste autoärisse! Nüüd räägiti, et kaks juustu vedanud autot saadeti Venemaa piirilt tagasi, tänan ei! Eks kallimad (hind on pakkumise ja nõudluse suhe. Või ka vastupidi.) kaubad on ikka paremad. Kuid MB peab õigeaegselt ja takistusteta üle piiri saama. Pole kuulnud, et mõni mersusid vedanud reka oleks tagasi saadetud. Niimoodi käib äri Venemaaga. Venemaa diktaadi järgi! Euroopa-Eesti poliitikat pole ollagi. Eespool mainitud raamatus öeldakse, et jõu kasutamise võimaluse olemasolul pole deklaratsioonidel mõtet. Ja senini, kuni teised riigid Venemaa poliitikat toetavad, asi vindub. Tahaks loota, et ei tekiks samasugust olukorda, nagu peale Brest-Litovski rahulepingu allakirjutamist, mil tekkisid Venemaal rahvusväeosad ja sisesõjad. Siis oli sõjavägi hetkel suurem kui tänapäeval ja praegu, kui Ukraina piirile olevat koondatud 60 000 tuhat meest, mis oligi kogu realselt rindele viidav jõud, ilma et erilist üldmobilisatsiooni teeks, suurus. Sarnane olukord oli 1980.a kui Afganistaani viidud sõjaväelaste asemele kutsuti lipu alla „partisanid“, sest paljud väeüksused muutusid tegutsemis-võitlusvõimetuteks. Kurbnaljakas oli video Venemaa juhtide nõupidamiselt, kus kindralid istusid selliste nägudega, nagu oleks püksi teinud. Kurb on pealt vaadata seda, et Napoleoni kultus pole vene riigimeeste peast lahkunud. Kindralid on kui sõdurid kes peavad vastuvaidlematult käsku täitma. Nemad ei otsusta seda, keda ja millal rünnata, vaid seda kuidas antud käsku võimalikult efektiivselt ja vähimate kuludega täita. Sõjas puudub tulu mõiste. Venemaal puudub isegi võidu mõiste! Viimane on suhteline mõiste ja seda vene ja ka eesti ensüklopeediast ei leia. Iga oma või vastase alustatud sõjas (Tavaliselt Venemaa algatusel. Algatajaks peetakse propagandas alati vastast, või tema arvatavat käsilast. Saadud kaotust serveeritakse kui rahu võitu, olles viimase saavutamiseks ise teinud suuri kangelaslikke pingutusi). Venemaa tahtvat segasel ajal taastada vanu piire.

Andresele meenus, et Euroopas sealihaga ülejäägi probleeme ei tule, sest seakatk teeb omad korrektiivid. Just õigel ajal. Samuti hõõruvad Euroopa juristid käsi ja teevad tulevikuplaane, sest vaevalt on riikide-firmade vahelistes lepingutes sees boikoti õigus („väärmatu jõud“ = boikott). Seadusel ei ole tagasiulatuvat jõudu. Keelata saab ära tulevikus uute-vanade kaupade toomise lepingute sõlmimised. Varem sõlmitud lepingute täitmist saab lepingus sätestatud tingimustel lõpetada. See kas selle eest trahve-kompensatsioonid makstakse on iseasi. Õigusriik peaks need trahvid asjaosalistele õiglaselt kompenseerima, sest otsuse tegi kõrgem võim riik, mitte lepingupooled. Kulud tuleb katta erakorraliste kulude fondist, mitte muude sfääride (kohustusliku riskikindlustuse jt.) ridadelt. Kui erakorraliste kulude real summad puuduvad, siis parlament (alati juhtub midagi erakorralist) peab selle rea eelnevalt looma erakorralise eelarveseaduse tegemise-muutmise otsusega, näidates ära erakorraliste tulude saamise allikad) punkt. Lepinguid tuleb täita. Nii nagu Mistraalide oma, ei saa ka toidukaupade lepinguid ühepoolset ja karistuseta rikkuda. See, et Putinlased riigi- era- ja üldse igasuguse õiguse tundidest puudusid on arusaadav, sest sellel õppeainel ei olnud siis mõtet, on senini märgata.

09.08.2014.

Järkub. (Jätkub). (Järkamine on uus sõna. Kasutatakse tavaliselt puidutööstuses liimpuidu materjali järkamise-pikendamise-laiendamise tootmisstsükli puhul.)

- - -

Kuna Ukrainas peetakse üpris traditsioonilist vennatapusõda, mis algas „mittetraditsiooniliselt“ lääne mõistes ja traditsiooniliselt vene poolt vaadates: slaavlaste aitamise eesmärgil.

Kõik uus on hästi unustatud vana. Sõjas on igasugused rüüd õigustatud, olgu need omad või võõrad. Punase või musta ristiga, pole tähtis. Sõda on alati avantüür, ehk ettearvamatute tulemustega ettevõtmine (üritus, selle sõna sisulises mõttes). Pooltel on alati vahendite (ja tõele vastava informatsiooni) defitsiit ja loodetakse, et vastane on arvatust nõrgem, või taktikaliselt halvemas seisus-olukorras. Kummaline on kuulda Venemaa moodsast (kaasaegne = inimese eluaegne, st. antud hetkel relvastuses-laos olev tehnika-varustus, mis võib juba valmimise hetkel, teiste riikide relvastusega võrreldes, olla antiikne. Lääne raketid, mis tabasid 99% , samuti 33% tabavustõenäosusega vene raketid on kaasaegsed. Relvastus võib olla supermoodne, kuid kui seda ja võitlusviisi kaikana-müürina kasutatakse, siis on ta tegelik väärtus võrdne kiviaegse relvaga.). Enamus kaasaegsest relvastusest ei ole relvastusse, sõdurite kätte, jõudnudki. St. olid laos pitseeritud kastis kuni viidi hävitamisele (mõnda konfliktipiirkonda), ilma et (nõukogude) sõdur seda palja silmaga kunagi näinud ja käes katsunud oleks. Liiga kallid asi. Välismaal paugutamiseks anda kõlbas küll, eriti siis kui saadi vastukaupa-teeneid. Kord viidi mind polügoonile, kus eksponeeriti nõukogude käsirelvi. Saadud muljet võiks võrrelda nõukogude aegse autoturuga. Neli automarki meil ja 150 välismaal. St. mina olin näinud-katsunud-tulistanud nelja relvaga, siin poseeris neid umbes 150 erimudelit. Kui küsisin ühe minu kroonu-aegse kasutusel olnud relva kohta lisainfot, siis kohalviibiv instruktor-majoor ütles, et seda (müra-summutit) ei ole (tava komplekteeringus) olemas. Ikka veel sõjasaladus! Saladus, nagu Molotov-Ribbentropi pakt, mis lakkas maailmale, mitte nõukogude inimesele, II Maailmasõja algusest olemast saladus.

Kõige hädavajalikum oleks ajakirjanikele (luurajatele-spioonidele) õpetada seda, mis on saladus, et nad ei oleks kui lapsed trikitaja ees. Vaimustudes trikist ja keeldudes selle mehaanika mõistmisest-lahtiseletamisest. Saladuse olemasolu esimene tunnus on: saladuse olemasolu eitamine. Seda, et saladus on olemas, viitab ebakõla sõnades ja tegudes, vormis ja sisus. Üks saladusi (riigi-poliitiliste-sõjanduslike) valdavate isikute reetja on see, et nad ei kirjuta, peaegu kunagi, oma elu-töölugusid ise, viidates ajapuudusele. Nii kirjutavad biograafiaid isikud, kes pole kangelast oma silmaga kunagi näinudki, lähtudes kaasaegsete juttudest-arvamustest. Tavaliselt on eestlaste puhul selleks (reeglipäraselt) soomlastest autorid. Ja meie imestame ja usume. Kuid kui kaasaegsetel on ühised saladused, siis on asjad üpris tõevaesed, et mitte öelda fantaasiarikkad. Räägitakse välisest avalikust-inimlikust küljest, seletades sellega tegusid-samme. Tõde tõlgendatakse justkui faktipõhiselt kuid need viimased ei puutu antud sündmusse-fakti või on väidetavalt hävinud-surnud. Nii juhtuvad tegelastega kummalised lood, kus nende tegusid-ütlemisi tõlgendatakse eri aegadel erinevalt. Eriti tähendusrikas on tegelaste vaikimine, milline annab rohke mänguruumi. Tavaliselt ilmuvad memuaarid või

biograafiad peale isiku surma. Saladuste valdajad on töötanud vaikida ka mitu põlve peale surma. Et hauataguse eluga suhtlejad saladusi välja ei võluks, karistab riik neid keelatud info hankimise-spioneerimise (eraviisilise jälitamise) eest. Nõnda nagu oli nõukogude ajal, kui tavaline juhuslik, asjasse pühendamatu-vastutamatu inimene pidi lohakate-hoolimatute-terroristlike asjameeste tegemata tööd tegema, ehk saladuste, millistesse ta tõmmati-sattus juhuslikult, valvamises kogu elu osalema. Inimene pidi "avalike saladuste" ees silmad sulgema ja vaikima. Nõukogude ajal mahtus suurte saladuste alla see, et tootmiskultuur oli väga madal. Nii kujutati suure-kõrge kvaliteedi nõudega seda, et raketi-sputniku detail valiti välja 1000 detaili hulgast ja ülejäänud 999 läksid utili, sest need ei kõlvanud kuskil mujal kasutada (isegi kasutuskõlbmatu raketiosa oli sõjasadus). Nii kirjutasid insenerid-kirjanikud oma raamatus vastutusrikkast tööst ise. Endise Leningradi servas oli kosmosesse mittejõudnud sputnikute romula, kus oli tuhandeid komplekteeritud sputnikuid, millised erinevatel põhjustel ei jõudnud kunagi kanderaketti. Ka see oli suur saladus. Need kõik on formaalsed saladused.

Peale nende on mitteformaalsed saladused, mida loodus-keskkond varjab. Näiteks elu mõte, või armastus, või ilu, või ka headus. Siin tuleb kivi visata tõearmastajate kapsaaeda, kui keegi teab, kus see asub.

23.08.2014. Tänaastest uudistest sai Andres teada, et on sõlmitud "uus Molotov-Ribbentropi pakt" ja venemeelsed valmistasid selle tähistamiseks molotovi kokteile. Ukrainas tuuritanud valge kummitus-voor on täna uttu tõmmanud ja nii me ei saanudki teada, miks selline valge, aeglaselt liikuv ja vahepeal ruudu kuju võtnud, kuid kõveraid teid läbinud kontuurjoon, nii nagu see sateliidilt paistis, ühes Venemaa metsas järsku haitus. Tegelikult sõitis see üle tee seatud autopesulast läbi ja sai tagasi oma esialgse värvi. Koormaks olnud sõjavangid ja haavatud ja surmasaanud sõidutati sihtkohtadesse juba väiksemates kolonnides. Sõjateatril on suur ja üllatusterohke lavakujundus ja lavatagused on publiku eest varjatud tiheda kangaga, et keegi ei näeks, et seal kedagi ega midagi ei olegi, sest tegevus pannakase paika inimeste poolt, kes etendust rõdult jälgivad.. Kõik autori-lavastaja apsud aetakse küündimatute näitlejate (sõdurite) süüks. Edasi poliitika areenist.

Nüüd sellest kõige moodsamast paktist, millise võti-võlusõna on föderaliseerumine ehk detsentraliseerimine. Kas hundid söönud ja lambad terved? Kuid juba seletati lahti ka see, mida arvab Ukraina president ja Saksamaa liidukantsler föderaliseerumisest-detsentraliseerumisest. Üks, et riigi eri piirkonnad saavad suuremaid volitusi, teine, et piirkonnad annavad neid föderatsiooni keskusele ära. Tegelikult tahab esimene hajunud võimu tipus koondada, teine seda EL struktuuridele allutada, nii et tekiks föderatsioon, millise keskuseks oleks Brüssel. Venemeelsetele aga ei sobi kumbki plaan, kuna nemad tahavad Ukraina idaalasid detsentraliseeruda-föderaliseeruda Venemaa struktuuridesse. Kuid seda teha nii, et nad saaksid omale kaasavaraks maa, millist neil senini ei olnud ja mida nad omale osta ei saanud ja et seda ei saa kaasa võtta, siis soovisid, et nad võetaks föderatsiooni koos nende aluse maaga.

Tänaastest uudistest me ei saanud teada seda, kuidas käituksid meie kaasmaalased, kui ühel hommikul kõikides avalikes kohtades ja meediakanalites rohelised mehikesed ja teised head inimesed kõiki Venemaaga liitumise referendumile kutsuksid. Kuna puudub vaba (kõige raskem on inimesel end muuta, eriti kui tahetakse ainult kellegi teise, kes asub kuskil mujal ohutus ja õnnelikus paigas, moodi olla, muutumata vaenlaseks

asukohamaa põliselanike- või reeturiks omade -silmis) venekeelne ajakirjandus, siis juhtuvad arusaamatud (ühtede tänased unistused, salasooivid ja teiste hirmud ja punastamapanevad ellujäämisstrateegiad) asjad ootamatult, varem kui keegi arvatagi võinuks, isegi venelastele endilegi. Venemeelsed, olgu nad siis seda etnilistel või füüsilistel põhjustel, on võtnud suu vett täis ja vesi ei tea, kas minna kurgust alla või ronida välja silmist. Kui vesi alla neelata, siis tuleb suud paotada, miskit öelda, või uus lonks vett võtta, et vaikimist õigustada. Teine pool aga ei saa, isegi kui ta tahakski, rääkida venelaste-venemeelsete eest, sest iga ta sõna võidakse kohtus tema vastu kasutada (tõlgendada, hoolimata sellest, et tunnistusena antud ütlusi tuleb tõlgendada alati tunnistaja kasuks. Vastasel juhul kaotaks tunnistamine mõtte. Tõeste faktide avaldamise eest karistada ei saa. Seda, et võivad ilmsiks (teemaks) tulla isiklikku või riigi saladust sisaldavad faktid peab kohus ette nägema (uurijad on selle juba tuvastanud) ja istungi pidama suletud uste taga.).

Täna toimusid paljudes paikades MRP meenutus-ettevõtmised ja näidati muskleid. Kuid kõik see toimus poliitiliselt korrektselt, kui mitte arvestada seda, et mõne (või ka mitmete) vähese (või minu liigse) kasvatus (poliitilise-kultuurilise) tõttu hakkas päev suure trimmerdamise müraga. Eks see ole tuttav paljudele, keda on puhkepäeva hommikul, äratuskella asemel, muidu nii vaikse naabri töötuhin äratanud! Ega nad meelega! Nädala sees ju ei jõua! Millegipärast mina, kes päeval ja õhtul tööl, niidan muru alati peale lõunat, sest siis on rohi kuiv ja ei kiti end masina põhja alla kinni. Eks naaber ole kinni vikatiga niitmise arvamuses, kui niitma pidi varahommikul, mil hein märg, et vikat seda paremini võtaks, kuid vikatiga niites jääb ära see suur töömüra, mis naabri usinusest kõigile teada annaks. Hommikul käisin, nagu suvedel ikka, lisatööna, käsivikatiga, magistraalkraavi kaldaid niitmas. Nii, naabri tahtmatu abiga, jõudsin nii kaugele, et saan vastata tänasele suure ringi küsimusele: Kus Sa olid Balti keti ajal? Olin vendade ja kodukandirahvaga ketilülideks!

Olin niitmas ja vikatiga! Andres niitis juba enne päiksetõusu, et kasutada ära, omakasulikel eesmärkidel, hommikust jahedust ja niiskust. See oli igasuvine lisatöö, sest teatrid olid suvepuhkusel, nagu ka publik, pikka aega ja seda kuni Augustiputsi päevani-aastani, mil kui lõunat pidama tulid, leidsin eest ehmatanud vanemad. Kuulsin, et telekas näitab balletti hommikust peale ja raadiost räägiti mingitest Moskva erakorralistest sündmustest. Huvitav, miks mina sellistest plaanidest midagi ei teadnud?! Mõtlesin. Küsisin, et mis keeles Eesti raadios räägitakse ja kui olin kuulnud, et eesti keeles, siis mõtlesin, et see Moskva värk on vist omadega untsu läinud, kui ta pole infokanaleid lõunaks oma kontrolli alla saanud ja et mis oleks minule kasulik olnud Moskva võit või kaotus!? Mõlemad variandid ei töotanud head! Peale lõunatamist otsustasin uuesti niitma minna, et veel sadakond meetrit niita, raha on igal juhul vaja. Võtsin nüüd transistorraadio kaasa, et uudistega või nende puudumisega kursis olla. Raadioga oli see häda, et ta jäi kogu aeg karjapostide otsa maha ja tuli pidevalt seda järgi tuua, mis oli lisavaev. Raadiost aga tuli ärevaid teateid ja soovitati viivitamatult omadega sidepidamisviisid ja kohad kokku leppida, sest tulevik on üpris tume ja segane. Siis olid meile ärevad ajad, praegu on need meie kaasmaalastele, et mitte öelda putinlastele, ärevad, kuid siis ilmus eestrisse raadiojaam "Nadezda", praegu vist on see kuskil netis või sateliidikanalil. Loodan, et varsti ilmub kõikides meediakanalites "Rahu manifest", milline on laenatud Nikolai II-lt, kes teatas selles oma alamatele rahu saabumisest. Rahu võitis! Kuid selleks, et rahu võita saaks oli tarvis sõda ja sel juhul ei ole tähtis see, kes

sõda alustas, vaid see, et rahu võidaks! Mõnes kandis ei ole rahu senini võitnud ja see andis puutulinlastele uue võimaluse. Eks sundige rahu võitma!

***

25.08.2014. Eile kordusid umbes 70 aastat tagasi toimunud propagandasündmused, kuid tollal toimusid paraadid ühes ja samas linnas (üks oli rindele minejate paraad, teine Stalingraadi all vangilangenute linnast läbitoimetamine), mis toimusid eri aegadel, siin samaaegselt ühe riigi eraldi kohtades. Viimane andis selge vihje sellest, milline on vastase arusaam inimväärikusest ja vastasest.

Sisuliselt on need rohkem 1918-19.a. sündmuste moodi, mil omavahel võitlesid punased ja valged slaavlasted. Mõlemad pooled peavad end oma rahva huvide eest võitlejateks. Esimesed ei tunnistanud eraomandust maale (kuigi räägiti kõigi õigusest maale), teised pidasid seda üheks riigi eksisteerimise aluseks. Esimestel ei olnud midagi kaotada ja võita, teistel vastupidi. Punased olid siis võtnud ette internatsionalistliku (proletaar-imperialistliku) loosungi all maailma vallutamise ja valged kaitsesid oma rahvuslikke (osalt ka suur-venelikke kuldaegade eest) huve.

Info-teabesõda on Ukraina sõjateatri sündmuste tuumaks. Neljas ja viies võim (ajakirjandus ja avalik arvamus) korjab (neelab) kärmelt (heasoovijate e. karuteeneid osutajate) pakutud seekleid, milliseid neile lahkelt vasakult ja paremalt pakutakse.

Maailmavaadete (idealistslik, materialistlik – kõik teised on eelnimetatute kombinatsioonid) võitlus on võtnud enesetapjaliku iseloomu. Propagandistid (kahjuks isegi õpetajad) ei tea ega tunneta seda, et saevad oksa, millel ise istuvad. Seda, et eitamine on jaatus, tuleb ette liiklustestide lahendamisel. Testijate arvates on see ülim teadmiste kontrolli taseme näitaja. Mõjutamisel ei halastata kellegile, isegi lapsed on tõmmatud hea ja kurja, õige ja vale vahelisse võitlusse, mil nad invaliidistatakse ja siis hiljem avastatakse, et neist on saanud eluaegsed invaliidid. Koolides püütakse õpetada kõike, kuid kui need neli asja pole õpetajatel-professoritel selge, siis saavad maailma parandajateks vaimsed invaliidid, mitte terved inimesed. Siin on tegu igivana küsimusega: “Kumb oli enne, muna või kana?”, “Näitleja või vaataja?”, “Teadmine või mitteteadmine?” jne. Jne.. Terves kehas terve vaim! Jne. Kui inimese ellujäämise peastrateegiaks on õpetatud-õpitud (Enne oli õpetaja, siis alles tekkis õpilane. Esimene oli ellujääja, kes hakkas märkama ümbruskonna ja ellujäämise vahelist seost.) abitus, siis sisuliselt jäädakse-jäetakse end orja (õigusteta ja vabadusteta isik) tasemele. Seni kui võitja võidetut ei austa, pole võitja ja võit miskit väärt. Ei saa ju kangelasena end tunda isik, kes võidab-alistab füüsiliselt ja vaimselt nõrga vastase. Aga saab! Selleks, et ellu jääda, ei ole tarvis kangelastegusid (enese eesmärgile ohverdust (kuid kõige raskem on ohverdamise ohverdamine)), vaid mitte midagi teinu ja süütuks ohvriks kehastumist. Olemasolevas seisundis on süüdi kõik teised, mitte isik. Kui isik end ei austa, st. ei vaatle kõike läbi hea ja kurja, õige ja vale prisma vahelise vastuolu, vaid samastab hea õigega ja kurja valega, siis miskit ei muutu, siis selle vastuolu mõistmine (idealism) ja rakendamine (materjalism) olekski inimese elu pidevalt edasiviivaks mõtteks. Tekkis hirmutav mõte sellest, et äkki see viimati öeldu ongi dialektiline materialism, mida ma kunagi otse õppinud ei ole, kuid jõudsin sellisele arvamusele kaudse mõjutuse teel.

Kuid Andrese mõlgutused tarkuse armastuse maadel katkestas uudis “vene” (enam ei saa rääkida, et kommunistlik, pigem inter-imperialistlik-militaristlik, või siis inter-rahvuslik, kuigi nad nimetavad oma vastaseid fašistideks, kelle järgi nad peaksid end nimetama antifašistlik Venemaa. Kuid kuidas puutuvad siia ausad või ka mitteausad fašistid, kes ütlesid otse välja oma arvamuse paljudest asjadest ja vihatud asjade nimekirjas venelasi ei olnud? Fašistlikud parteid olid enne II Maailmasõda olemas paljudes riikides, kuid neil ei olnud siis määravat mõju. Saksamaal olid rahvussotsialistid ja neidki pidi hiljem tikutulega taga otsima, et neid (ja vaid kuritegudes süüdistatavaid) kohtupinki panna. Kas kõik, kellele vene (relvastatud, vägivaldse või ka mittevägivaldse) domineerimise soovid ei meeldi, on kohe fašistid? (Senini tuvastamata eesmärgil ja isiku või isikute grupi poolt juhitud.) vägede Ukraina piiri (rindejoone) ületusest, millele andis õnnistuse Lavrov, kes lubas kohe uue (nüüd juba pikema-täiuslikuma-parema) humanitaarkoloni (nende laipadele, et autod ei sõidaks ebaökonoomselt tühjalt tagasi ja et olla lõpuni humaanne) järgi saata, mis on temast vene rahvale väga humanistlik ja igati aus lubadus. Paistab, et Vene-Ukraina piir on kui kohalik administratiivpiir, millel puudub praktiline kontroll, et sealt sõidab või marsib üle ükskõik kes ja kuidas tahab. Piiri mittetunnustamine on juba riikidevahelise konflikti tunnus. Rääkimata sellest, et Venemaa, olgugi et kunagine, rikub enda (eelkäia) poolt esitatud ja teiste poolt heakskiidetud lepinguid ise, peagu selle kõikides punktides ja loodab et samamoodi teeksid teised riigid. Viimased aga peavad sõlmitud lepingu punktidest kinni, et mitte muutuda Venemaa sarnaseks lepingurikkujaks.

Täna on vihmane ilm, mis tuletab meelde sügise tulekut ja viimane talve saabumist. Kas sõda Ukrainas lõppeb talvel, külmade saabumisega? Vaevalt. Karta on, et kohalikele elanikele muutub elu veelgi ebameeldivamaks. Süveneb üldine viletsus, sest ühiskonna normaalne toimimine on häiritud ja kehtib mingi sõjakommunismi seisund. Rahvas langeb korilaste tasemele, toitudes sõja jalust põgenenud isikute poolt maha jäetud toiduainetest ja sealt korjatud metalli spekulantidele müügist, et neilt toitu osta. Sõjas tekib talvevaheaeg, mil terroristid Venemaal uueks sõjasuveks valmistuvad ja Ukraina ajutist võitu naudib ning kannatada saanud aladel tekitatud sõjahaavu parandab. Praegu viitavad kõik märgid sellele, et nii lähebki, sest sellisele asjade käigule on andnud oma vaikiva nõusoleku kogu neljanda ja viienda võimu viies kolonn.

***

30.08.2014.

Andresel oli kurb meel, et mittevenelased ei taha aru saada, et venemaa ja kõik, mis sellega seotud, on püha ja puutumatu. Kõik, kes seda pühadust püüavad kahandada või alaväärtustada on pahatahtlikud ja väärivad karistust. Kui üks ja sama mõte on väljendatud venelase ja mittevenelase poolt, siis venelased peavad esimese esitust tõeseks ning õigeks ja teise oma eksitavaks ning ebaõiglaseks. Andres oli õppinud kommunistide võimult kadumise aegadel, muutuval Venemaal. Oli näinud ja kuulnud õpetajate ning tööliste reaktsiooni sündmustele ning seisma “mõistmatuse ringis”(Kui Andres hakkas käima Venemaal miitingutel, alguses ebaseaduslikel, esimesed paar korda juhuse tahtel, hiljem teadlikult ja lipuga. Siis tekkis ta ümber inimestest lipuvarre pikkuse raadiusega ring, kust aeg-ajalt keegi lähemale tuli ning julges pärida lipuvärvide tähenduse ning

sealviibimise põhjuse kohta. Mõnikord, kui Andresega oli julgenud uudishimust kaasa tulla mõni koolivend-õde, siis too ei pidanud sellises tähelepanuringis viibimise pinget vastu ja pugest rahvahulka. Vahest kutsuti Andrest tribüünile seisma, kuid kuna ta kartis, et seal võidakse ta mikrofoni ette lükata ja seega üldise tähelepanu alla sattuda ja selleks ta ei olnud veel valmis, kuigi sisemiselt ta sees pulbitses ebaõigluse ja vägivallavastane viha, mis pani ta üle keha vappuma, mis hiljem aeglaselt taandus värinaks ning unetuks ööks. Kõige suuremalt protesti-miitingult lahkus rahvas demonstratsiooniga (nagu ka mõnigi teine kord, kuid need hajusid varem) mööda linna peatänavat. Liiklus seisis (liikus kolonni sabas) kolm tundi. Andrese tuttav tuli pealtvaatajate hulgast tema juurde tagasi, sest venelasest toetaja oli meid alguses koos näinud ja hiljem Andrest üksi. Pärinud siis kooliõelt mahajätmise põhjuse järgi. Viimane mõistis, et miski ei jää tähelepanuta, tuli kolonnis käiate hulka. Tegelikult paistis see välja teisiti kui see oli. Kolonni eesotsas olid kolmevärviliste lippudega, protestiaktsiooni eestvedajad, siis üksikud lipud rahva hulgas, siis väike vahe, milline oli tekkinud Andrese ja kolonni vahele, nii et tekkis selline mulje, et ta juhib teist kolonni. Andres ei unusta kunagi hetke kui ühel ristteel tuuleil sinimustvalge lipu ta peakohal täies ilus päikese säras lehvima löi. Muidu rippus see jõuetult lipuvarre otsas. Kuna lipuvarras oli tehtud käepärastest materjalidest, mida jäi napiks, siis ei olnud see eriti pikk ja et pool päeva lippu kõrgel hoidmine oli lõpuks ka väsitav, siis mõnikord, kui kolonn hetkeks peatus, et tänava ääres asuva kommunistliku partei rajoonikomitee ees avaldada oma arvamust nende tegelaste käitumise suhtes, lipp liiga alla langes, et keegi selle nurgale astus, millel on senini Nevski prospekti pori jäljed. Nüüd asub Venemaa selles “mõistmatuse ringis”. Venemaalt vaadates aga asub aga muu maailm “mõistmatuse ringis”. Putini arvates on Ida-Ukraina olukord võrreldav Leningradi blokaadiga (ennem aga väitis, et venelastel ja ukrainlastel ei ole mingit vahet, ühed slaavlased mõlemad, st. ühed “fašistid”?, millisest puhkusest viibivate sõjaväelastest (mis ajast, või nüüdsest on see kombeks, sõitsid tankistid lahingumoonaga varustatud tankiga ja teiste riigi, mitte isevalmistatud sõjarelvadega, kodukanti, või kuurorti) poolset läbimurdmist õiglaseks pidas.

Kuna “separatistid” ehk Novorossia loojad ilma ei tee, siis Venemaa (VF) mõtestab nende esinemised ja avaldused maailmale ümber. Vene väed ei ole tunginud Ukraina pinnale (idaalad ei ole Venemaa poolt vaadates Ukraina alad). Kunagi räägiti, et Eesti NSV vabastasid Nõukogude Eesti üksused ja nad taastasid ENSV. Kuid, et ENSV loodi NL vägede varjus, see oli asjasse mittepuutuv pisiasi (keemias nimetatakse sellist elementi katalüsaatoriteks).

Kui vene sõjaväetus tulistab mõnd Ukraina osa, siis peetakse seda Ukraina teoks või siis häda korral sõduri eksituseks-veaks, kuigi sõjas (sõjaväes) eksib sõdur vaid eksliku-eksimatu komandöri tõttu. Statistika ja tõenäolisusega manipuleerimine on ajakirjanike leivapala. See mis on kirjanikele lubatud, võiks olla ajakirjanikele keelatud, kuid viimased seda ei taha tunnistada.

Kas Venemaa kasutab “mängus” jälle “Türgi kaarti”? Saksamaa on türklaste kaudse mõju all. Türgis endas on nüüd “uute tuulte” abil valitud uus president, kellest ja kelle maailmavaatest ma midagi ei tea, sest see on meie mail tabu teema. Türgi telesarjad aga vallutasid meie tv ekraanid. Pensionärid ja ka nooremad inimesed vaatavad neid suure kaasaelamisega ja mõistavad hukka türgi meeste vägivaldse suhtumise naistesse, kuigi seriaalises on viimased meestele väärilised vastased. Kuid miks meil just praegu on selline tv kava, ei tea. Oleks need seriaalid kuskil tasulistel kanalitel, kus nad oma

“populaarsuse” tõttu olla võiksid, siis saaks aru. “Tegelikult” on nad väärt seda, mida on kõik tasuta (riigi, meie kõigi, ehk, kellegi teise raha eest) saadav kaup. TTV on läinud täpselt vastupidist teed, näidates seda, mida riigi Tv ei näita, pidades omapoolset suhtumist vastureaktsiooniks. Mõlemad käivad sama teed ja samas arvamuse kujundamise suunas. Tulemuseks on suur segadus vaatajate meeltes. See, et inimene mõistab kõige paremini emakeelt ja selles väljendatud mõte jõuab kõige paremini kohale, on kõigi poolt tunnustatud, kuid ikkagi praktikas ellu viimata teooria. Venemeelne vaatab ja peab kõige paremaks “isamaalist Tv-d”, olgu see kasvõi eesti-inglise keeles, peaasi, et see tuleks Moskvast. Kõik teised tv-raadiod-netid jäävad vähemuste hääle-meelekandjaks, mis sest, et see tuleb vene keeles. Nii oli juba nõukogude ajal, mil venekeelset BBC-d või “Ameerika Häält” peeti vene vaenulikeks ja millist kasutas Andres tüütute külaliste peletamiseks, kruvides raadio mainitud raadiolainele. Siis piisas isegi sellest, kui raadio Majak (Ostankino) Radio Rossia (kuigi mõlemad tulid Moskvast) peale seadistada. Kõik mis lastakse eetrisse-trükki-netti meelsuse pühakoja saatjast on tõde, ülejäänud, mis sellele ei vasta on laim ning ebatõde. Isegi siis, kui meie meediaspetsialistid hakkavad töötama venemeelsetest paremini (olema paavstist usklikumad), peetakse meie katseid pahatahtlikeks ning vaenulikeks. Olgu “meie oma” kehvake, kuid see on ikka meie oma. Miks räägitakse, et vene küla inimene on hea ja kõikumõistev - inimene, kuid ääremaadele (teiste rahvaste hulka) sattununa ta muutub venelaseks-venemeelseks, omamoodi meelsusvangiks? Kas ta ei suuda vabaneda ebaõigluse tondist, mis on seda suurem, mida väiksemaks muutub vene kogukond. Vabadusest saab nende silmis ebaõiglus. Õiglus-õigus saab eksisteerida seal, kus tunnustatakse vabadust, vabatahtliku lepingu sõlminise vabadust. Iseseisvus on lisakoormis, milline asub ta kirjutamata maksutabeli esimesel real. Õigusriik on robot, seal enamuse jäoks puudub õiglus. Alati võidab vähemustele soodne õigus, sest nende põhitegevus ja siht on suunatud tekitatud olukorra ärakasutamisele. Mingi otsuse (tahtmatu või tahtliku) puudulikkuse, millist põhjendatakse inimliku ekslikkusega, mitte tahtliku üdini tunginud egoismiga (omakasupüüdlikkusega), ärakasutamine.

Sankt-Peterburi sõduriemade-naiste-õdede-tütarde ühing kuulutati riigivastaseks! Putinlased said kohe aru, kui ohtlik on see, kui omad naised võimu võtma hakkavad. Igal sõduril, nii vilets ja madal ka ta ei oleks, on ema. Igal marssalil ja kindralil oli ja mõnel elab ta veel praegugi, on ema. Ka Putinil oli ema, kelle sõna ta pidi lapsena kuulama. Olgu nende emadega nii nagu oli, kuid mehed valivad tavaliselt oma naiseks neile meeldinud ja seda heakskiitnud olendeid. Kuid. Venemaal on ohvitseri amet kogu aeg olnud tüdrukute-naiste silmis auväärne-ihaldustvääriv. Venemaa sõjakooli diskol oli tüdrukuid rohkem kui poisse. See oli mugav poistele kuid sundis tüdrukuid vöökohta pingutama. Nad tegid kõik, et kursantidele meeldida ja et olla neile meele järgi. Nüüd on nad hädas, sest mehed “sõidavad-saadetakse” õppustele, kust nad tuuakse tagasi vigaste või surnutena. Oleks veel kodumaa kaitsele? Sõjakoolis pandi isaks saanu valiku ette: kas teha tüdrukust aus naine või loobuda sõjaväelase karjäärist.

Don Quijote “ülekohtu ohvrite abistamise” moto oli Venemaal jõus 1987.a. ja on ka praegu, seni kuni sealsed ideaalmaalmas elavad Don Quijoted, et tema teiseks, kaasaegseks nimeks - Putinit, kelleks teda ta enese teadmata, teiste silmis võib pidada.

Võideldakse kõikjal, kuhu saatus-juhus viib, nende õigluse eest, kes (kaasmaalased välismaal), heal juhul, päästmise eest, tänutäheks ta (Venemaa) vaid paljaks riisuvad ja seda veel mitu korda. Slaavlast ei pea slaavlaste käest päästma, nii nagu

naist teda armastava mehe eest nende vahele tõkete ehitamisega, vaid nende ja ühiskonna vaheliste suhete korraldamisega. Kui vägivallatseja teiste silmis ja suhetes jäetakse oma probleemidega üksi, siis ta peab oma lepingupoole (ka ühiskonna, millesse ta kuulub ja mis on nende seadusliku täitmise reeglid loonud, ees) suhtes antud lubadusi-kohustusi täitma asuma, sest pole miskit garantiid, et ta, peale järeleandmiste tegemist, kohe uut lepingut rikkuma ei hakka. Lõpetagu korralikult-seaduspäraselt eelmine leping-kohustus-lubadus ja seda lepingus sätestatud tingimustel ja viisil, mitte naabrimeeste abil ja hiljem või varem neid süüdistades. Nii võiks slaavlane võidelda moslemite eest, tema mitmenaise pidamise õiguste eest, kuid seda ta miskipärast ei tee, pigem vastupidi.

Eeldusel, et NL-is oli ühtne süsteemne hariduse sisu programm, siis pidi ka Putin selle järgi õpetatud-kasvatatud saama. Vahest oli ka Don Quijote tema õppekavas. Kuid Ta oli väga hea õpilane ja võttis kõike lennult, kuid jättis ühe asjaolu tähelepanuta. Ta tuli toime tuttavates õpitud olukordades, kuid uutes, analüüsi ja tuletamist nõudvates probleemides jäi ta hätta, sest seda polnud tal aega õppida, kuna info kogumise-talletamine võttis kogu aja. Putin luges liiga vara või jättis hoopiski lugemata Don Quijote, pidades seda juba ette, asjatundmatute kommentaaride tõttu, mõtetuks veiderdustega jamaks ja puhtaks ajaraiskamiseks. Selle ja paljude teiste õpetajate poolse vääratuse (lünga märkamata jätmise või sellise puuduse väheoluliseks arvamise) tõttu ei teegi ta iseseisvalt heal ja kurjal, õigel ja valel vahet. Kui asjad esitatakse ühekaupa, orjenteerub ta hästi, kuid kui kõik on pandud ühte patta, siis on temal kõik lootusetult sassis, et mitte Lutsu tsiteerida. Kui vahepeal anektootide habemed vaid pikemaks kasvasid, siis nüüd on jälle areenil värsked näod ja “uued” olukorrad.

***

16.09.2014.a.

Vahepea jooksis palju uudiseid ühest kõrvast sisse ja teisest välja, kuid nende hulgast eksles ajukäardude vahele esmaspäevane Lavrovi sõnum maailma rahvastele. Nimelt olevat Kohver vahistatud Venemaa territooriumil! See oli justkui vana asja uuesti kordamine, kuid kas see oli ikka nii? Ühed väidavad et Eestis, teised teised Venemaal! Kui naljakas ja vastuoluline see ka ei tundu, väidavad mõlemad väitjad tõtt. Kuid mõlemad väitjad valededektori taha panna, ütleb masin, et räägitakse tõtt. Ka Lavrov räägib tõtt! Kuid miks Lavrov selle tõe alles esmaspäeval avaldas? See on kogu segaduse lahenduse võti. Kuid igal segasel asjal on tavaliselt lihtne seletus ja viimase äratoomise stimulaatoriks sai Lavrovi eilne teavitus.

Iga asi, eriti segane asi, nagu näiteks mustkunsti trikk, saab alguse hulga varem, kui publik saali lubatakse. Nii ka sell juhul. Asi sai alguse juba mitu aastat tagasi, kui Eesti-Vene piirilepe sõlmiti ja piiril hakati remonti tegema, sest varsti pidi kontrolljoonest ametlik piir saama, kuid kakskümmend aastat lohakil piiri oli sellele karmid armid tekitanud. Vene riik andis raha, et “piir” korda teha, kuid piirialad olid rahvast tühjaks jooksnud. Pihkva turuväljaku äärest leiti käputäis mehi, kes olid nõus piirirajatisi (võsa maha võtma, okastraataeda või võrkaeda, teid, torne ja radu ehitama-remontima tulema, kuid tingimusel, et neile iga õhtu päevatasu välja makstakse. Esimene tööpäev läks ilusti. Mehed olid tõlulusti täis ja jupp piiritara võeti poole päevaga maha ja osa roostes traati-võrku sai ka kokku keritud. Saemehed võtsid hulga võsa maha ja buldooserimehed tegid

mitu teerada ATV-l sõidetavaks. Teisel päeval enam nii hästi ei läinud, sest kolmandik meestest ei ilmunud tööle. Tööle ilmunud mehed aga olid otsustanud tööülesanded omavahel ära vahetada ja nii tekitati piiritsoonis selline segadus, et Eesti piirivalvurid ronisid igaks juhuks oma vaatetornist alla, sest kartsid, et buldooserimehed lükkavad tööhoos nende torni pikali. See, et aia ja piiripostid pikali sõideti, ei olnud venelastele üllatus ja sellisest asjade käigust oli Eesti poolt juba ammu ette hoiatatud. Oli ka kokku lepitud, et Eesti pool sallib tehnilistel-manööverlus-ehitus-remonditööde tõttu tekkinud rajajoone ületusi ja ajutist segadust. Nii ka läks. Terve kuu (2013.a.) ja ka pool teist teostati teistpool piiri ja piiril igasuguseid metsa- ja mullatöid. Eesti piirivalvurid vaatasid seda hale-naljakat hoogtööplatsi tornist ja autoaknast, kuid peale kolmenädalast tööde käiku ei viitsinud keegi enam nende susserdusi-vusserdusi tähelepanelikult jälgida. Juba kaugele oli kosta meeste töökära ja sellest piisas, et pidada asjaolude käiku normaalseks. Iseasi, kui tööde alal oleks järsku vaikus tekkinud, siis oleks võinud karta mõnd jama, kuid seda ei juhtunud. Kogu piiritsoon oli justkui sigade songermaa. Seal kus enne oli mets, oli nüüd raielank. Seal kus enne teed ei olnud, oli nüüd kolm teed ja neil sai vaid maastikumasinatele sõita. Kui alguses oli üks aed, siis pärast oli kolm aeda ja kui Eesti piirivalve jälle patrullima sõita sai, oli jälle üks aed. See, et piiril tehtud tööde otsene juht sai karmilt karistada, korratu tööde teostamise eest, jäi vene poole teada. Kuid milles ta suur patt seisnes, ei olnud ju väliselt miskit erakorralist juhtunud, jäeti saladusse. Kohalikud piirivalvurid märkasid vaid seda, et nende teekond oli väheke otsemaks muutunud. Eks nii pidi olema!? Puhkuselt tulnud Eesti piirivalvuid ei tundnud oma piiri enam ära, kõik oli uus. Tee, millist nad varem kasutasid oli õgvendatud, täpsemalt, eelmine tee oli muutunud läbimatuks ja sõita sai mööda ehitustööde ajutist teed, mis oli täitsa sõidukõlblik ja see probleeme ei tekitanud. Piir oli nagu piir ennegi, kuigi tundus, et miskit on muutunud, kuid mis, jäi arusaamatuks. See, et muutused tekkisid oli kõigile teada ja neile ei pööratud tähelepanu. Möödus aasta ja veel natuke, kui Vene kõrged julgeoleku ülemused otsisid mingi “kriisi” organiseerimise võimalust. Varem oli nende piirilõigu (Luhamaa) kaudu aetud-koordineeritud Eesti-Vene mitteametlikke salakaubaveo vastast võitlust. Kuid kui tuli karm käsk selliste kontaktide lõpetamiseks, oli just käimas ühisoperatsioon. Kokku oli lepitud kohtumine Eesti territooriumil. Nii siis kohtutigi kokkulepitud ajal ja tingimustel piiriposti lähedal. Kuid mõlemate poolte üllatuseks käisid kärgatused ja tekkis tihe suitsupilv. Kui tuul suitsu oli laiali ajanud, nägid kära peale kokkutulnud juba TV näidatud vaatepilti. Eston Kohver oli kadunud ja kohale tormanud Vene piirivalvuritel jäi üle vaid piiri-insitenti nentida. Kõik oli nii kui paistis. Rööviti Eesti poolelt. Röövijad tulid vaid GPS-i kasutades, et mitte eksida, kindlaksmääratud punkti, Vene poolelt. Kuna asi läks suure kella külge, siis ei saanud asja enam kohalikul tasandil lahendada. Seda, et mõlema poole esindajad rääkisid tõtt, vastastikku ei usutud. Kuid see, et remondi-segaduste tõttu rajati uus piir viiskümmend meetrit Venemaa poole, teadsid vähesed. Sellest sai Vene pool aru kohe, kui remonditööd vastu võeti, kuid et rahad olid kulutatud, siis ei hakatud asja parandama. Küll peale piirilepingu ratifitseerimist ja piiri ametlikku mahamärkimise järel ajame asjad jutti. Kuid seda eksitust puudutav info oli jõudnud ka Moskvasse, kus esialgu jääd äraootavale seisukohale, eks pärast näe. Kuid kui läks lahti Ukraina konflikt, meenus see asi N isikule, kes leidis selles faktis kasuliku iva ja kui “inimröövi” lärm suureks paisus, nõuti asjaoludest kogu infot ja nii tuligi ilmsiks totter piiri õgvendamise juhtum. Kui ametlik Moskva ründas teadlikult ja tahtlikult Estonit Eesti territooriumilt, mis oli just-kui

väljakutse NATO le. Ametlik Moskva ründas, ise uskudes, et ründavad teise riigi kodanikku teise riigi territooriumil. Eston ja ta julgestusgrupp aga arvas, et nad on Eesti territooriumil, ega osanud rünnakut karta. Kuid nad olid tegelikult formaalselt (Kui nad, ükskõik kumb pool) oleksid fotografeerinud sündmuspaika moodsa kordinaate salvestava fotoaparaadiga, siis nad näeks, kui nad osanuks sellist jama kahtlustada, võrrelda piiripunkti kordinaate pildi tegemise koha kordinaatidega.) Vene territooriumil, kuigi väliselt paistis, et nad on kõigi reeglite kohaselt tähistatud piiri Eesti poolel. Kui Vene pool oli aru saanud, et ühtede Pihkvamaa külameeste hooletuse tõttu oli hästi ettevalmistatud aktsioon läbi kukkumas, tegi Lavrov selgitava-kinnitava avalduse: Eston võeti kinni Vene poolel. See info anti eile ka Estoni advokaatidele. Sellest viimaste poolne pessimistlik prognoos. Kui asjad oleks olnud teisiti, ei oleks Lavrov lühikest avaldust teinud.

Järgneb.

19.okt..2014.

Möödunud kuul on avalikustatud, või asjaolude kokkusattumise tõttu tulnud ilmsiks, järgmise “jõulutormi” traageliidid. Avalikus, tavaelu-tasandi elus on kujunenud välja uued elus hakkamasaamise mallid. Narvakad ja jaanilinnlased on saanud uue hingamise hoo. Kui varem toodi odavaid kaupu Venemaalt, sest see oli patriootilisuse näitamise viis, siis nüüd viiakse igasugust kaupa, sõltumatult tootjariigist, Venemaale. Mida vaenulikumast riigist kaup on, seda kallimalt seda müüa saab. Narvas kerkivad suured kaubanduskeskused ja käiku on pandud uus rongiliin, mis toob Sankt-Peterburi inimesi (päkapikke) ostureisile. Kuna sellised reidid on eksootiliste-ekstreemsete ettevõtmiste armastajatel ja ka uusrikaste hulgas populaarsed, siis on kahe linna vahele pandud ka tasuta bussiliinid, et ka vaesemad inimesed saaksid keelatud ostumõnu. Nii on lihtinimeste hulgas kahepoolsest boikotist saanud naljanumber ja ega bossidel miskit tumedat taevast paista, sest MB-de vedu Venemaale ei ole peatunud, kui mitte arvestada seda, et autovedajad on Tartus tehtavate teetööde tõttu ringiga graafikust maha jäänud.

AK teatas, et Peterburis ja üldse Venemaalt on, arvatavasti Jõuludeks, võetud 50 000 viisat! Kuid see ei ole veel lõplik viisade hulk, sest paljud inimesed ei ole veel talveks plaane paika pannud. Kuid “päkapikud” teevad plaane varakult. Seda, et “rohelist mehikesed” on Venemaa Edela piirkonnast kaduma hakanud, on isegi Putin märganud. Kuid looduses ja üldse riigielus-suhetes peab olema tasakaal, siis tegevuseta jäänud radikaalne element, olles kui katalüsaatoriks, suunatakse teistesse kriitilistesse punktidesse, kus nad, olles väliselt väga head inimesed, muudavad kohalikku pingete tasakaalu, tasakaalu, mis läks paigast ära siis, kui Saksamaalt toodi ära miljon inimest, kel oli kodumaa, kuid kellel ei olnud enam kodu. Paljud neist elavad senini ühiselamutes, et neid hooneid mitte endisteks sõdurite kasarmuteks nimetada. Neile kaasatundjad on moodustanud rahvaliidumise, mis esindab neid ja nende ja ka enda huvisid igalpool, kuhu on ilmunud ajakirjanike tähelepanu. Venemaal on esiplaanile rahvusliikumine, mida varem nimetati internatsionalismiks ja mida veel varem tunti venestamisena. Kunagi oli tsaaridest rääkides heaks tavaks mainida ta saavutuste hulgas riigipiiri sadade või tuhandete km võrra eemale nihutamisest. See tsaar, kes seda ei teinud, või kelle ajal vene väed sõja- või territooriume kaotasid oli halb tsaar, kes ei hoolitsenud Venemaa huvide eest. Nõukogude ajal loeti ka iga kaotust sammuks võidu poole.

Olevikust on teada, et Balti meres toimuvad ebatavalised ja arusaamatud toimetamised. Kindel on aga see, et järgmine, kui võimalik olewat isikut mitte arvestada, Venemaa juht ei ole Putin, kui Temale just totaalset juuste siirdamise operatsiooni ei tehta, on korraliku juuksepahmakaga isik (võimalik, et keegi naissoost isik).

Järgneb.

Hodorkovski teadis, mida rääkis, asi ei ole nafta hinnas, vaid enamas! Kuid, tähtis on hoopis see, mida Putin ei teadnud.

Peale igaaastast aruande-pressikonverentsi tundis president end halvasti ja heitis korraks pikali, et öisele salakoosolekule selge peaga minna. Kuid, kes sel korral end oodata lasi, oli president. Algul oodati, siis oodati ja lõpuks saadeti virgats maad kuulama. Viimane naases alles kolme tunni pärast ja teatas, et president puhkab. Arst, kes väsinud mehele pilgu heitis, ei osanud öelda, kas too magab või on koomas, teda puudutada ta aga ei julgenud. Mees magas, nagu surnu, päeva ja teise ja ka kolmandast suurema osa, kui ...?

Magaja nägi unes, et kõik läheb nii nagu ta soovis, st. hästi. Riik puhkes õitsele, rahvas austas teda, populaarsus kasvas ja mida muud presidendilt õnneks veel vaja oli!? Riik oli ta ametiajal territooriumi poolest suurenenud, kuid kodanike arv oli jäänud ikka samaks. Nii kummaline kui see ka ei ole, nii vaid arvas see, kes asjaoludest miskit ei teadnud. Vaid olemasolevate kodanike maksuraha hakkas laekuma Venemaa arvele, milline enne oli läinud teise riigi kassasse. Vene rubla oli parasjagu nafta hinnal ujuvas asendis, nafta ja gaasi aga ka relvade tootmine käis täie hooga, miski ei saanud viltu minna. Rubla vastu tunti huvi ja see oli muutunud täiesti konventeeritavaks, st. tema eest sai osta välisvaluutasid ja kaupu. Ainult mõned riigid ei tahtnud sellest äri tulust osa saada, jäägu see nende hingele, mõtles uinunud president. Enne pressi-dispuuti olid kõik rahandustegelased teinud talle igakülgse majanduse ülevaate ning andnud optimistliku tulevikuprognoozi, mis rõõmustas esimese mehe koormatud süda. Et esitatud võitude loend säravam paistaks, oli sellesse lisatud, kontrasti rõhutamiseks, mõned noorte spetsialiste kriitilised read, et asi ei ole selline, nagu traditsioonilisi analüüse-indikaatoreid kasutades paistab. Näiteks see, et raha on kaup ja et rubla lahjendamisega rikkaks ei saa. Putin oli alles mõni päev tagasi kiitnud heaks esitatud rubla tugevdamise pikaajalise ametisaladuse alla pandud plaani, mille sisuga olid vaid vähesed tuttavad ja edu pidi tagama ainulaadne ja efektne elluviimise viis.

President oli maganud õndsas und poolteist ööpäeva, kui ta hakkas nägema üht unenägu, milline muutus iga hetkega üha elutruumaks ja andis sedavõrd reaalse tunde, et ta ei saanud aru, kas näeb sündmuste käiku ja osaleb selles päriselt, või kõik see toimub ikka unenäos. Ta ärkas, tegelikult nägi seda unes, et ärkas ja et oli Ameerika president. Ta nõunikud olid toonud tutvumiseks ja allkirjastamiseks uue revolutsioonilise maailma parandamise plaani. Kõik oli väga ilusti ja mitmekülgsesti läbi töötatud ja kavandatud. Miskit ei olnud jäetud juhuse hoolde. Riigi sise- ja välispoliitika oli kaugele tulevikku ette planeeritud ning helget tulevikku ei näinud häirivat ükski tume riik ega ka loodusjõud. Kui ta oli selle dokumendi läbi lugenud, allkirjastanud ja ellu viimiseks valitsusele edasi antud, läks ta kalale. Ta käis Camp Tavetis ja tahtis just jahile minna, kui avastas, et padroneid ei ole. Mis siis ikka, sõitis poodi ja küsis kaks karpi haavlipüssi

padruneid. Müüja naeratas ja ladus tellitu letile ja küsis 2 rbl ja 12 kop.! Tore nali!? Vene padrunid on ka siin müügil! Vaat kui tore integratsioon ja vastastikune kaubavahetus, mõtles president ja läks jahile. President magas natuke veel ja nägi end Valges majas kohtumas Putiniga! Imelik, mõtles ta, kust ta viisa sai!? Tervitasid teineteist ja läksid ametilõunale. Peale rikkalikku einet tasus president toidu eest kaardiga. Kuna presidendil oli parasjagu ka teisi riigipeasid külas, siis Putin läks koos kaaskonnaga kultuuri-kunsti nautima. Ta käis ka poodides ostlemas, sest kodumaal olid ostuvõimalused väheke kitsad, mida ei saanud öelda dollarite kohta. Kuid tasapisi hakkas unenägu, nagu ka muu asi, alluma magaja soovunelmatele. Putin tundis, et on aasta mees ja et kogu maailma on tema valitseda. Kogu maailm on läinud arveldustel üle rublale, tõrjudes dollari kolmandate riikide rahatähtedeks. USA -s käib rubla ja Venemaal on dollar. Alles viiskümmend aastat tagasi oli Läänes etaloniks dollar ja Idas rubla ning viimene esimesest kopika kallim. Nüüd vähe koolis käia saanud töölisel käivad turul toitu ostmas-müümas ja näevad hinnasiltidel, et kilo liha maksab-küsitakse kolm dollarit ja viiskümmend rubla. On ikka unenägu! Peaksid ikka sendid olema! Uni hakkas muutuma tüütuks ja painalikuks, eriti see rubla värk!? Peas hakkas vasardama, et miskit on valesti, et must tsenaarium kahvatub tegelikkuse ees! USA-l ongi tõeline Venemaa majandusliku hävitamise plaan, mis seisneb Vene rubla totaalises kokkuostus, mille käigus dollar siirdub Venemaale ja rubla rändab Läände! Noortele see perspektiiv ei tekitanud probleeme ja nad olid isegi rõõmsad, et asjad vaid kauba, mitte rakettide ja bommid vahetusega piirdusid. Vanad, st. veel reaalse raha katsumise tunnet mäletavad inimesed nii ei arvanud. Putin nägi unes, et kui ta ärkab, siis ta kukutatakse ja antakse riigi huvide reetmise pärast kohtu alla ja otsustas edasi magada, kui kuulis läbi une uudistesaaatest, et saja rubla eest saab dollari! Sellist unenägu ta edasi taluda ei suutnud, kuigi hetk enne oli ta otsustanud, et ei ärka kunagi, nii hea oli unistuste mõtetes liuelda, kuid ärkas, olles kaetud külma higiga ja nägi ehmunud näoga valges kleidis daami. Küsis kohe rubla kohta ja metode ohkas kergendatult, hea, et niigi läks!?

21.12.14. 00:25

***

Järgneb.

Kui vene imperialismi vaim, mil mitu nime, ärkas ebaregulaarsest varjusurmast, ning maailmale ja selle korrale värske pilguga vaatas, märkas üht uut Krimmi vallutamise legaliseerimise lahendusvõimalust. Ja see oli imelihtne: tuleb lihtsalt eelmine maa jagamise-võtmise-loovutamise otsus ebaseaduslikuks kuulutada! Kuid!? Kas siis sellist seadust, millist rikuti, oli, seda ta ei tea ja ega sellel enam tähtsust ka ei ole, kuna kodanike heaoluks võib vastu võtta ja rakendada ka tagasiulatava jõuga seadusi! Kuid? Kuid, Krimm ei ole ainuke koht, mis on mingil ajal ja mingi aja vene võimu all olnud! Nii, kui uus seadus, mis kuulutab kõik endiste võimukandjate otsused ebaseaduslikeks ja venevaenulikeks, vastu võetud ja asutakse selle elluviimisele, siis tuleb kogu impeeriumi piir käsile võtta. Soome piiri käidi 1939.a. talvel korrigeerimas, kuid see ettevõtmine jäi tookord pooleli ja samapalju maad jäi tagasi võtmata. Venemaa idapiiril ja igalpool mujal tuleb kuulutada Uus-Venemaaks kõik paigad, kus vene soldat käinud ja pole tähtis see, kas ta valas siis verd Venemaa või mõne teise riigi imperjalistlik-rahvuslike huvide eest. Riigi sisemised halduspiirid on alaliselt muudetavad ja seda väliselt õiglaste

valimistulemuste saamiseks, tegelikult valitsejate võimu säilitamise eesmärgil. Juba praegu tahetakse jätta muljet, et vene rahvuslikud huvid on teaduslik-humaanse kallakuga ja suunatud inimkonna probleemide lahendamisele. Jääga kaetud alade hõivamine, et keegi teine ei saaks seal loodust rüüstata, on juba teostamisel! Kuid, see on üldiste kavatsuste veepealne osa ja mõeldud tähelepanu kõrvalejuhtimiseks. Kui Kuule minekul oli oluline selle teostamine, mitte Kuu majandus-sotsiaalne hõlmamine, siis on ka Antarktika ja Arktika piirkond senini millegi tööstuslikuks tootmiseks liiga kallis piirkond. Kuid neid alasid saab hiljem, nagu Alastkat, kellegile kulla või muu kauba eest müüa. Kuid kõike seda saab siis teha, kui naaberriigid ja nende valitsejad on sellise asjade käikudega, avalikult või salaja, nõus. Kuid mis on lubatud Jupiterile, ei ole lubatud härjale. ...

Eelneva jutu iva on tõestanud Venemaa aastasadade ajalugu, mil vaid naaberriikide sarnased huvid on seda ahnust piiranud. Kuid kui kõik Venemaa naabrid võtavad vastukaaluks vastu samasugused seadused-otsused, siis muutub Venemaa praegune ääreala, Venemaa poolt vaadates, Krimmi taoliseks vaidlusalaseks alaks, mis sest, et need alad on lepinguga teise riigi (ka Venemaa) halduses. Venemaa on juba defineerinud oma huvid rahvuslik-religiooselt-kultuuriliseks (vene keel kultuuri rahvusmõtte kandjana), seda Krimmi kohta (kuid jättis mainimata, et kõik saaksid ise aru, et see on üldine põhimõte). Viimane on justkui muhameedlastele Meka (venelastele, langenud vene sõdurite monumendid). Viimane usulis-kultuuriline motiiv toob solidaarsuse paraleeli islami usu levikuala laienemise eest võitlusega. Kui enne oli Kalasnikovi automaat kommunismi-sotsialismi eest võitlejate sümbol, siis praegu on eelmainitud eesmärgiks teistes riikides islamiriigi rajajate toetamine. Viimase tegevus on looriks Venemaa kõik-suunalistele huvidele. Sellise käitumise tulemuseks ei saa olla miski muu, kui Venemaal enda päästmiseks, kirikute juurde, kellatornide kõrvale, minarettide ehitamine ja sellega kaasnevaga leppimine. Ainsaks teadaolevaks ja käepäraseks vahendiks sellise asja vastu on Vene viin. Kui Venemaa saadaks kalasnikovide asemel välismaale, Muhameedi vee nime all, vene viina, siis seoks maailma ühine alkoholismi vastane võitlus. Venemaal endas on selle relva tõhusus-efektiivsus ära proovitud, kuigi võitjaks on olnud siis kõrtsmikud. Isegi isake Kolla ajal juba räägiti, et see Vene-Jaapani sõda läks just viina tõttu vett vedama. See oli karskusseltside kahjurõõmus nending ja selles oli tilk kibedat tõtt.

Et seda aastat ei lõpetaks nii kurbade mõtetega, siis toon ära veel ühe Venemaa "praeguste huvide vastase" unenäo, millisest P... ei julgenud kellegile rääkida. Nimelt oli veel kolm asja, mida, et jääda püsima, ei tohtinud teha: minna üle ühtsele -rahale, -ajale ja -viinahinnale. Neid endeid otsustas P... oma riigi kasuks ära kasutada, kuid seda ta kavatses teha ikka vene moodi. See tähendab ainult seda, et uus aasta saab olema (dramaatiliste) üllatuste rikas. Vene ja ka kõigi teiste rahvaste -ennustajate ning nõidade elu-olu paraneb, sest nende arvamusel-ennustustel on suur käive, mida ei saa öelda tulu kohta.

Nüüd kodune ülesanne. Kes on antud loetelus liigne, kui on? Tüdrukud Veera, Nadezda ja külapoiss Ljubov?! (Kreeklased ütleksid, et Nadezda, sest tema on Pandora nimelise tüdruku laekas üksikvangistuses, sest teised pahed pääsesid välja. Venelased, ikka need, kes piiridest kaugemal elavad, arvavad, et selles näilises kolmainisuses on ülearu-mõtetu, Vera-Ljubovi (usk-armastus) dilemma, sest see on üks ja sama. Välismaal vangistatud Nadezda (lootus) on nende pensionisambaks. Lootus, kui pahe, on vene rahva

päästjaks?! Lootus, kui doping, on keelatud vahend. Lootus, seni kui see ei ole rahvas tuvastatud, on lubatud!? Sellega pigem hirmutatakse inimesi, kui kutsutakse uskuma ja armastama. Väärtuste astmestikus on armastus kõige all, siis vahepeal lootus ja sellel usk. See tähendab seda, et kõik põhineb armastusel ja nad on omavahel seotud lootusega. Mõned kujundavad-loevad püramiidi vastupidiselt, kuid lootus on alati keskel. Lootust kujutatakse rohelise värviga, usku valgega ja armastust punasega. Siit rohelise, punase ja valge värvi mitmetähenduslik tõlgendamine.

Loodan, et masintõlk ei pure pähkli, mis temale puremiseks antud.

31.12.2014.

P.s. Loodan, et inspiratsiooniallikas veel ei külmu, kuigi armastatud teema suhtes on tekkimas kahtluse usk, mida varjutab asjaosaliste poolse tõeks pidamise kahtlus. Soovin Head uut aastat fännidele, tegeliskitele igasuguste riikide riiklikest organitest ja Gazbrommile, kes möödunud aastal minu lehte külastasid.

***

Eile oli teleka programm nii igav, et siinjutustaja vaatas “Luikede järve” kaasaegset lavastust. Kuid kuna Andresel on sellise pealkirjaga etendusel hoopis teine tähendus, siis ei saanud ta öösel rahulikult magada ja hommikul, peale kohvi, asus käesolevat teksti tippima.

Ent unenägu oli hoopis teisel teemal, kuid ka see ei suutnud tulevikusündmuste aimdust maha suruda ja Andres otsustas kõik välja laduda, et hiljem süda kripeldama ei jääks, et jättis kõik enese teada ja maailma saatuse eest ei muretsenud.

Nii. Kuna Euroopas ja ka mujal maailmas on ajad ärevad, siis paljude riikide targad pead said vaiksemas kohas kokku, et rahulikus olukorras leida kõige pakiliste kriiside lahenduseks õigemad viisid. Hetkel oli arutlusel vaid kaks küsimust: Kreeka EL lahkumise ja Ukraina EL võtmise küsimus. Kuna selleks, et kriise korruga lahendada, ressursse ei olnud, siis vaieldi tükk aega selle üle, kumb neist antud hetkel enam välist abi, sest riik ei suutnud end enam ise aidata, vajab. Lõpuks visati kulli ja kirja ja peale jäi Ukraina aitamise pooldamine. Kui see, juhuse tahtel, otsustatud sai, asuti abi andmise viisi-meetodeid arutama. Vaieldi ja vaieldi. Kuna vahepeal oli münt kaduma läinud, siis Jumalale loota enam ei saanud ja asuti asjale reaalsuse tasandil lähenema. Reaalsuseks oli see, et Venemaal kokku ostetud rublad vedelesid rekade koormates ja rendiveokate seisutundide arve kasvas, ähvardades asja venitamisel kogu finants-strateegiat uppi ajada, kuna kauba väärtus ei oleks varsti enam kulusid katnud. Vene rubladest oli tarvis lahti saada ja mida kiiremini, seda parem. Nii otsustatigi sularahaga leevendada Ukraina äärealasid tabanud sotsiaalset kriisi. Kuna Krimmis olid inimestele pensionid ja palgad välja maksmata, siis osa raha otsustati sealsetele elanikele isiklikult kätte anda, jättes kõrvale usalduse kaotanud struktuurid. Suurem osa rahast aga pidi minema relvakonflikti-kriisipiirkondade elanike toetuseks. Viimati mainitud aladel pidid inimesed saama lisaks veel eluaseme kaotuse toetust, millise kättesaamiseks nad pidid isiklikult järgi tulema. Otsustati, et raha jagatakse välja nõukogudeaegsete, kuid kaasajastatud, valimisnimekirjade alusel. Otsustati, et toetus saab olema tagastamatu abi ning antakse kõikidele inimestele (k.a. lapsed) võrdses summas. Abi väljaandmiseks arvestati kuluvat

üks päev, sest nõukaajal jõudsid inimesed (99,9 %) lõunaks oma kodanikukohustuse täita. Nüüd oli vaja ju ainult raha kättesaamise allkiri anda ja seega, toimuks protseduur veelgi kiiremini. Et asi laabuks segadusteta, pidid inimesed ilmuma oma elukohajärgsesse valimisjaoskonda. Välismaal viibivate inimeste raha jääb jaoskonda ja antakse välja vaid isiku kohaleilmumisel. Asi otsustati peaegu ühehäälselt, vaid Kreeka oli vastu, sest pidas sellist otsust tema suhtes ebaõiglaseks.

Kohe asuti õilsat otsust ellu viima. Rekajuhid said kaubale uued saatelehed ja ka vaatleja kaasa, paaki kütuse, ning asusid sihtpunktide poole teele. Juhuslikult olid veoautod valget värvi. Venemaa jälgis Euroopas toimuvat sputnikutelt ja ka maal asuva luurevõrgu kaudu. Kuna kriisi ajal oli sisuliselt kattetta rubladest vabanemine selline kergendus, et nende käekäigu pärast enam muret ei tundud ja nii nad kadusid avalikkuse ja ka allilma silmist, kui mõtetu rämp. Kuid rubla on raha ja kehtis formaalselt Venemaal ausalt edasi, kuigi sellel oli praktiliselt kopikate asenduse ülesanne. Rekad said seetõttu peaegu probleemideta sõita ettemääratud paikadesse, kuigi teel peeti autosid mitu korda kinni ja vaadati isiklikult ja röntgeniga läbi, et keelatud kaupa (kuid mis see pidi ka olema, ei räägitud) ei oleks. Samal ajal liikus Venemaalt kriisi piirkonda juba igakuiselt ilmuv humanitaarkolonn. See liikus nüüd otse, ega moodustanud parkides valgeid ruute, kui kõrgemalt vaadata, vaid sõitis paarikümne autoste kolonnidena otse määratud sihtpunktidesse ja samamoodi tagasi. Kuid, nii naljakas, kui see ka ei tundu, oli see raha vedajatele abiks. Kõik ju märkasid, et raha vedavad rekad olid juhuslikult valget värvi, kuid mitte kõik seda, et raha oli ju veel Venemaal ja selle suurlinnades, kus toimus suurem rahavahetus. Nii sõitsid veokad sihtpunktide poole algul üksi, kuid mida lähemale piirile jõudsid, seda rohkem valgeid veokaid teele ilmus ja nii sattusid rahaautod humanitaarkoloni ja sõitsid selle tuules otse kõige kriitilisemate piirkondade keskustesse, kuhu nad muul viisil kuidagi ilmuda ei oleks saanud. Kuna parasjagu miskit käimas ei olnud, siis autode saabumine oli kohtadel suureks elevuse tekitajaks. Rahvas jooksis kohe uudistama, kuid relvadega mehed piirasid need kohe ümber, et kaupa laiali ei tassitaks, inimesed ei läinud laiali, et mitte tühjade kätega koju minna. Ilmus kohalik võimuesindaja, kes tutvus saatedokumentidega, millised olid kõik ilusti vene- ja igaks juhaks ka ukraina keeles. Lugesid korra, kaks- ja ka kolmanda korra läbi, mõistmata asja mõtet. Neil oli niigi seda kraami tallele pandud, kuid toitu ja kõike igapäevaselt vajaminevat nappis. Kuid kuna saatelehtedega oli kaasas ka Punase Risti esindaja tõend, et saadeti on abi, siis ei jäänud muud üle, kui tuli rahvas järgmisel päeval oma traditsioonilistesse valimisjaoskondadesse kiirkorras kokku kutsuda. Rahvas kõhkles hetke, sest kahju oli tühjade kätega koju minna, kuid omaette otsustas igatüks hommikul enne kukke ja koitu olla kindlaksmääratud ukse taga. Kohaliku võimu tegelasi ootas ees palju probleeme. Häda, kui valitseb puudus, kuid veel suurem häda oli siis, kui ilmus miski nõutud kaup ja seda tuli õiglaselt, mitte teenete-staatuse-vajaduse järgi jägada. Oleks veel, et mingid hilbud, vaid sularaha, milline, nii väeti kui ka ei olnud, tõotas väheke olukorda kergendada, see tegi tõelist peavalu. Mõned võimuesindajad küsisid nõu kõrgematelt võimuesindajatelt ja need said kohe kõva peapesu ning käsu raha tagasi saata. Kuid dokumentidel saatja ja ta aadress puudus! Autojuhid ei teadnud kauba iseloomust midagi. Kindel oli vaid see, et koorma kaal oli eeskirjadele vastav. Punase Risti esindaja oli samuti kidakeelne, õieti oli ta seda tööd palgatud tegema ega teadnudki suletud ümbrikutes olnud dokumentide sisust midagi. Nad ei tohtinudki kirju ega koormas olevaid pakke kohalike võimude esindajateta avada. Kuid kuna info, mis jõudis

kohtadelt rajooni- ja oblastite keskustesse oli nii kummaline, ei osatud miskit teha ja saadeti järelepärimine kõrgematesse võimufääridesse. Aga, et oli aastavahetuse ja Jõulude aeg, siis info vastutavate isikuteni ei jõudnutki, kuna viimased olid maal või välismaal ja mittevastutajad ei andnud ühtki selget tegevusjuhust. Nii jäidki autod sinna, kuhu olid jõudnud ja ootasid kauba maha laadimist.

Rahvas ilmus juba ao ajal kohale, kohalik võimuesindaja veidi hiljem. Kuna öösel juhiseid ei saadetud, siis tuli asuda tööle, et rahvas mässama ei hakkaks. Vanasti oleks piisanud rahva laiali kihutamiseks kohaliku miilitsa valjust sõimust, nüüd võisid aga viltu vaatamise või valede värvide eest kuuli saada. Võimuesindaja oli kaasa toonud valimisjaoskonna ülema ja viimane kamandas vajaliku hulga inimesi endale appi. Kuid mida jägatakse, teadis vaid kohalik võimuesindaja ja selle suu oli lukus viimase hetkeni, sest viimane öö oli olnud telle elu raskeim ja saabuv päev võis talle viimaseks jääda.

Elanikud kamandati järjekorda ja sabas tekkis ootusärevusest vaikus. Natukese aja pärast ilmus uksele esimene inimene, kellel oli süles avatud pappkast. Kuid kui ta näitas lähemal seisvatele inimestele paki sisu, ei saanud needki sõna suust ja järjekorras seisvad inimesed, muutusid juba rahutuks, siis pööras ta avatud kasti inimeste poole ja kõndis neist mööda. Kuigi oli veel hämar, tundsid inimesed rahatähed ära ja hakkasid mõttes summa suurust välja arvutama. Samal ajal väljusid järgmised inimesed, kes olid juba jõudnud toibuda ja kes leidsid, et toimunud on ime, käitusid erinevalt. Viies väljuv inimene oli kõnevõime tagasi saanud ja teatas kõigile, et jätkub kõigile ja et siin jagatakse raha kõigile võrdselt. Pool kasti nina peale, olgu ta siis noor või vana, pole vahet. Nii läks kõikjal, mõned erandjuhud maha arvatud, kui autod juhuslikult rööviti. Lõunaks olid autod tühjaks laaditud ja suundusid Venemaa poole tagasi, kuid teel suunati nad kuhugi ning laaditi miskit uuesti täis, pisteti pihku suletud ümbrik, millel oli sihtkoha aadress ja autojuht ning ta saatja hingasid kergendatult, läks hästi.

Kuid see, mis on ühtede hea, on teistele väga halb ja see ütlus sobib kirjeldatud sündmuse kirjeldamiseks. Vahepeal jõudis info ja selle mõte kõrgematesse võimufääridesse ja need sügasisid kukalt, sest esialgu ei osanud asjade käiku heaks ega halvaks kuulutada. Raha, kui seda on palju, lahendaks palju probleeme, kuid kui seda on tuhat korda rohkem kui kaupu, on sellest vähe kasu. Tõuseksid vaid hinnad. Kuid midagi sellist ei tekkinud, raha tegi oma tööd kiiresti ja tõhusalt ja uusi kaupu ei läinudki tarvis, sest maksti vanu võlgu, millised olid ammu ületanud igasugused mõistlikkuse piirid. Tänapäeval Putin. Raha jõudis samades kastides Panka, millistes see inimestele oli antud. Enamus kaste olid avamata, ega vajanud ülelugemist. Kuid kohe tekkis hea idee. Nimelt otsustati ära oodata aeg, mil välja jagatud raha on kõik (kuid palju seda üldse oli, ei teadnud keegi) jälle pankade käes ja saata see mööda kõveraid teid välismaale, et selle eest osta välja Kreeka võlad ja ta ise EL-st. Vene agendid pidid saadud rublad kõikvõimalikul viisil kaubaks tegema ja seda nad tegitki, et mitte öelda, et palju enamgi kui keegi maine teadmamees oleks osanud unekski näha. Näiteks, agent “väike vaska” rentis sadamatesse saadetud lammutust ootavaid laevu ja sellele meeskonnad ja müüs kõva raha eest Euroopasse tunglevatele inimestele poole hinnaga sõidukohti. Kogu Vahemeri ja Itaalia sadamad on tontlikke laevu täis, teadmata hulk neist ja nende reisijatest on kadunud merepõhja. Smuugeldajad tegutsevad edasi ja koduta jäänud kuid üha kõhnenev, kuid rämpaseks muutunud raha otsib paaniliselt uut omanikku. Osa raha eest osteti Venemaalt relvi, kuid rublad kästi ostjal enda käes alles hoida, nn. tagatiseks. Selline oli heateo tulemus.

Iga austraallane teab, et vana bumerangi ei tohi minema visata!

04.01.2015. 13:00

***

Jätkub.

Kuna eile oli väljas nii külm, et oksad (igaaastasel tee koridori korrashoiutöödel tekkinud) olid vaid vana mootoriõli tahiks, jäädes ise põlemata, siis täna, olgugi, et nafta hind langes, piirdun toas istumisega ja lasen hagdudel kuivada, et enne põllumeeste kevadtöid, lõpetada aletööd. Sel talvel on nii, nagu viiskümmend aastat tagasi: “Karja ületalve pidamine”, st. piima tootmine ei oma tähtsust, et vaid kari ellu jääks. Oleme sattunud, enesele teadustamata, NSVL-tu ja seda viimatimainitu ja kõigi teiste (kaasarvatud kaasaegne Venemaa) teadmata. See oli aeg, mil Venemaale veeti põhku, et oleks millega loomade magu täita. Kummaline on ka see, et siis maksis viljakilo sama palju kui kütuseliiter, rääkimata rubla/dollari suhtest. Siis veeti kütet välja ja vilja sisse, nagu ka hiljem, kui Tallinna Uus-sadamast jooksis maha pudenenud maisi ja nisu jutt mööda maanteeäärt Tartuni. Seda, et tookord lõppes asi Helsingi leppega, mil NSVL pidi avaldama Inimõiguste ülddeklaratsiooni jne., tagama selle tingimuste täitmise. See oli veel Breznevi ajal. Gorbatsovi ajal mattusid paljude riikide, mis lubasid oma sadamatesse NSVL-du laevu, kaubakaid (Ukraina ja teiste maardlate) kivisöe mägede alla. Kuid kivisöel ei olnud enam varasemat suurtööstuslikku tähendust, sest selle oli, juba ammu, asendanud nafta, gaas ja elekter. Veidi hiljem pidi maailm võtma vastu uue, metalli ülepakkumise rünnaku, mil olid kaubaks laevad ise. Siis nafta ülepakkumine. Veel hiljem ja korduvalt, oli kaubaks rubla ise. Venemaa pidas siis ja ka praegu, viimast nafta ekvivalendiks, nagu rubla oleks dollar. Tänapäeval, kui dollar ei tugine kullale, ega muule käega katsutavale asjale, ei saa oma riigi raha dollari väärtusega siduda. Teoreetiliselt justkui saaks, kuulutada ja kõik, kuid praktiliselt rubla poliitilise, mitte majandusliku (kaasajal ja ka tulevikus virtuaalse väärtuse alusel), kursil alusel. Paberraha, kui ka virtuaalse raha väärtuse määrab usaldus, mitte sellele trükitud numbri suurus. Raha väärtust aitavad hoida üleval kujutelmad, et maailmas on olemas veelgi tähtsamad-kallimad asjad, milliseks on ideaalsed väärtuste kandjad, nagu õiglus, õigus, vabadus, tõde, ilu jne. alles hiljem muud, esimesi materjaalselt esindavad esemed. Rahatähed on ise vaid erinevate rahatähtede kolleksionääridele ihaldus-väärtus-objektideks. Mõnikord langeb ka eelmainitute väärtus eelmainitute materjaalse (minimaalse utilitaarse) väärtuseni, nii nagu juhtus postmarkidega, kui neist sai mõne riigi peamine kaubaartikkel ja hiljem, kui kolleksionääride albumid enam riulitele ära ei mahtunud, rämpsmarkide tootjad, ehk boikoteeritavad margid, milliseid iga enesest lugupidav kolleksionäär ei hankinud ega eksponeerinud.

Tänapäeval on uueks relvaks, kui jätta välja “gaasitoru” (mõnedel tekitab gaasi mainimine esile ettekujutuse keemiarelvast ja gaasikambritest), ususalivuse relv. Varemalt oli usk seotud kindla rahva ja riigiga. Sissesõitnud pidid arvestama kohalikke seaduste- ja usukommetega samamoodi kui riik tunnustas oma raha. St. riik pidi võtma maksud vastu enda poolt kehtestatud rahas, oli see siis vormistatud kuld-hõbe-vask-paber-jne -kandjal.

Usurelva kasutamise eelduseks on see, et sihtmärgiks olevas riigis kehtib usuvabaduse seadus. Ründavaks pooleks on usk (riik-rahvas), kus viimati mainitud seadusel on vaid formaalne, koduse kasutamise seisund. Kuna riikides, millistes puudub domineeriv riigiusk, seal kus kirik ja kool on lahus, inimesed võtavad usku kui ideede kogumit, kui indiviidi või nende grupi maailmavaadet, siis on tekkinud sarnane olukord kui Kiievis Maidani väljakul, mil euroopa- ja vene-meelsed avaldasid ühel platsil ülemvõimu-vaimu vastu meelt. Nad olid üksmeeles selles, et miski on väär, kuid erimeeles ebakõlade lahendamise viisides. Nii on praegu tekkinud-tekitatud arvamus, et ühed soovivad Euroopa islamiseerimist (sellised on ka olemas) ja teised seda ei soovi (neid on samuti). Häda on selles, et osadel inimestel on tekkinud arvamus, et kui nende soov-unelmad ei täitu kohe, st. nende eluajal, siis on selles süüdi teised inimesed, kes pahatahtlikult ei taha nende usku vastu võtta. Siin on sama efekt, kui keskajal, mil oli käibel ütlus-põhimõte: “minu vasalli vasall ei ole minu vasall”! St. sisserännanu sugulane-kaasmaalane ei ole asukoha riigi alam, vaid esmase sisserännanu alam-sõltlane. Viimane elab oma valitseja tahte-suva (antud näite põhjal islamiriigi, käesoleva teksti kontekstis venemaa) reeglite järgi ja viimane tunnustabki vaid viimase tõde-seadust. Info, et Soomes elavad venelased usuvad enam kohalikku meediat, kui venemaa press, kinnitab seda reeglit, et venemaal on massimeedial propaganda (soovunelma esitamise), mitte reaalse olukorra seisundist ülevaate tegemise eesmärk. Kummaline on lugeda-kuulda, et Eestis on neid, kes usuvad, et on väikese-suure raha eest on võimalik teha venemaa Tv-st õigemal Tv-d.! Samal ajal on juba olemas kaks Tv kanalit, mis on juba praegu vene-internatsionalistide Tv kanalid, kuid viimased seda ei tea, sest need on eesti keeles! Nende tegijad väidavad, et nad püüavad lambanahkadesse (karunahkadesse, oleneb kummalt poolt vaadata) mähituna teiste rahvaste vaimu vallutada. Kuid teised rahvad ei ole senini mõistnud, et kui tuleb “X “ päev (“N”), siis esimesena satuvad tulle nemad, kui reeturid ja alles siis ja üldisemas, mitte isiklikus korras võetakse käsile formaalsed-praktilised vastased, ehk konkreetse riigi vaimsed- mitte formaalsed kodanikud.

Ajal, mil Euroopas kirik käib riigiametite uksi kulutamas, et oma hooneid kultuuri-ajaloolisteks mälestusmärkideks muuta, tundub veider, et mingi teine usk-kirik suudaks kaotatud positsioone vallutada. Venemaal läksid töölisel miitingule ja avaldasid solidaarsust teistele töölistele, kes nõudsid neile suuremat palka, teadmata, et neil on samasugune palk, kui oli kaistavatel sada aastat tagasi!

Kunagi, st. NL kadumise aegadel, juhtus-toimus kummalisi metamorfoose, mil praktilised-materiaalsed väärtused-nähtused-olmused vahetasid kohad või samale kohale jäädes oma sisu. Viinapoes hakati, viina (alkoholi) puudusel müüma raamatuid ja raamatupoes, viimaste olemasolul ja ülepakkumisel, käibe suurendamiseks-tagamiseks müüma alkoholi. Sama juhtus raamatukogudes, kus materjalistliku vaate (antud juhul sotsiaalküsimusi, et mitte öelda sotsialismi-kommunismi kirjeldavate-populariseerivate), olid nad trükisoojad või üle saja aasta vanad (bukinistide ihaldusobjektid), kandjad, lendasid läbi akna veoautode kasti, et heal juhul jõuda paberivabrikusse või ahju ja kehvema saatuse tahtel prügimäele, ilmusid-täitusid õigeusku tutvustavad kategismustega ning muu, varem vaid kirikuseinte ja usklike kodudes leiduvate trükistega.

Mis siis juhtuks, kui riigis oleksid kõik usud võrdselt tunnustatud-lubatud? Juhtuks see, mis on juhtunud Indias. Sisse toodud risti- ja islamiusk ja selle kandjad on

rahvas (põlisrahvastes) sulandunud ja ei nõua enda valitsevaks-riigiusuks tõstmist-seadustamist.

Probleem tekib siis, kui antud riigist või mõnest teisest riigist lahkunu võtab kaasa oma usukombed ja hakkab nendest kinnipidamist (austamist) ka teistelt (antud riigi põliselanikelt) nõudma, lugedes kõiki uske võrdselt austatavateks. See on õiglane, kuid reaalses elus see nii lihtne ei ole. Igal usulahul on omad tavad, mis teistest erinevad ja kui neist kõigest palju-usulises-rahvuselises riigis tähtselt kinni pidada, siis see riik-rahvas, peale pikka üksteise tavade arvestamist, sureb välja, kuna kogu tähelepanu kulub üksteise tavade austamisele. Vene kroonus olid ka moslemid ja olid ka kõikide teiste usutunniste esindajad. Puudus religiooni teema. Baskiirid ja tatarlased sõid Eestis sealihaga ja proovisid ära verivorsti, kui selline võimalus tuli. Nii on samamoodi hobuse-, koera- ja putukate liha söömise või mitesöömise teiste rahvaste hulgas. Kõikidele meeldida tahtja elab kõikide peetturi silmakirjalikku elu.

((630.a. Eemaldas Muhamed (käskis arvatavasti palgatöölistel hävitada) Kaabast iidolite kujutised. **Možees** on igasugused kujutised sellest ajast peale (pildid, mitte kekstid) keelatud. Ta hävitas kujutised, mitte možeesid ega kujutiste autoreid. Moslemid tunnistavad prohvet Muhamedi käitumist normatiivseks. Kas Muhamed käskis kujutiste tegijad tappa? Eks nüüd on tõsi-usklikud-moslemid sunnitud ajakirju ostma ja neid hävitama. Trükikoda aga saab tellimusi seni, kuni neid ajakirju ostetakse. Nii nokk kinni ja saba lahti. KL. 19.01.15)).

Sõnades austab kõiki - tegudes austab vaid iseennast ja seda ta teeb seni, kui seda ta saab teiste raha eest (teiste austatava-mitte-austatava kulul) teha.

Nii on muude massimeedia tegijate-vormijate hinge-keha soovide iseärasuste kaasaja võimaluste spekulatiivse (teadliku või ebateadliku) (toimetaja-vastutaja kaitseb end sõnavabadusega, muretsedes vaid tiraazi-raha pärast, unustades-mittetundes äärmuslaste ekslikkust) ärakasutamise. Nii muutub deklareeritava mõtte vorm ja sisu vastandlikuks e. ebaproportsionaalseks (karikaturistile (kauge riigi aja-internetilehes) nõutakse surmanuhtlust, enesetaputerrorist (kümneid õige-valeusulisi tapnud-vigastanud) kuulutatatakse pühakuks-märtriks jne). Rahu eest võitlejad muutuvad sõjaõhutajateks (pühasõdalasteks) ja usuvabaduse eest võitlejatest saavad mingi üksiku usutunnistuse toetajad-vastased. Poliitilise korrektsuse tagamiseks ei või öelda: “maha äärmuslus!”, sest see on vihklamise propageerimine!? Äärmuslus oli olemas siis, kui maailm oli lapik. Praegu ei ole teada maailma algust ega lõppu, kuigi lõpmatus pidavat olema lõplik ja seega pole teada ka ääri, millise juures olijaid peetakse äärmuslasteks. Äärmuslane on enda arvates ideaalse ideaali valvur, kes ei teagi seda, et ta ei saa seda kuidagi kaitsta ega valvata, kuna ideaalne ideaal kaitseb end ise ja teda ei saagi kuidagi rünnata. Ideaalse ideaali suurim vaenlane on ta ise. Lihtsa (inimliku, eksliku, mittetäiusliku) ideaali ründajaks saab olla vaid seda ideaali hästi tundev isik (jumalasalane, pannes toime reetmise), ideaali mitte mõistev-tundev-nägev isik ei saa seda kahjustada, kuna ideaal ei asu avatud-tühjas ruumis, vaid inimeste peades – virtuaalselt. Kui keegi visandab mingi figuuri mingis maises asendis-olekus ja ütleb-kirjutab, et see on Jumal, siis on see vaid ta ettekujutuse visualiseerimise vili ja see ei vasta analoogiliselt ega ka digitaalselt reaalsusele. Venemaal rajati ideaalilähedased ideaalihävitajad välisesse ideaalikandjatesse ehk kirikutesse ja ilmalikesse raamatutesse, sellest usk, et sellisel tegevusel on tähendus-väärtus-keha (kui see on materjalistlik nähtus. Mõte, kui see on ideaalmaastiku asunik.).

Seaduse mittetundmine ei vabasta vastutusest sooritatud kuriteo eest, kuid seadusel on kehtivus vaid selle kehtestaja õigusruumis. Jumala pilkaja üle saaks kohut mõista siis, kui oleks olemas kannataja, kes hagi esitaks. Kui kannataja ei ole suuteline end kaitsma (näites tervisel, põhjustel), siis peab riik, kui ta leiab, et on sooritatud kuritegu (leidnud murest murtud ja solvatud Jumala), asja menetlema. Keskajal toimusid nõiaprotsessid, sest tunnustati nii jumalaid kui nõidade olemasolu. Kohtus saab õigeks-süüdi mõista isikuid ja asutusi kes-mis on rikkunud kehtivaid seadusi. Mingi suure või väikese usuühenduse seaduseraamat ei laiene teise usuühingu liikmete-mitteliikmete üle. Viimasel juhul kaotaks usuühendus mõtte ja sellest tekiks riik ja usust taganejatest saaksid koheselt ususalgajad, lindpriid või kodakondsuseta isikud. Et viimast ei saaks juhtuda, tuleb lubada teisi ususekte ja välismaise kodakondsuse või siis kodakondsuseta isiku staatust ja on kohustanud neile antud õigusi kaitsma.

Tänane radikaal-terroristide akt jäi teostajate jäoks pooleli, sest nad ei saanud surma, mis võib tähendada seda, et nad ei olnud märtrid vaid kellegi palgasõdurid. Viimastest vihjab see, et nad olid valmistunud ette põgenemiseks. Nüüd, kui nad on peidus, nad valmistuvad uueks, võimalik, et sedakord juba enesetapurünnakuks, sest nende võidukas kättemaksuoperatsioon ei vastanud islamisõdalaste märtellikule stiilile, milline kuulutati ka islami kõrgemate vaimulike poolt terrorirünnakuks ja kahetsusväärseks

07.01.2014 21:10

Jätkub.

Pariisis karikaturiste ja teisi isikuid rünnanud isikud leiti ja tabati kiiresti, mida ei saa öelda roheliste mehikeste tabamise kohta. Värviliste mehikeste vastu saavad vaid teised värvilised mehikesed. Need mehikesed, kandku nad rohelisi, valgeid või siniseid kiivreid, peavad olema ise teist värvi, et kriisikolde elanikud nad kohe ära tunneksid ja saaksid aru, et nende rahu on tulnud tagama tõeliselt erapooletud inimesed, kes ei tee vahet sellel, kes on venelane või ukrainlane, kommunist, internatsionalist või rahvuslane – millist keelt ta ka ei räägiks.

Rohelised mehikesed seavad ringi ka Balti riikide suurlinnades, kuigi nad avalikult veel ühtset vormi ei kannu. Sobiva-vajamineva varustuse hankimise said nad humanitaarabi kogumise käigus juba selgeks. Kuid Moskva arvates nad valmistuvad asjatult ning valesi. Nimelt nad kahtlevad sügavalt, et rohe-mehikestumine enam ei aita, kuna uue kriisi lahendajad istuvad kas tankides või tuumarelvade juhtimispultide taga. Baltikum kas hävitatakse sõjatules või antakse rahumeelselt, suurriikide vaheliste kokkulepete alusel, „rahumeelselt“ asjast huvitatud vene poolele. Moskva meelsuse kõneisikud-ekspertid-analüütikud, ükskõik, kuidas nad end ei nimeta, väljendavad usku, et USA ei riski Tallinna päästmisel Los Angelesi ohtu seadmisega. Kuid miks nad arvavad, et Donetski kaitsmine on Moskvat väärt. Nende propagandamasin on loonud kuvandi USA domineerivast rollist Ukraina sündmustes ja miks peaks nüüd uskuma, et see juhtiv roll on kaotatud? Gruusia sõda ei lõppenud ju vene impeeriumimeelsete soovide täitumisel, vaid jõu raugemise tõttu. Nüüd nad olevat tublisti kosunud!?

Kui Hispaania kodusõja kontrolli all hoidmiseks pidid sõtta kippuvad välismaalased Prantsuse - Hispaania piiril, peale piirivalvurite, kartma Rahvasteliidu kontrollposte, siis praegused võitlejad OECD ei karda, pigem vastupidi.

Kui ÜRO saadaks Aafrika riikide rahuvalvejõud Ukraina-Vene piirile, siis oleks tagatud erapooletud piirivalvurid. ÜRO peab selleks Venemaa ja ta liitlaste hääleõiguse peatama ja organiseerima liikmesriikide poolse desarmeerimisüksuste moodustamise ning kohale toimetamise. Peale desarmeerimist asuvad OECD inimesed jälgima rahuaja olukorrale-tingimustele üleminekut, sõjapurustuste likvideerimist, võõr-võitlejate väljasaatmist, põgenike naasemist ja kohalike valimiste läbiviimist. Venemaa peaks siis, vastutegevuseks, et jätta mulje rahvusvahelisest tunnustusest, lubama oma territooriumile oma liitlaste väed, et seda piiri ületada, sest mujalt Ukrainale takistusteta ligi ei pääse.

Tegelikult, peale Münchenis, Kiievis, Minskis ja Moskvast peetud kõrgetasemelisi kohtumisi, on tekkinud pahaendeline vaikus. Kunagi, kui kohtusid Kohl ja Gorbatsov, lahkus esimene sealt laia naeratusega näol. Mida see tähendas, selgus üpris varsti – Nõukogude väed viidi Saksa DV-st välja, Saksamaa liideti.

07.02.15.

Loodan, et see lugu järgneb ja et server uuesti ei hävine.

***

Nüüd Merkel ei naeratanud ja Putinil kiskusid suunurgad üles. Ei saanud aru, kas rõõmust või kahjurõõmust? Kas tõesti viib Venemaa varsti väed Saksamaa piirini ja muud väiksemad slaavi elementi-vene huvimid sisaldavad riigid liidetakse Venemaaga?!

Täna on teine relvarahu päev ja Putin võtab vastu õnnitlusi, ukrainlased rakette. Ajalugu ei kordu, sest tegelased ja sündmused on teised. Kui Hitleri väed Pariisi jõudsid, siis Stalin õnnitles Hitlerit saavutatud võidu puhul.

Nüüd tambib kohalik külamees oma linnamehest venna kodu isetehtud raketidega. Eks need ole viletsad ja nendega kõlbab lasta vaid linnu, väiksematele asjadele nendega pihta ei saa. Kuna Debaltsevo ta peab enda omaks, siis nagu Venemaal kombeks, siis omade (naise) peksmine tähendab hoolimist (armastamist). Teised hoidku eemale. Nagu kiuste on kinodes “50 halli varjundit”, mida neid vaatama tormasid. Ei tea, kas Venemaal naised seda filmi pisaraid valades vaadates ohkavad: “oleks meil nii õrn armastus!”. “Orjatar Isaura” (vist, täpselt ei mäleta) ajal nad soovisid, et ka neil oleks selline elu ja mured, kui sellel orjataril olid.

16.02.15.

***

Eilstes uudistes esinenud “anti-maidanlased” tuletasid meelde Augustiputši tegelasi, kuid neil pikka pidu ei olnud. Paistab, et Venemaal on uus putš käimas, kuid seekord Tv-s hommikul vara “Luikede järve” ei näidatud, kuid nende jutt oli samas stiilis, mis 1991.a. riigipöörajatel.

18.02.15.

***

Ehk, opritšinast Ras-putinini.

Andresel oli veebruaris palju tegemist ja alles 28. sai ta nii palju mahti, et avada oma valge lapakas, et visata pilk valimisi puudutavatele teemadele, sest ta oli otsustanud seekord isiklikult valima minna ning tal oli kõrva jäänud see, et mitmed ametivennad-õed on end riigikogusse kandideerima pakkunud. Kuid nagu ikka, justkui nõök, oli uudistes, sest nende uurimisest ta alustas, teade opositsionäär Nemtsovi mõrvast. Seda nime Andres oli ka varem kuulnud ja kui ta veel luges, et mõrv oli tehtud sillal ja et Putin pidi asja uurimisega tegelema ja et too pidavat seda akti provokatsiooniks, ei suutnud Andres valimisteks enam valmistuda, sest kuskil on toimumas miskit dramaatilisemat, kui pensionite tõstmise lubadustega pensionäride häälte püüdmine.

Andrese peas meenusid kohe sillad, sest need on ühed tavalisemad ja erakordsed draamaareenid. Sild ise on kui sümbol. Sildu luuakse, et edasi liikuda ja neid põletatakse, et poleks tagasiteed. Pariisist allavoolu olid Seine jõel vees võrgud, mis pidid püüdma enesetapjate või kuriteo ohvrite laipu, et riigis ei oleks omavoli ja lahendamata õnnetusi-kuritegusid ja valitseks rahu ning kord. Meenus, võib olla ka palju kordi oli Venemaal segane aeg, vist opritšina. Kuna Andres asja täpselt ei mäletanud, siis igaks juhuks vaatas ensüklopeediatest, vana harjumuse kohaselt, järgi. See opritšina (1565 -1584) oli Ivan IV Julma ajal, kui ta, toetajate abiga, surus karmilt maha (sõjaväge kasutades) bojaaride ja osastisvürstide vastuseisu keskvõimule. Kole aeg, kui uskuda tekste. Kuid tegelikult oli esimene nimi, mis pähe tuli, Rasputin, kes Petrokradis mõrvati monarhistide poolt. Kui võimule tuli „märgiga“ mees, algasid suured muutused. Nüüd aga uurib kuritegu „ohvri“ ohver-sihtmärk-vastane!/? Kuigi Andrese laptop oli uut sisu täis ja endisest sisust polnud seal ühtki märki, viirastusid temale unes soomukid, eriti siis, kui ta oli juhuslikult uudiseid vaadanud ja Ukraina sündmuste videosid näinud. Hea, et Tallinnas nii vähe sildu on ja püütakse liikluses kitsaskohti tunnelitega, ehk salakäikudega lahendada.

28.02.15.

Talvine väljasõit, millest vaikib ajalugu.

Tuli aeg, mil Juril tuli üks koolikaaslastele antud lubadus täita, nimelt üks talvine suvilas peetav sauna ja grilliõhtu. Kõik jäid lootma lubaduste korrektse elluviimisse, sest osavõtumaks oli tasutud ja lubatud hüved olid kõrgeks kiidetud.

Algus vastas eellubatul: elektrirongiga sõit Viiburi lähedal asuvasse suvilarajooni, millise nimelises raudteepeatuses olime ainsad väljujad. Sealt oli umbes km minna mööda lumist metsateed, kuid me olime puhanud ja uudishimu kihutas tagant. Väljas hämardus kiiresti, kuid see ei olnud probleemiks, sest tee viis ainult suvilarajooni, kus oli samuti vaid üks peatänav ja Juri oskas suvilase minna kinnisilmi. Kuid kui metsast välja saime, selgus, et lumekiht oli juba hargivaheni ja pidime hanereas lumes sumpama. Hea ka, sooja sai. Kohale jõudes selgus, et majaksese elasid juhuslikud elanikud, kes rüüpasid 25-l piimanõust puskarit ja hammustasid hapukurki peale. Magamisase oli tehtud toa seinte äärde. Elanikud olid väheke üllatunud, kuid tegid kähku

minekut.. Kuna miski ei olnud nii, nagu varem oli lubatud, tuli kodutööd ära jägada, et grilliõhtut ellu viia. Kaks inimest pidid võtma kelgu, tühja veenõu ja tooma km kauguselt joogi- kui ka saunavett. Selgus, et sauna(ahju) korsten oli kadunud ja tuli uus hankida-laenata. Seda hankis järgmine toimkond. Viimane pidi ka saunapuud tooma. Paari tunni pärast huugas tuli saunaahtus ja tulelont kerkis kõrgele taevasse, nagu rakett tahaks maasse tungida. Samal ajal neljas toimkond grillis liha. Mida kauem grilliti, seda vinskemaks liha muutus. Kuskil vastu hommikut murdis nälg küpsetajate tahte jõu ja liha pandi nahka, kuigi selle vastupanu oli meeletu. Hiljem selgus, et liha oli valitud värvi järgi ja kõige tumepunasem liha oli paistnud kõige ahvatlem, ehk vana lehma liha. Meie fotoreporter oli kogu matka-retke hoolikalt pildistanud ja saanud hulga meeleolukaid pilte rongisõidust, metsateest, inimitühjast suvilarajoonist talvel. Pildistas saunalisi, kes vee väheduse tõttu end lumega pesid ja kes vapralt mustaks kõrbenud liha, sama tahmaste nägudega, närisid. Uhusid kõrbemaitse kaasa toodud jookidega alla ja edasi ei kurdunud millegi üleelatu üle, kuna ees ootas öö teine pool, mis ei olnud enam nii romantiline ja millisega meist isegi kõige pessimistlikumad preilid ei osanud arvestada ja kõige optimistlikumad ei uskunud, et nii saaks üldse juhtuda, kuid juhtus. Maja-suvila oli reaalsus ja selles puudus küttekeha-ahi jne., elekter ja veest sai juba räägitud. Selles oli vaid laudadest kokku klopsitud lavats, kuhu me siis end tihedalt üksteise kõrvale sättisime, et sooja hoida-saada. Enne pikali heitmist võtsime mõne suutäie puskarit, kuid see ei muutnud reaalsust paremaks, kuid lärm muutus kõvemaks ja hakkasime uues olukorras nägema naljakat seiklust. Külje all olid lauad ja peal joped-mantlid, ootasime hommikut ja kainet pead. Hommikul tegime väljas lõkkel teed ja sõime seda, mis veel alles oli. Tagasitee oli kerge, sest sissetallatud rada oli olemas, kandamist olime vabad ja ühikas ootas kuum duss. Meist jäi maha kolm sügavat jalgrada: üks viis naabersuvila pooliku puuriida juurde, teine metsa-suvilarajooni ainukese kaevu juurde ja kolmas raudtee perroonile. Kolmandal päeval teatas korrespondent, et keris WC-s filmi ilmutuspoolile, kui keegi vetsu tule põlema pani – filmiga ja piltidega oli seega kõõga, kuid unustamatuid mälestusi see ei hävitanud. Formaalne kirjutatud ajalugu hävis, rahvasuus aga see levib veel aastaid.

Sama lugu juhtus uuesti täpselt 25 aasta pärast, kuid seekord teise seltskonnaga ja teises kohas, kuigi algupäraselt oli plaanitud samamoodi ja ka planeerija oli sama.

Kõik läks alguses hästi, oli rong, teivaspeatus ja rannamaja. Seekord oli plaanitud jääpealne kalastusretk. Kuid, et ei juhtuks nii, nagu kunagi juhtus, oli osa ülesandeid antud vana tuttava tuttava kraesse. Viimane lubas unustamatut kalaretke, kus kõik on tipp-topp: joogid, söögid, saun ja öömaja ning ei mingeid naisi – kõrgem klass! Kuid kuna ettemakstud raha järgi arvestades, rahas ei olnud küsimust, siis ei esitatud ka mingeid muid küsimusi, et kes jne... Ja, et päevakangelasele oli lubatud täisteenus, ehk täielik anonüümsus, siis nii ka läks. Sõidutati siis seltskond mingi veekogu äärde, mis oli suur ja täiesti jääs. Kaldal oli moodne suvila, kus oli elekter, vesi, köök ja toitu täis sahvri, soe saun ja hulk magamistube. Maja kõrval oli paadikuur, milles oli igasuguseid kalavõrke ja kelke. Isegi paar kolm buraani. Õhtul puhati ja räägiti kalamehejutte. Hommikul vara võeti aidast kasukad, end külma tuule eest säästa ja sõideti järvele, mille teine kallas kadus uttu. Jää oli kalameeste poolt puuritud, kuid juba kinni külmunud auke täis, mis töötas suurt saaki. Siiski otsustati otsida uusi avastamata kalastuskohti. Kui udu tihenes ja nähtavus muutus veelgi viletsamaks, siis otsustati peatuda ja kalastama asuda. Varsti, kui mõni kala oli sikutiga püütud, udu laskus jääle ja avanes vaade jääväljale, kus

neist eespool olid vaid üksikud tumedad kogud, vist nendesugused hilised õngemehed. Püüdsid veel paar kala ja oleksid püüdnud veel, kui kohale kihutas jääkooper. Kamandas kalamehed pardale, võttis Buraanid sleppi ja kihutas kalda poole. Kõik käis kiiresti, liigagi kiiresti, sest merehüda justkui ei olnud, et peaks kohe maale minema. Putin küll püüdis protesteerida, kuid teda keegi ei kuulanud, sest siin väitvat igauks, et on Puutin või et kaebab talle, kui miski ei meeldi. Seletati, et maavanem oli järvele mineku ära keelanud ja nemad olevat veel pealegi piiririkkujad, sest radari järgi nad sealtpoolt tulidki, rääkigu siis mida tahes. Viidi kasukates mehed kordonisse ja paigutati eraldi tubadesse, et neilt seletus võtta, et kes ja kust. Kohe selgus, et meestel ei ole mingeid dokumente ega ka telefone kaasas, sest kalastamisel pole neid tarvis. Kuna kellelgi kolmest dokumente ega ka Buraanidel numbreid ei olnud, siis paluti neil seletuskirjad kirjutada. Kuid kuna anti uus häire, sest lätlased olid järvele murdnud, nii et jää ja maa vahele tekkis mõra, siis kõik valvest vabad mehed pidid sõitma neid päästma, jättes varem tabatud kalastajad seniks omaette. Viimased, said juba järvel aru, et on sattunud välismaale ja see ei ole Soome, vaid vist Eesti. Juri ütles, et tal on siin koolivend Andres, kuid ta ei saa neid vist kuidagi aidata ja tuleb ise hakkama saada. Esiteks tuleb varjata enda tõelist identiteeti, sest muidu... teate isegi. Olgu teiega kuidas on, aga mina ei hakka valetama, ütles Putin. Nii ka läks.

Lätlastele tehti trahvi ja saadeti kodumaa poole teele.

Juri ja ta kolleeg rääkisid, et on kalal ja eksinud. Linnamehed ja töötavad turvameestena. Nemad samuti ei valetanud. Putin ütles, et on Venemaa president Putin. Piirivalvurid lubasid ütlusi kontrollida ja võtta ühenduse naaberriigi piirivalvuga, et kalastajad tagasi saata, kuid Vene pool pidi asjaolusid enne kontrollima, et isikuid tagasi võtta. See ei pidanud kaua aega võtma, kui asjad korras on. Eksinud isikud said kordonis õhtueine ja nad viidi üle wc-dussinurgaga ja vooditega tuppa, millise aknal olid trellid ja üks käis väljaspoolt lukku, kuna nii oli lihtsam asjaolusid kontrolli all hoida. Sooviti head ööd ja loodeti, et hommikul tullakse neile järvel vastu või viiakse Narva kaudu tagasi. Kuid öösel tõusis tuul ja hommikul järvele minna ei saanud. Õieti Eesti pool sai aga Vene poolle polnud selleks sõidukorras riista. Kuid see oli selle asja juures kõige väiksem mure. Venemaal ei tundud ühtki samanimelist isikut ja nemad dokumentideta tundmatuid vastu ei võta. Et tehke isikud kindlaks ja võtke uuesti ühendust. Mehed rääkisid, et vannuvad tõtt ja et see kõik on üks suur arusaamatus ja et andke telefon. Me klaarime asja ise ära, kuid viimast ei lubanud teha eeskirjad. Mehed kirjutasid uued seletused ja kirjad kodustele, kuid viimased lisati paberite hulka, kuna sellist asja polnud kunagi juhtunud, et keegi sealt kodustele kirjutada tahab, mis oli kummaline soov. Piirivalve oli selliseid juhuslikke eksinud õngemehi varemgi ilma nime küsimata tagasi saatnud, kuid need ajasid sellist juttu, et saada nad või arstlikku kontrolli, et nende vaimset seisundit kontrollida, nii kummaline oli nende külameeste käitumine ja jutt. Nii möödus kuus päeva-ööd, hädalistele toodi telekas tuppa, et neil oodates igav ei oleks. Kuid saabus järgmise toimkonna teenistusse asumise aeg ja et mitte uuele toimkonnale probleeme jätta ja et tuul oli jää tõuganud Venemaa randa, otsustati hädalised viia üle veelahkeme jääle, et nad siis ise koju kõmbiksid. Buraanid jäid neist logistilistel põhjustel siia maha. Seitsemenda päeva veetsid mehed suvilas, grillisid ja lõõpisid hästi lõppenud, kuid unustamatu elamuse toonud kalalkäigu üle ja Juri murdis pead selle üle, kuidas sõbra-sõbrale untsu läinud kalalkäiku tagasi teha.

Kogu muu maailm, kaasa arvatud Venemaa, märkas presidendi puudumist alles siis, kui lubatud pressikonverents ära jäi ja see juhtus alles seitsmendal päeval. Eestis olles ei igatsenud keegi teda taga, sest oldi harjunud, et ta vahel nädalakese madalamat profiili hoiab, millest mõtlemine seekord Putinit isegi väheke ehmatas. Viimasele meenus, et tuumanupp oli äraoleku ajal suvila relvakapis ja Venemaa oli seni olnud kaitsetta!

14.03.15.

***

Möödus veel paar päeva ja ametipostile jõudes oli esimene asi, mida kadunud riigimees tegi, Eestiga piirileppe sõlmimise asi liikuma panna. Viimane väheke tüütu seiklus oli andnud mehele järelemõtlemise aega. See Läänepiir tuleb kuidagi kindlalt paika panna, et see ei triiviks enam Idast Läände nagu Peipsi jää kevadel, kui ta koos piiripostidega ühest kaldast teise pendeldab ja sellega palju piiriintsidente tekitab.

27.03.15.

***

Käes on naljakuu, kuid tõelised naljad ületavad igasuguseid väljamõeldud nalju ja need tungivad meile kallale isegi sealt, kust me seda oodatagi ei oska. Ootasin juba nädala, et tabada ühe sellise ilmumise vihje, millest pressis teatatigi ja täpsemalt:

Nimelt jõudis Eston Kohveri eeluurimise nõnda kaugele, et asi tuli anda üle kohtusse ja nagu õiguriigile kohane, tuleb kohut pidada kuriteopaiga kohturingkonnas st. Pihkvas. Eston saadeti siis, nagu kombeks, salajase konvoiga mainitud kohtu eeluurimisvanglasse ja paigutati, nagu eeskiri käskis, õhtul hilja, eraldi kambrisse.

Saabus hommik, millest andis märku vaikus kambrites ja koristaja kisa eesruumis. Kuna viimatinimetatud oli eesruumis korra loonud, mis oli üpris tülikas töö, kuna poriste saabastega valvureid oli ruumist raske välja kihutada, eriti, kui ilm oli kehva, sest sees suitsetada ei tohtinud. Kuna majas valitses vaikus, siis võttis koristaja kambrite võtmekimbu ja tegi kõikide kambrite ukсед lahti, sest toad pidid tühjad olema. Ei tohtinud ju öelda, et ühes, kõige kaugemas nurgataguses kambris on tähtis salavang - špiioon Kohver. Viimase olemasolu oli isegi vahtkonnal meelest läinud, sest see ebatavaliselt vaikne vang oli nagu hall hiireke, täiesti nähtamatu. Koristaja jõudis Kohvri kambrini, ja imestas, et seal keegi naril pikutab. Paistis korralik inimene olevat ja saatis ta põrandapesu ajaks teise kambrisse. Eston läskis siis viidatud suunas, kuid eksis uksega ja sattus tagaõue. Õu nagu õu ikka ja paistis, et on tööle tuleku aeg, kõikjal sagis vormis ning vormita inimesi. Järsku tõmbas tõmbetuul ukse kinni ja Estonil, kui ausal vahistatul ei jäänud muud üle, kui otsida teist sissepääsu. Õues aga tal nii hästi ei läinud. Esimene mundrimees sõimas ta läbi sõnadega: "Ne russki, što li?!". Siin ei tohi võõrad olla, kerik minema, enne kui kehvasti läheb! Eston astus siis uulitsale, mis tal muud üle jäi ja peatas esimese takso. Ütles, et vaja kiiresti Petseris ära käia, enne kui uus vahetus tööle tuleb. Sõit ja ka lõbus jutuveestmine läks lahti. Räägiti elust ja juhustest jne. Kui Petserisse jõuti,

palus Kohver raudteejaama juures pissipeatuse teha, kuid viimase asja tegemiseni jõudis alles Treski bussipeatuse taga, nii väledad olid ta puhanud jalad.

Samal ajal jõudis aeg eeluurimisvangla vahtkonna vahetuseni. Koristaja oli juba kodus lapselapsed kooli saatnud, kui keegi ukse taga kella laskis. Vangla korrapidaja!? Ta jutt oli lühike. Tule kaasa! Kas kuskil jäi miskit pesemata? Oli koristaja esimene mõte ja kohe meenus, et vist on asi kinnipeetu teise kambrisse küüditamises ja rahunes maha. Kah mure!?

Kuid Eston oli samuti väheke mures, sest tal polnud taskus sentigi raha ja ilm oli vihma-lörtsiseguse tuulega. Möödasõitjatel ei olnud kinnipidamise tuju ja esimene buss pidi Tartu poole alles lõuna ajal minema. Aga see oli pool muret. Ta teadis, et esimene juhuslikult-plaanipärasel patrullil viibiv piirivalve auto võis ta peale korjata ja nii paradoksaalne ka see ei tundu, kohe Venemaale tagasi saata. Eston Kohver ei saa kuidagi Eestis olla ja selleks nimetatu on kindlasti mingi Petseri kelm, kes on tarvis kaelast ära saata, pealegi pole tal trahviraha ka, dokumentidest rääkimata.

Seda mõistnud, otsustas ta jala Tartu poole vantsima asuda, võttes ühe aia nurgast labida õlale, et võõral uudishimulikul tekiks kohaliku elaniku mulje, kohalikul aga kellegi sugulase mulje. Lõuna ajal kohtus Kohver Värskas poe juures juhuslikult ühe vana teretuttavaga ja edasi on ta jäljed kadunud kui vits vette.

04.04.15 19:42.

21.05.15. Liikumisvabaduse võidukäik maailmas on saanud massimeedias üha hoogu juurde, mis sundis Andrest ühel jõudehetkel enesetäienduse tunde võtma. Vaatas siit ja sealt, luges teatmeteostest (vt. Maailma konstitutsioonid. Sotsioloogia. Rahvas. Mis on migratsioon.) vastavaid artikleid ja leidis, et immigratsioon ja emigratsioon on aegade jooksul ikka olnud. Vahel on see suurem, teinekord väiksem, sõltuvalt sisemisest olukorrast ja usust, et kuskil mujal peaks olema elu parem kui seal, kus parasjagu hätta on jäädud. Rahva välja- ja siserändamisse on valitsejad ja riigid erinevalt suhtunud. Mõnikord on antud abi, teine kord aga kaikaid kodaratesse loobitud. Kuid nii oli see üle 100 aasta tagasi. Praegu peaks ju elu olema kõikjal parem?! Mis sunnib kodumaalt lahkuma? Seda teavad asjaosalised ise kõige paremini, kuid miks nad arvavad seda, et nende unistustemaal ootavad neid ees pudrumäed ja piimajõed? Eks seda on neile räägitud ja näidatud Tv-s ja netis. Kuid tegelikkuses on unistuste maal (Norras, Rootsis jne.) pool aastat lumehanged ja jäätunud teed-rajad jne. jne. Unistustemaa maine on tekkinud 30 – 40 a jooksul. Varem ja ka praegu toimub mainitud riikidest välja- ja sisseränne. Rootsis on tarvitamiskõlblikuna hoitud hooned, kus said peavarju II Maailmasõja aegsed eesti ja läti paadipõgenikud. Nad ise jäid eestlasteks, kuid paljudel said nende lastest juba rootslased. Paljud rändasid teistesse kaugematesse riikidesse.

Aafrikas läks (löödi) elu sassi u.1962.a., mil hakkasid seal tekkima uued riigid. Hakkasid tekkima on liiga lihtsalt öeldud, sest tänaste migrantide vanemate, kes siis olid lapsed, elupaiku tabasid sõjad. Sõjad mida ametlikult justkui ei olnudki. Meie s.t. N Liidu inimestele räägiti sellest kui rahvaste vabanemise liikumisest, revolutsioonidest jne. Kuid sellest, et seal osalesid otseselt lahingutegevuses nõukogude sõdurid, meil ei räägitud. Muidugi rahvas teadis, et käiakse kaugetes maades ja satutakse sõtta, kuid miks ja kuidas, ei räägitud. Räägiti abistamisest ja toetamisest ja majanduse, hariduse, kultuuri jne

toetamisest. Kuid sellistes riikides nagu Alžeeria, Ühinenud Araabia Vabariigid (Egiptus), Jeemen, Süüria, Angoola, Mosambiik, Etioopia olid nõukogude sõdurid-ohvitserid relvastatud võitluses osalised ja sõditi mõnes riigis lühemat, mõnes pikemat aega. Mõnes peeti lahinguid korra, mõnes käidi sõjaretkel mitu korda. NL-i ei ole enam 25 aastat, kuid kui massimeedias näidatud pilte uskuda, siis kalašnikovid on endiselt igapäevaelu korraldamas. Jne. jne.

Igav, teada jutt. Kui Andres oli paar nädalat migratsiooniprobleemi lahendust haudunud ja ei suutnud enam vaid olla, koorusid probleemi lahenduse ettepanekud, milliseid ei olnudki väga palju, kuid need tundusid teostatavad ning lihtsad. See, et kvoodid probleemi lahendaks, tundus sinisilmne ja põliste-ametnike statistikute poolse vettevisatud proovikivina tehtu. Et vaatame, kui suuri laineid see tekitab!? Eks siis näe. Asja sisu – inimestele ellujäämise võimaldamine – unustati ära. Pealt vaadates justkui väga humaanne tegu, kuid, kuid!? Kui mõni riik-rahvas väljendas rahulolematust kvootide suhtes (ühed kvootide, kui sellise vastu, teised olid kvootide poolt, kuid pidasid nende suurust ebaõiglaseks), sest neid arvestatavat elanike arvu järgi, mitte riikide pindala ja inimestega asustuse tiheduse põhjal. Saksamaal, kus on kirev ja vastuoluline rahvastikupoliitika või selle puudumine, olukord teine, vähemalt Andrese arvates. Suur türklaste kogukond, tekitab küll probleeme, kuid türklastel on olnud ka sakslaste liitlased mitme sõja ajal. Neil on tulnud koos elada läbi võite- ja kaotusi. Kuid NL- s olnud Eesti, Läti, vähem Leedu on 70 a kannatanud planeeritud migratsiooni all. Põliselanikest osa, kes ei saanud Läände põgeneda, saadeti „kvootide“ põhjal Siberisse ja teiste rahvaste liikmeid saadeti Balti riikide majandust arendama. Viimastest suur osa kasvatasid oma lapsed ja lapselapsed sellisteks nagu nad ise olid, laskmata keskkonnal end muuta. End nimetasid nad internatsionalistideks, s.t. kõikrahvuslasteks aga tegelikult muutusid äärmiselt äärmuslasteks – rahvuslasteks. Nüüd süüdistavad põlisrahvaid, et nood neid ei armasta ja et ei taha neid integreerida. 100 000 elanikku „estonetsit“, nagu nad end „välismaal-kodumaal“ nimetavad, imetlevad end ja oma jumalaid, mis ei ole halb, kuid miks nad oma Mekasse ei taha, aru ei saa. Nii, et 326 migranti on kõige väiksem probleem. Kuid kui nad saadetakse kvoodi korras siis, siis meenuvad kohe N Liidust saadetud inimesed, kes siia saadeti, kuid tagasi ei kutsutud, vaid nad kutsusid omakorda oma sugulased siia. Jne jne.

Ära anna kala, anna õng!?! See oli ja on abistajate deviis, mis tegelikult elus on see lombakas õpetus. Mida inimene teeb õngega, kui teda vee äärde kalastama ei lasta. Eestis pääseb merele-järvele vaid Saaremaal ja Hiiumaal, kui omal paat on. Mandri ja järvede kaldad on kõikvõimalikke eravalduste vihjeid täis, et ära tule! (Erandiks Pühajärv ja mõni teine, millist ei tea.) Kui ta salaja kalastama lähebki, siis võib kala ainult endale ja oma perele püüda. Sama kvoodiga.

Andsid kvoodi, anna ka eluase, töö, haridus, sotsiaalteenused jne jne. Ise tahtsid meid aidata. Meie teilt seda ei nõudnud! Teie endi standardid nõuavad seda! Me ainult tahtsime sõja jalust pääseda jne. jne. Mida teha? Päästa, nagu teeb kiirabi. Kui inimene päästetakse veest või uppuvalt aluselt ja selgub, et ta on teise riigi elanik-kodanik (kuid kui tema juurest dokumente ei leita, siis on formaalselt keerukam), siis vastutustundlik riik tuleks oma hädalistele appi. Kuid riigid vajavad ise igasugust abi, ega suuda oma elanikke-kodanikke päästa. Ainukesed asjad, millest neis riikides puudust ei ole on kalašnikovid ja muud vene relvad. Viimased ongi saanud inimeste tööriistadeks (õngeks), milliseid vist tasuta jagatakse. Lahendus: kõik isikud, kelle juurest leitakse „õng“

sõidutataks kvoodi alusel, milliseks on relvade arv, kalastustarvete tootja-jagaja juurde elama. Viimast aga ei tohi ära võtta, et nad saaksid omandatud oskuste alusel uuel kodumaal elatist teenida.

Teised, kes päästeti ja kes eeltoodud „piletit“ ei oma, saavad isikutunnistuse ja tagasisõidu raha. Peale seda on nad vabad EU-s legaalselt viibivad isikud, kes võivad sõita või minna jala, sinna kuhu selle raha eest sõita saavad. Kui rändurid näljast või haiguse tõttu kokku kukuvad, viiakse nad haiglasse, turgutatakse jalule ja lastakse minna. Arve saadetakse-esitatakse päritoluriigile. Kui nad tahavad paigale jääda, siis ...

25.05.15.a.

Kuna eelmine käsitlus jäi pooleli, siis Andres otsustas minna teisele katsele.

Seekord, olgu ette öeldud, otsustas ta käsitleda teemat praktilisemast küljest ja võtta arvesse mõne teise põgeniku ja ka enda kogemusi-mälestusi.

Kõigepealt otsustas Andres veidi meenutada oma rännakuid-kolimisi-elukohti, milliseid oli ta elu jooksul üpris palju ja nende omavahelisi kaugusi võis mõõta sadade kilomeetritega. Siin otsustas ta näites ära tuua vaid neid kordi, kui ta oli kuskil elanud-ööbinud kauem kui 60 ööpäeva.

Esimese aasta veetis ta Kehtnas, teise Korustes, kolmanda Alanil, neliteist Kadakul (Tartumaal), aasta Tallinnas, kolm kuud Kingissepas, 6 kuud Kõrusis (Saaremaal), kolm kuud Petroskois (Karjalas), ühe aasta ja ühe kuu uuesti Kõrusis, kolm kuud Jõgeval, kaheksa aastat Põltsamaal (selle aja sees 3 kuud Riias, 3 kuud ühes Kaliningraadi väikelinnas, 2 kuud ühes Leningradi oblasti väike-linnas. (Kõik need kuud kandsin erinevate pagunitega sõjaväevorme ja pidin miskit sõjaväelist õppima ja seda mitte uudishimust ega enesetäiendamise soovist. Lühemaid „kordus-õppusi“ siin ei maini, kuid vaid seda, et peale kroonut olin 7 korda sõjaväevormis.). Neli aastat, kui suvepuhkused välja arvata, elasin Leningradis-Sankt-Peterburis. (Tookord olin dilemma (tegelikult oli ka Vilnjus jutuks) ees: Leningradi 4 aastaks (pole tähtis mis ametit praegu peetakse, peaasi, et noor ja lootusrikkas) ja partei- või Moskvasse 5 aastaks sõjakooli, kuid aasta oli 1988, mitte 1975! Etterutates öeldes, sõjakomisarjaadis töotati naasemisel ikkagi sõjakooli saata, kuid, kui see aeg kätte jõudis, oli sõjakomisarjaat koos oma dokumentidega ise ära kolinud). Kuid olles paljusid + ja – kaalunud, andsin järele-valisin lühema ja lähema lahenduse. Selle nelja aasta jooksul „kolis“ Eesti, selles ka maja-korter uuele tänavale ja sai uue numbri. Sama juhtus ka Leningradis, kus linna nimi ja ka tänava nimi muudeti ära. Andrese passi need muutused ei jõudnud, kuigi siis oli karm sisse-väljakirjutsuse kord. Viimasest pidasid venelased stiilipuhtalt kinni, registreerisid end enne seaduse kehtima hakkamist, juba arutelu ajal, Venemaalt välja, elades seal kohalike seaduste vastaselt edasi ja pääsesid Eestisse probleemideta tagasi, sest olid kursis kodakondsusseaduse konksudega. Andres, lihtsameelne, nagu ta oli, aga arvas, et see seadus tema kohta ei kehti ja laskis õige aja mööda. Kodumaale jõudmisel sai Andresest alguses peaegu legaalne sissesõitnu-migrant, kes pidi võtma oma naiselt allkirja, et too lubab eemal viibimud mehe, mehe korterisse tagasi tulla. Linn, eriti linnapea, palus omapoolt naasemise puhuks palvekirja kirjutada, kuid enne pidi tooma hulluarstilt tõendi, et pole vaimuhaiglast põgenenud ega katkutõbilast lahkunud ja politseist, et ei ole ka

vangist jalga lasknud. Naine pidi töötama, et peab meest seni üleval, kuni Andres elatusallika leiab. Kuid migrant Andrese seiklused ametkondade võrgus venisid suvepuhkuste tõttu sügiseni. Andres käis ja tegi ämma pool tegemata kodutööd ära ja kui tulid esimesed külmad, otsustas immigrant end legaliseerida, st. end kuhugi sisse kirjutada, kuigi viimast enam polevat vaja teha. Kuid mida ta ei leidnud, see oli pass. Kuid kuna oli uute passide andmise hooaeg, siis läks Andres lähimasse passilauda ja teatas passi kadumisest. Sai varsti uue passi ja läks tööturule. Viimane oli uustulnukale täiesti uus maailm oma uute eeskirjadega. Peale kooli ei saanud 6 kuud end üldsegi töötuks kuulutada, vaid tööotsijaks. Nõutud aja pärast sai mittenõutud oskustega, soo ja vanusega Andres töötü staatuse ja sai oma elu esimese pangakonto. Andresel oli aega tööd otsida, st. vaadata ajalehtedest tööpakkumise kuulutusi ja ootas vastuseid. Ootas otsis aasta. Vahepeal sai ta niipalju targemaks, et viimast kooli CV-s enam ei maininud, seda oli nüüdsel ajal kerge teha, sest (mitteametliku) töötü staatuse oli samuti amet ja ajaviide. Andres elas erinevates maakohtades sugulaste pool ülalpetava elu. Andres reageeris siis uuele väljakutsele. Selleks pidi jälle ühes linnas kolm kuud koolipingis istuma ja õppima seda, mida ta oli juba kunagi õppinud. Suunati siis teise linna, mis oli paarsada km elukohast eemal, tööle. Kevadel, kui tööl tekkisid probleemid, kirjutas Andres lahkumisavalduse, mis-eest hiljem tööbüroos noomida sai ja oli jälle prii. Sügiseni tegeles ta jälle kodutöödega, kuid sügisel kutsus tööbüroo Andrese üht nõutud ametit õppima ja ta õppis-praktiseeris peagu aasta Tartus. Anti atestaat. Hiljem selgus, et tööle saamiseks oli tarvis veoauto lube, mida Andresel ei olnud, raha ka mitte. Kuid varsti selgus, et on üks töökoht ja elukoht ka seal lähedal. Nii algas Andresel uus elu, kuid jälle perest eemal. Möödus üheksa aastat, mille kestel Andres käis ka korra Rootsis töö-õppepraktikal. Elas seal (1998.a.) väliseestlaste pool ja kohtus seal teiste väliseestlaste peredega ning osales endises põgenikelaagris peetud nõupidamisest. Seal elasid siis lätlastest kiirabitöötajad (täienduskoolitusel), kellele oli see veidi kurb, kui nägusid uskuda, olukord. Seal oli ka üks naljakas seik. Olime kohvi-suitsu-pausi ajal õues, koos lätlaste, leedukatega (viimased olid rootsi keele praktikal, sest Rootsis on leedukaid väga vähe) ja ajasime omavahel vene keeles juttu. Andrese kostitaja vene keelt ei osanud ja Andres oli siis temale tõlgiks. Seal läks jutt immigrantidele ja oh ehmatust, me kõik olime seal välismaalased (väliseestlane pooleldi) – Rootsis on palju välismaalaste verd.

Kui koolitusreis lõppes, toimus ümarlaud, kus olid kohalikud ja kohalik ajakirjanik. Vastuvõtjad rääkisid oma hirmudest ja üllatustest. Kuna tavaline (tööline) rootslane oskab inglise keelt vaid Tv vaatamiseks, kuid võõrkeeli rääkinud ei ole ja selles oli Andres, kes oli samuti maalt, nendega võrdses seisus. Rootslasi huvitas kõige rohkem see, et kuidas Andres ise hakkama sai ja eriti seal, kus nad ise hätta jäid (seni kuni nad pead mürdsid selle üle, kuidas uus tööülesanne võõramaalasele selgeks teha, oli Andres töö ära teinud.!? Andres oli neli aastat sama tööd teinud ja sarnaseid tööriistu kasutanud, ning tema ainus mure oli see, mida veel teha saaks. Talle piisas paarist sõnatust vihjest-viitamisest, et töö ära teha. Rootsis oli töökoht korras ja seal olid kõik vajalikud asjad (näidisdetail oli puust ja punaseks värvitud) olemas, et pane selle järgi tööpink paika ja tee vastav operatsioon ära. Lihtne! Nii ka linnas, poes, sööklas – täiesti kurt-tumm saab kõrvalise abita väga hästi hakkama. Andres luges puhketoas, kohvipausi ajal rootsikeelseid ajalehti ja sai miskit ka aru, sest oli enne Rootsisõitu õppinud selgeks numbrid ja muud hädavajalikud igapäevased sõnad. Abiks oli see, et rootsi keeles on palju võõrsõnu, mis meile tuttavad. Ajalehes hakkas silma see, et kõikide tööpakkumiste

esimeseks tingimuseks oli rootsi keele oskus. Naljakas oli see, et tööl ei olnud rootsi keelt üldsegi vaja, sest mööblidetailidega ma rootsi keeles ei pidanud rääkima, sain eesti keelega hakkama. Keelt pidid kähku õppima vietnamlased ja teised, kes olid poodides ja koolides ja teistes teenindusasutustes tööl. Naljakas oli olukord, kui vietnamlane rootsi keeles rääkis. Leningradis rääkisid nad Andresega vene keeles.

Rootsist tagasi sõites, juba Tallinnas, laevalt maale tulles, mõtles Andres, kui nägi pikka dokumendi kontrolli järjekorda, et kõik nad on välismaalased, sest laeval ta eesti keelt rääkivaid inimesi peagu ei kohanud, et teine järjekord, mida ei olnud näha, on eestlastele (Eesti kodanikele), marssis kõigist mööda ja leidiski eest teise kontrollputka, mille ees saba ei olnud, kuid see oli mõeldud välismaalastele, silti uskudes! Tagasi oli pikk maa ja Andres, võtnud kokku kogu oma nahaalsuse, astus kontrollposti akna ette, esitas Eesti passi, mis vastu võeti ja nina ei kirtsutanudki, oligi kodumaal. Selgus, et olin laeval ainus „välismaalane“! Niipalju siis välis- ja kodumaalastest meil ja võõrsil.

Hiljem, pigem tutvuste, kui oskuste tõttu, Andres oli pidevalt, erinevates kohtades ja ametits tööl.

Nüüd migrantidest, immigrantidest, ümberasustatudest ja teistest välismaalastest. Esimene, keda teadsin-tundsini, oli moldaavlane, kes sattus Eestisse kroonu, tutvus tüdrukuga ja elas siin (kolhoosis) surmani ja ma ei tea senini, kas ta eesti keeles Tere ütlemise selgeks sai. Naabrite majas elas kolm ingerlast, kes olid siia küüditatud ja kes mingil hetkel Soome sõitsid. Ka nemad ei õppinud sõnagi eesti keelt, selline mulje jäi. Kolmas välismaalane oli Eestisse sattunud Volga-sakslane, kes rääkis alguses vene keeles, kuid kui oli kohtunud Andrese naabriplikaga, oli kolm kuud hiljem temaga (tema palvel) eesti keeles rääkimine kohustuslik ja nii saigi temast eestlane ja naabriplikast sakslane (Nad sõitsid Saksamaale, kuid Vanja tuli tagasi ja naabriplika, kes oskas paremini saksa keelt, jäi sinna tööle-elama).

Kui Tv-s põgenikest räägitakse, siis jääb mulje, et põgenikel endil ei ole oma saatuse määramisel mingit tahet või sõnaõigust. Nad justkui ei tahagi midagi konkreetset. Neilt nagu ei oodatagi mingit tahet-tegu. Kuulutati välja mingid vastuvõtu kvoodid. Kunagi tekkisid meil eurolehmad, kell ei olnud piimakvooti! Lehma võis pidada, lüpsata võis, kuid piima müüa ei tohtinud.

Põgenik, varjupaiga otsija, ükskõik kumb ta ka ei ole, otsib vaikset kohta, kus elada. Kuna sunnitöö on keelatud, siis kedagi ei tohi töötama sundida (kui, siis kohtuotsusega). Riik, riigid justkui püüavad aidata, kuid näib, et „karuteene“ korras. Aidata nii, et sellest jääks nii halb maik suhu, et keegi seda vastu ei võtaks ega tahaks. Seni kui „riik“ arvab, et põgenikud tahavad mõnd riiki kukutada-vallutada, asi ei parane.

Eestis on peagu 100 000 „põgenikku“, kes ei tea mida nad homme teevad või tahavad ja mis kõige hullem, et nad „teavad“, mida meie tahame ning nad nimetavad end välismaal eestlasteks ning Eestis eestimaalasteks.

Kui kunagi kõigil NL kodanikel oli ka rahvus passi kirjutatud, siis tavaliselt ta oligi sellest rahvusest, kuid see ei tähendanud midagi. Mõnikord märgiti ühe pere lastest mõnele rahvus isa järgi, teisele ema rahvuse järgi. Mõni laps häbenes oma rahvust ja nime, teine proovis sobivatel asjaoludel seda omakasuks pöörata. Mõned vanemad võtsid omaks võõra keele ja andsid selle oma lastele, lahutades selle heateoga nad vanavanematest ja vanadest kommetest. Teised imestasid, kui kuulsid, kui Andres rääkis oma lastega eesti keeles. Andres ei saanud aru, miks nad imestasid, sest ka imestajad rääkisid oma lastega komi keeles!? Kunagi, kui tekkisid rahvustel põhinevad riigid, siis

riigid said ka põhirahvuse järgi nimed. Sarnased rahvad-rahvused liitusid ja moodustasid suured riigid. Osa suuri riike lagunesid rahvuste järgi. Ka praegu on rahvaid, kes pole veel riigiks ühinenud. Ühed püüavad riiki rajada, teised mitte. Mõned maailma laiali rännanud rahvad on arvukuselt suuremad kui mõni paikne rahvas-riik.

Kui Andres Leningradis koolis käis, siis ta elas ühiselamus, kus venelased olid vähemusrahvuseks, sest paljud elasid linnas. Kord, kui Andres koju sõitis, nägi ta raudteejaamas pealt üht piinlikku vahejuhtumit. Berliini rongi ei lastud tagasi ühte kallist kasukas neegrit. „Oma“ oleks ka sõidu pealt rongile aidatud, kuid neegrit rongile tagasi (ta kohvrid olid juba kupees) ei lastud. Teine venelase poolse rassilise vaenu juhtumiga puutus Andres kokku, siis kui Tv-st edastati Mandela vangist vabastamise uudis. Seda kommentaari Andres korrata ei taha, kuid samal päeval ta käis postkontoris, et koju rahakaart saata. Letil oli välismaale telegrammide saatmise hinnakiri. See oli uus asi ja pakkus huvi. Meenus kohe Mandela ja tuli mõte talle vabanemise puhul, venelase kiuste, telegramm saata, kuid Lõuna Aafrika oli kallimate riikide hulgas.

Tegelikult pidi Andres venelastele palju kordi aru andma tegude eest, mida ta ei olnud teinud. Näiteks: Et miks eestlased ei armasta venelasi? Leningradis teiste rahvuste esindajad selliseid küsimusi ei esitanud. Näiteks usbekid, küsimust, miks te usbekke ei armasta, esimesele küsimusele pidid ka nemad tihti vastama, ei esitanud). Mida venelased antud juhul armastamise all mõtlesid, ei tea. Tegelikult nad vist tahtsid teada hoopis seda, mida tähendab sõna armastus, või mis on armastus!?

Kodumaal Andres rassilist-rahvuste vahelist vaenu-viha-vägivalda kogenud ei ole, sest eestlaste poolsed rünnakud (ikka füüsilised) arvesse ei lähe. Venemaal oli see normaalne, kui eestlasi (mitte otseselt Andrest) fašistideks nimetati. Seda arvamust ei suutnud Andres muuta ka sellega, kui palus mõnd konkreetset näidet-tõendit näha. Ja ikkagi olevat eestlane sallimatute rahvaste nimekirja eesotsas. Siin saab öelda vaid seda, et on olemas tõde, vale ja statistika, kuid kaks esimest põhinevad statistikal, mis omakorda põhineb tõenäosusteoorial, mitte tõel-valel. Kuna eestlasi on vaid miljon ja teisi, kes kunagi pole isiklikult eestlast näinud on 4 miljardit.

Statistika (arvudes esitatud informatsioon). Arv, väide, näiteks 200 špiooni (tinglikult) Venemaal on tõenäoliselt vale, sest füüsiliselt ja organisatoorselt peaks neid olema vähemalt 2000, et neist üldse rääkida, on Eesti kohta samuti vale, sest linnalegendi järgi venemaa agente meil tuhandeid, teised riigid aga omavad mitme peale mõnd „illegaalset“ kontaktisikut-agenti. Venemaal ja NL oli kunagi ainult Hiinas tuhandeid agente, kes ühel ilusal päeval, usalduse tõestuseks, välja anti ja selle suuremeelsusega surma saadeti. Mispeale, linnalegendi järgi, RJK (КГБ) (või selle eellane või järglane) töötas, et omade sõprade usaldus taastada, et kunagi ei anta ühtegi agenti vastasele välja.

Andres eksles oma mõtetes edasi. Kuid ekslemisel on see hea asi, et mingi aja järel jõutakse juba käidud kohta, siis käsitletava teema juurde, tagasi.

Andrese arvates kvootide exeli tabeli järgi määramine-soovitamine on väär. Vabadust ei saa kvoodiga jagada-mõõta. Vabadus on või seda ei ole. Kui on vabaduse piirangud, siis see on piiratud vabadus (vanglad piiravad vabadust peaegu ideaalilähedaselt). Erinevate riikide inimestel on vabadusest (liikumis-, valiku-, jne jne -vabaduse arusaam) erinev. Praegu on põgenikud, pole tähtis, miks nad sellele teele läksid, maabumise riigis, osa ka juba järgmisel maal. Palju neid kokku on, ei tea keegi, sest massilist inimeste rännet esineb aegajalt maakera eri paigus.

Kuidas reageerida riigipiiril, kui ilmub suur rahvamass ja püüab jõuga riiki siseneda? Tõsta tõkkepuu üles ja avada väravad. Vanasti loeti inimesed üle, kui jõuti. Mõnes riigis nad registreeriti sisserändajate registris jne jne. Aktuaalsel juhtumil peaks kohalikud võimud, vabatahtlikud, päästearmeed jne. (EL abil) korraldama tervisekontrolli, andma isikutunnistuse, pangakaardi ja tööloa vabalt leitud töökohale, isikule arusaadavasse keelde tõlgitud reisijuhis ja soovima head teed. Inimene peab ise leidma endale elukoha, töö, lasteaia, kooli, arsti jne jne. Ta ei pea koguma bussipileteid, võõrastemaja kviitungeid jne jne. Ta võib minna jala, või hääletada, või osta auto, või või. Kuna temale ja ta perele on antud isikutunnistus, siis ta saab ületada vabalt Euroopa riikide piire. Politsei suhtub neisse nagu igasse teise seaduskuulelikku inimesse. Lastekaitse liit ei tohi põgenikelt lapsi ära võtta, et neid päästa külmast, näljast, vägivallast jne. Põgenik võib elama asuda seal, kus keegi talle korteri või maja rendib või müüb või tasuta kasutada annab. Lapsed peavad siis minema kohalikku kooli, sinna, kus kohalikud nendevanused lapsed ise käivad. Põgenikud ei pea tööle käima, kui neile saadetakse kodumaalt raha. Nad võivad teha jõu-oskustekohast tööd. Näiteks Eestis on lihtsam elukohta kergem leida-saada, kui tööd. Seda peab põgenikele kohe reisijuhis selgitama. Põgeniku reisijuhis peab olema hädavajalik teave iga Euroopa riigi elu-olu kohta. Põgenik saab siis ise valida, millisesse riiki soovib oma ajutise või alalise kodu rajada. Need, kes on oma valiku juba enne teinud, või teevad selle peale reisijuhiga tutvumist, võivad olla EL poolt ostetud piletitega saadetud nende poolt nimetatud riiki-linna. Saabunud inimesed peavad nimetama geograafilise piirkonna, kus nad elada soovivad. Nende poolt nimetatud punktis-piirkonnas peavad nad juba tegutsema ise edasi. Nende ellu võivad ametnikud-isikud sekkuda vaid seaduste täitmise tagamiseks.

Andres kuulis raadiost, et EL toetab põgenikku 6000 euroga, mis on meil maakohas ja töötuna elades peagu aasta elamisraha. Keele- ja kutseõppe saaks selle aja sees riigi toetusel korraldada. Kuid kas selleks peab kuskile kaugemale Euroopa ääremaale pudrumägede ja piimajõgede juurde rändama-reisima, ei ole vist mõelnud nii põgenikud, ega ka maabumispaikade inimesed.

Andresele meenus, et kakskümmend aastat tagasi pidi Eesti piirivalve tegelema põgenikega, kes tahtsid Rootsi-Norrasse. Andrese sõber rääkis, et see oli väga kummaline, et vene piir kurdide suhtes nii läbilaskev oli. Siis põgenesid Türgi kurdid, kes olid venemaa poolt toetatud, vist kommunistid. Eestit kasutasid nad vaid läbisõiduhooviks. Venemaa oma sõpru endale ei tahtnud, sest kunagi ta võttis vastu Hispaania kodusõjas osalejaid, kellele otsiti eluasemed ja ka töökohad. Nendega oli siis palju vaeva, kuna neist osa ei tahtnud tööd teha ega vene keelt õppida jne.

Täna on viies kord, kui Andres põgenike probleemile lahendust otsis ja jõudis samale otsusele, millele jõuti juba üle saja aasta tagasi. Põgenetakse tavaliselt kehvadest eluoludest ja tumeda tuleviku eest. Minnakse sinna, kuhu parasjagu minna saab. Enamus jääbki välismaale. Osa sureb juba teel, osa esimesel ümberasumise aastal. Ellu jäävad aga need, kes sattusid neile soodsasse (vähe elanikke, palju harimata maad, tööstuse arengu periood, linnade, raudteede, kanalite ehitused jne. jne.) keskkonda. Esimene põlv jäi paikseks ja vaikseks, kellest suur osa kohalikku keelt korralikult ära ei õppinudki. Nende lapsed olid kakskeelsed ja lapselapsed pigem kohalikud kui sisserändajate moodi. Tagasi kodumaale tulid esimesed, kui oli kellegi poole tulla, surema. Teine põlvkond tuli aga kogutud rahaga ja rajas oma ettevõtte, talu jne. Kolmas põlvkond jäi peamiselt

välismaale. Nii, et alles 40 aasta pärast saab rääkida tänaste põgenike lastelastega eesti keeles, kui eestlased veel eesti keelt räägivad.

Praegu on suur hulk kodusid tühjad, sest elanikud on kogu perega Soome või mõnda teise riiki elama asunud. Kodud on enamasti inimestest tühjad ja hävinevad tasapisi. Osa loodavad, et tulevad siia pensionipõlve pidama, osa on võõrsil juba eluaseme hankinud ja lapsed ja lapselapsed hakkavad kohanema-sulanduma. Nende Eestis käigud loevad statistikud juba välismaalaste lahtrisse.

Praegused põgenikud on endise NL 1962 -1979.a. välispoliitika järelm, mil sõjavägi käis sealkandis revolutsioone tekitamas-toetamas. Alžeerias vist võitlesid nad prantslastega. Revolutsionäärid tegutsesid kogu elu ja ei saavutanud õnnist kommunismi, vaid süütasid rahvaste vahelise tüli. Tülitseti oma rahvusgrupi sees ja ka teiste rahvastega. Moskvast oli ka ülikool (ka sõjakoolides), kus õppisid kuningapojad ja printsid või teised, kellest loodeti kodumaal revolutsionääre. Nüüd on rahva kannatus ja optimism otsas ja nad põgenevad kodumaalt, kuna kommunistlikke riike peagu enam ei ole, siis põgenetakse välismaale ja eriti sinna, kus riikide sotsiaalpoliitika on saanud maailmakuulsuse.

1991.a. elasid ja töötasid Leningradis erinevates vabrikutes vietnamalased, kes mingil ajal läksid korraks kellade jne äridele üle ja jõudsid ka Tartu. Vabrikus märgati töötajate puudust ja neid ähvardati kodumaale tagasi saata. Kohe olid töötajad vabrikus tagasi, kuid varsti tulid majandusprobleemid, materjalipuudus jne., vietnamlaste palgast ei jätkunud kojusõidu piletiks ja vabrik pidi neile kojusõidu pileti ostma. Arvatavasti tulid neist osad hiljem ise tagasi.

Nüüd räägitakse juba tuhandest põgenikust. Eestis on sada küla, kus ei ela ühtki inimest. Isegi linnades on elaniketa mitmekordsed suhteliselt uued kummituste majad. Me ei peaks kartma seda, et nad ei oska inglise keelt, normaalsed inimesed suudavad ka sõnadeta suhelda. Praegu on igasuguste sõnaraamatute, vestmike ja õpikute väljaandmine väga lihtne ja tõlkimine ühest keelest teise pole probleem. Muidugi on neid, kes väidavad, et see on väga raske, kuid miks üritavad need tõlkida, kes ei oska ja kurja vaeva näevad. Eestlasi, kes valdavad mõnd aafriklaste keelt leiab Euroopast kui Aafrikast. Põgenikele ei pea Kalevipoega või EE tõlkima, need loeb ta eesti keeles ise, kui soovib, sest nendega ei ole kiiret. Kui põgenikud otsustavad tulla Eestisse ja leiavad mõnes vallas eluaseme, siis saab vald uue hingamise, sest uusasunike probleemide lahendamise käigus saavad korda aetud ka kohalike mured. Kui aga riik-linn-vald hakkab rahva raha eest põgenikele eluasemeid ostma, neile töökohti tegema, läheb lahti põgenike jaht, sest nendel on raha ja nende nimel saab riigi raha kulutada nii, et kontrolliorganid hõlma hakata ei saa.

Kui räägitakse suurtest kvootidest, siis tekivad rongitäite kaupa rändavad põgenikud. Seal saavad kokku eilsed verivaenlased. Taskuvarastel, röövlitel ja kelmidel on pidupäevad.

27.05.15.

***

10.10.15. Õhurünnakutest.

Kuna iga sündmus toimub siis, kui selleks on tekkinud hädavajalikud tingimused, siis selline hetk, ehk viimane piisk, oli Andresele mõtteniitides selgemaks arusaamaks vormunud, kui kuulis raadiost, et Süüria õhuruumis sõjalennukeid kasutavad riigid pidid hakkama oma tegevust koordineerima, et ei juhtuks see, mis juhtus Vietnamis. Mis seal juhtus, meenus Andresele kohe kui eelnevat uudist kuulis. Kuna nõukogude ajal oli ta tihti õhutõrje raketivägedes õppekogunemistel, siis seal kuulis anekdotlikke lugusid õhusõjast. Vietnam on kaasaegne Süüria. Õhus tegutsevad „vanad sõbrad“. Maal on samasugune olukord. Tulistatakse kõike, mis liigub. Vietnamis olid vene lennukid ja ka vene õhutõrjeüksused. Tavaline sõjapäev nägi välja tavaliselt järgnevalt kirjeldatava programmi järgi. Ameeriklased lendasid pommitama ja see paistis kaugele ära. Venelased hakkasid vasturünnakuks valmistuma, et aga materjaalseid vahendeid oli napilt, oodati viimase hetkeni, st. alustati vasturünnakut siis kui vastane oli juba pea kohal. Kuna pommitajad lendasid kõrgel siis vene lennukitel kulus teatud aeg laskeulatusse jõudmiseks. Samal ajal said raketsikud oma raketid lendu lastud. Kuna vene lennukid jäid USA lennukite vahele, siis need millel ei olnud õnne jäid raketitele ette (viimased ei plahvatanud, sest sihtmärgi-omade tuvastussüsteem ei lasknud omasid rünnata) läbistati raketist. Veelgi haledamalt läks venelastel siis, kui tulistama hakkas õhutõrje suurtükivägi. USA lennukid (pommitajad) lendasid siis rahulikult sihtmärgile ja tagasi tulles viskasid ülejäägid sinna, kust neid tulles oli rünnatud. Alla tulistati kõige rohkem vene hävitajaid, siis USA hävitajaid ja vahest harva mõne pommitaja. Esimestest enamuse tulistasid alla „omad“ nn. „sõbraliku tule“ korras. Kuigi kõik osalised olid õppustel koostööd harjutanud, unustasid osalised õpitu-kokkulepitu kohe peale lahinguhäire saamist ja asusid „kavaldama“. Sellised olukorrad on paljudes sõjafilmitudes väga ilmekalt esitletud, kus tegelased hakkavad trikitama. Filmis nad jäävad ellu, tegelikkus lahingus lastaks nad kohe alla, sest neid, ei tea kust ja kuidas ründavaid lennukid peavad mõlemad pooled ohtlikeks (pole tähtis kas see lennuk paistab olevat oma või võõras, sest kehtib reegel: „kes esimesena tulistab, see teisena sureb“ ja ohtu kujutavaid tundmatuid objekte tulistavad kõik. Sellega seoses meenus Andresele, et kui mõni lennuk alla tulistati, siis kihutati kohale ja vaadati, kas lennuki rusudes on augud ümmargused või kandilised (kuulid jätavad ümmargused, raketi killud (on seebi kujulised) kandilised augud ja tõid mõne väiksema vastavate märkidega tüki oma tabamuse tõendina kaasa. Tihti oli mõlema kujuga auke, siis jägati allatulistamise au omavahel ära. Vietnamis toetasid venelased kommuniste (võimule pürgivat), USA mittekommuniste (võimul olijaid). Süürias aga võimul olija suuremat vastast – opositsiooni. ISIS-st peab ta väiksemaks ja ebaoluliseks vastaseks. Venemaa teatas, et ei toeta kedagi ja et ajab hoopis oma riiklike huvide asju, et tal ei ole Süüriaga mingeid huve-plaane. Ega ole, sest Süüria on vaid abivahendi-koha rollis. Venemaa „vana sõber“ Türgi on parasjagu ilusti sisse piiratud olukorras ja et viimasele tekib Süürias või ka Afganistanis tekitatud olukordadega palju probleeme. Andres tahtis oma arvamust jagada juba siis, kui kuulis massimeediast, seda, et Venemaa peab terroristiks isikut, kes näeb välja ja käitub nagu terrorist. Andres oli sellise väitega nõus, kuid oleks selgitust täpsustanud („see, kes kasutab „AK-47“), Venemaa muidugi täpsustanuks teisiti (kellel ei ole mainitud relva).

Vahest jätkub.

***

Sallimatus-sallivus dilemma või mis?

18.10.15.

Tänasel udusel päeval käis Andres looduses fotografeerimas, sest pildile jäid vaid esiplaanil olevad esemed, kuid suur plaan jäi ise uduloori taha.

Vimastel päevadel olid esilehel mitmed kummalised sõnumid, sest nende kohta ei saa öelda, et uudis, pigem pika habemega teema. Kui varem teatati massimeedias, et vangid-valvurid peavad suitsetamise (ajutiselt, asukohapõhiselt) maha jätma, kuna uute sisekorrareeglite!? v. seaduse järgi vangla territooriumil suitsetada ei tohtivat. Ühed ütlesid, et see on äramainitute tervise ja majandusliku olukorra huvides, teised, et ei ole. Viimaste kaitsja põhjendas otsuse-kava ekslikkust võõrandamatute inimõigustega, nagu inimesel oleks igasugusteks tegudeks võõrandamatu õigus. Nõnda ongi. Kui inimesele on antud seadustega sätestatud korras (ükskõik, milline õigus) nt. suitsetamise õigus ja seda ei ole temalt kohtuotsusega (seaduse alusel ja viimane ei ole otsustamise õigust edasi delegeerinud) ära võetud, siis see jääb temale seni alles, kuni ta ise seda soovib. Suitsetamise keelu sildid võivad olla üles pandud ja kehtida vaid alaealiste suhtes ja sedagi seal kus eelmainitud isikud peavad viibima ja ei saa lahkuda. ning süttivate-plahvatavate gaaside ohu alad, kus suitsetamise keeld tähendab tegelikult lahtise tule (ei tohi ka tikku, ega välgumihkli tuld läita, ega ka terashaamriga (pronkshaamriga võib) vastu terast toksida jne) kasutamise keeldu. Nende võõrandamatute inimõigustega saadud suitsetamise õigus (rõhk sõnal õigus), tähendab tegelikult seda, et kui inimene on midagi teha (nt. suitsetada) lubavas ((seadus, mis määratleb isiku vanuse, mil ta võib midagi (sigaretid, kemikaalid, esemed, abielluda, hääletada, kandideerida, õnneratast veeretada jne. jne.) osta, käidelda, kasutada)) eas, siis sellisest õigusest võib ta vaid vabatahtlikult loobuda, mitte mingi kogu tahte surve. Lühidalt – antud juhul on ühele mõistele (õigus suitsetada = võõrandamatu inimõigus) antud just-kui teine, sügavam mõte. Tegelikult, sisuliselt saab rääkida vaid sellest, et seadusel ei saa olla tagasiulatuvat mõjujõudu (erandiks isiku kasuks töötavad seadused) ja see juba omandatud õigus on isikul seni kuni ta elab ja seda õigust kasutada tahab. Kui kohtuotsusega ei ole vangilt, vastava seaduse (millist seni ei ole ja mis tuleks enne isiku ((subjekti)) süüdi vastu võtta) sätte alusel, suitsetamise õigust ära võetud, siis ei saa seda mingi sisekorraeskirjaga temalt ära võtta. See, et tehakse just-kui tagasi ulatuva jõuga seadusi, on igapäevane nähe. Siin on konks peidetud seaduse rakendamisse. Kui minul oli mingi õigus-ese enne uue seaduse vastuvõttu, siis uus seadus võib seda õigust minu kasuks laiendada-parandada-soodustada, mitte aga kitsendada-rikkuda-halvendada. Kõik need isikud-subjektid, kes saavad või omandavad sama õiguse-ese peale uue seaduse rakendumist, peavad end sättima selle seaduse kohaselt. Suitsetajate suhtes tuleks siis võtta vastu „Suitsetamise keelu seadus“. St. peale sellise seaduse kehtima hakkamist ei tohi suitsetada, st hakata suitsetama isikud, kes on sündinud peale selle seaduse kehtima hakkamist. Kõik varem sündinud isikud võivad tossutada surmani (sama kehtib ka autode kohta, mille heitegaasid vastavad, e. mahuvad väljalaskeaastal kehtivasse lubatud vahemikku, tehase poolt deklareeritud näitudele), juhul kui nad seda soovivad. Viimastelt (ka autoomanikelt) võib õiguse mittekasutamise eest, esimese soovil, kokkulepitud tingimustel, hüvitisi-kompensatsiooni anda-maksta.

Nüüd jõuame sõna-mõiste – sallimatuse juurde, millist on sama raske defineerida, nagu sõna ilu, õiglus, headus jne. jne. Sõnast on tehtud uus moodne maitseaine, milliseiga võrdsitatakse arvamusi ja millist kasutades sunnitakse teisi, võrdsitaja (-te) huvides, teistmoodi käituma, arvama, väljendama jne. Sallimatuse vastandmõiste on, vist, sallivus?! „Elagu sallivus - maha sallimatus!“ oli ja on ka praegu osade inimeste deviis. Ilma teiseta ei oleks ju esimest!? Usklik tunnistas jumalat ja selle samaga ka teiste jumalate (nõidade) olemasolu. Ka nn. ebajumalad on jumalad.

Andresel on tekkinud tõsiusksete (nende, kellel on hetkel või tagantjärele tarkuse järgi ((õigustega)), alati õigus) ees suur aukartus, et mitte öelda põlgus, kuid seda ei tohi mitte kuidagi välja näidata, sest asjasse puutuv võib ju oma õiguste (au) kaitseks kohtusse pöörduda ja kaotatu vangi saata. On ju ka kohtunik inimene, kes võib olla sama süüdistuse alusel teisel kohtu alla antud ja süüdi mõistetud.

„Supersallijad“ (usuvad, et on paavstist usklikumad, st. õiglastest õiglasemad) on kui seadusandjad ja samas ka moraalipolitseinikud, kes on unustanud, et mitte ammu mõeldi, õiguse-õigluse paremaks mõistmiseks-rakendamiseks, välja võimude lahususe printsiipi. Praegused „superõiglased“ hiilivad päeval ja ka öösel ringi, otsivad ebaõiglust-sallimatust ja toovad leitud faktid päevavalgele ja süüdistavad inimesi sallimatutele kaasatundmises, kui need nende arvamusi-tegusid heaks ei kiida.

Ebaseaduslikud jälitajad (sallijad-sallimatud) peaksid olema pandud esimestena kohtupinki, nagu juhtus Itaalias kohtupalee ehitajatega, kes olid äsja valminud kohtuhoones esimesed kohtualused.

Pavlik Marozovi fenomen (ülimal seaduskuulelikkus) (poeg-tütar-isa-ema kaebavad lähisugulaste tegudest miilitsale) on ikkagi au sees.

Sallimatuse vastu saab ainult sallimatus ja sallivust kontrollib vaid sallivus.

Nii paradoksaalne, kui see ka ei ole, siis sallivad võitlevad sallimatute õiguste eest ja vastupidi! Sallivad teavad täpselt kuidas näevad välja ja mis nime kannavad sallimatud, kuid ei tea, mis nägu nad ise on, sest pole kunagi peeglisse vaadanud. Kui nad ongi endast pilti-kujutist näinud (neid on pandud peegli ((fakti)) ette), siis nad süüdistavad moonutatustes peeglit või pilditöötlusprogrammi (olukorda), ega tunnista objektiivset reaalsust-tõde.

Sallimatuid süüdistatakse sallimises. Esimesed mõõdavad kõiki-kõike endasugustega, nagu teisedki, mõistmata, kui veniv (subjektiivne) on nende mõõdupuu. Mõlemad ootavad, et ükskõiksed-erapooletud nende vaateid toetaks, justkui ilmas muid muresid ei piisaks?!

Kord kurtis üks eestimaa vene kooliõpetaja, et lapsed ei saa aru eesti ajaloos kasutatavatest sõnadest ja tõi näiteks võõrmünder, nagu see oleks eestikeelne sõna! ((Sellist sõna Vs ei ole, kuid googli tõlge andis vasteks hooldaja. St. minu arusaama järgi on see kirikuteener)). Lastele on kõik sõnad, olgu need ema-või muukeelsed mõisted-sõnad, uued, millele annab tähenduse lapsevanem-õpetaja-kool-elu.

Viimane on aga Andresele õpetanud seda, et sogases vees on hea kalu püüda ja seda nippi ta just oligi tahtmatult kasutanud, mõtlemata sellele, et peletas osa lugejaid muudest lehel leiduvatest lugudest eemale, olgugi et põhiosa on omal ajal ja ka praegu tunnustatud spetsialistide poolt kirjutatud-arvatu.

Meenus veel üks teemasse mittepuutuv meediakõlks. „Venemaa võitleb Süürias riiklikes huvides“, kuid millised ta huvid on, see jäi ütlemata. Vist läks sõdima rahu eest, sest ilma sõjata poleks ka rahu!?

***

Kuna plaanis on uue gaasitoru ehitus, siis analoogia põhjal läheb see maksma ühe riigi. Ühe toru eest andis ohvri Ukraina. Milline on järgmine riik?

Paistab, et “Novembritorm” kestab kaua.

***

Möödunud on veel kuus sõjaaastat Ukrainas ning teistes riikides, kus era-vägede sõdurid riigi sõjaväega lahingut peavad. Naaberriik käis äsja Usbekimaal vägesid treenimas-näitamas ja juba mitu aastat hoiab oma relvi Ukraina piiri ääres, nii et need oleksid Lääne silma all. Seni kuni kahurid pidid vaikima, lendas noote vasakule ning paremale. Venemaa rääkis oma huvidest ja rahvusvaheliste lepingute täitmisest ning mingist punasest joonest, milleta oli tõmmanud vanale 1865 a. Venemaa kaardile, millisel olid olemas veel valged laigud. Nõukogude ajal need läbiuurimata paigad kaotati. Vist uuriti kibe-kiiresti läbi, salastati ja kaardistati. Mainitud kaardil olid Venemaa piirid teistes kohtades kui tänapäeval ja mainitud piire oli nüüd hakatud võtma kui Venemaa huvide piire. Kahjuks jaotas see praeguse Ukraina, Austria ja Venemaa vahel, mööda Zbrutschi ((Збручъ)) piirijõega pooleks. Samuti jookseb see mööda Balti riikide ja Soome läänepiiri. Kunagi oli idee, et suurriikide vahel saavutatakse rahu ning tasakaal sel viisil, et nende vahel peavad asuma sõltumatud ja neutraalsed väikeriigid milliste suveräänsust vastaspoolel tunnistavad. Hetkel aga nii ei ole. See, et Venemaa või selle järeltulija ise sellist olukorda tekkida ning püsida ei lasknud, ei märka. Nüüd siis lendavad kirjad suurte riikide valitsejatele, et mingi pooli rahuldav kompromiss leida. Vene meedias, nagu minule nende propaganda kaudu on mõista antud, on vaid kaks poolt: VF ja USA. Ukraina on aga nende huvide vastandumise paik, ega oma maailma rahu rikkumiseks vajalikkust tähtsust. Kuna Vene pool on oma nõudmised saatnud ja neist ka rääkinud, siis ka ameeriklased lubasid ka kirjalikult vastata samas stiilis-maneeris. Lühidalt: Vene huvi välis-piir peab jooksuma mööda Vene Keisleriigi 1870 aasta piiri. Vene moodne sise- piir moodustab praeguse piiri. Kahe piiri vaheline ala peab olema sõltumatute blokivälise riikide päralt, nii et Lääs ja Ida maismaal kokku ei puutu. Sellega võib Lääs isegi nõustuda, kuid mitte Venemaa ise, sest et Krimm peaks siis muutuma Venemaast lahus olevaks sõltumatuks riigiks. Venemaa sooviks Krimmile liita veel IDA-Ukraina. Kuigi Valgevene ei ole otseselt VF, aga on selle sõjalise bloki kaudu mittedõltumatu liitlane, siis Moldovast peab Vene 14 armee lahkuma. Saksamaa peaks saama tagasi Ida-Preisimaa, sest see ei olnud siis Venemaa ala. Venemaa salliks sellist Ukrainat, milline ei oleks NATO kaitse all. Kompromissi korras võib NATO oma vägesid-relvi pidada endise Austria osas, s.t. Lääne-Ukrainas, Poolas, Rootsis. Punases tsoonis ameeriklasi olla ei tohi. Punases tsoonis olevad riigid aga võivad kasutada

relvastatud neutraliteedi privileegi. See oli Katariina II andekas idee, mis ei meeldinud paljudele, sest tundus, nagu see oleks Venemaale eriti kasulik.

Täna said ukrainlased 90 tonni väikseid rakette. Loodan, et neid saadetakse sellisel hulgal, et peale lahingu algust hävitataks kiiresti kõik üle tonnise massiga objektid. Ka Eesti ja teised riigid lubasid koheselt Ukrainale moodsat relvastust saata, et ohus olevat riiki aidata. Kuid iga heategu saab karistatud! Nii nagu Ukraina sõjalaevastik osutus reetlikuks, siis pole kindel, millises suunas raketid lendama hakkavad või kogemata juba maapeal plahvatavad.

Andresele meenus veel jama Valgevene-Poola piiril, kuhu head inimesed vedasid õnneotsijaid. Need „head inimesed“ tegid oma tegusid võõra raha eest ja ise tulu ei saanud, kui mitte arvestada seda, et oma naabrid ja rändurid ise halba olukorda seadsid. Inimõiguslased said kõva kisa teha. Loodeti, et kordub Inglismaa rünnak, mis lõppes suure tüli ning riigi eraldumisega EÜ-st. Kuid Poola ei olnud Inglismaa. Eilsed Valgevene loodust nautida soovinud turistid jäid külma kätte. Ei olnud see piir nii mäda ja korrupeerunud, kui neile räägiti. Kannatada sai nõrgem pool, e. parema elu otsijad, head inimesed aga istusid oma soojadel ametipostidel südamerahus edasi ja tegid nüüd rahva raha eest heategusid edasi, andes petetutele kodumaale sõiduks prii-pileteid.

Andres oleks veel kaua tippinud ja elektrit raisanud, sest tal oli fikseeritud hinnaga pakett, kuid sündmused olid muutnud ta emotsioonide suhtes immuunseks ja teda hakkas kumitama päevakajalise korooni tõhustusdoosi hankimise probleem. Viimase tegemine oli uuesti organiseerimist ja rahalist ohverdust nõudma hakanud.

23.01.2022.

*****